

2018-2019 yılı 9.sınıf MEB YAYINLARI

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi

AYETLER

AÇIKLAMA:

1.Satır ayetin orijinal metni

2.Satır ayetin ders kitabındaki meal metni*

3.Satır ayetin Diyanet İşleri Başkanlığı PDF meali ve varsa dipnotu

4.Satır Diyanet KUR'AN YOLU TÜRKÇE MEAL TEFSİR PDF

5.Tefsir Metni içinde yer alan kutucuklarda yer alan metinler ise üst tarafta yer alan ayetlerde atıf yapılan ayetlere ait açıklamalardır.

Sayfa numaraları birden çok olan ayetler aynı kutuya toplanmış olup baş tarafa sayfa numaraları eklenmiştir.

*Bazı ayetler konu bütünlüğünden dolayı Arapça metni tek meal ve tefsiri ise grup olarak aktarılmıştır.

Çalışmanın amacı Kur'an-ı Kerim'i merkeze alarak derslerimizi anlatmak, öğrencilerimizin sorularına Allah'ın (cc) kitabında cevaplar olduğunu aktarmak ve onları Kur'an-ı Kerim ile buluşturaktır.

*2 SATIRDA SADECE SURE VE AYET NOSU VERİLENLER KİTAPTA BAKINIZ ŞEKLİNDE ATIF YAPILAN AYETLERDİR.

1.ÜNİTE

BİLGİ VE İNANÇ

İSLAMDA BİLGİNİN KAYNAKLARI (1. KONU)

9.1.1. İslam'da bilginin kaynaklarını açıklar(1. Kazanım)

SAYFA 12

أَمْ مَنْ هُوَ قَانِتٌ أَنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ
وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ (9)

“... Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” ZÜMER 39/9

9. (Böyle bir kimse mi Allah katında makbuldür,) yoksa gece vakitlerinde, secde hâlinde ve ayakta, ahiretten korkarak ve Rabbinin rahmetini umarak itaat ve kulluk eden mi? De ki: “Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” Ancak akıl sahipleri öğüt alırlar.

Ayet

İnsana bir zarar dokunduğu zaman Rabbine yönelerek O'na yalvarır. Sonra kendi tarafından ona bir nimet verdiği zaman daha önce ona yalvardığını unuttur ve Allah'ın yolundan saptırmak için O'na eşler koşar. De ki: "Küfrünle az bir süre yaşayıp geçin! Şüphesiz sen cehennemliklersensin." (Böyle bir kimse mi Allah katında makbuldür,) yoksa gece vakitlerinde, secde halinde ve ayakta, ahiretten korkarak ve Rabbinin rahmetini umarak itaat ve kulluk eden mi? De ki: "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" Ancak akıl sahipleri öğüt alırlar. (8-9)

Tefsir

Buradaki "insan"la öncelikle Kur'an'ın muhatapları arasındaki inkârcı kişilerin kastedildiği âyetin devamından anlaşılmaktadır. Başka yerlerde de belirtildiği gibi (meselâ bk. **Bakara 2/177**) gerçek mümin hem sıkıntılı zamanlarında hem rahat zamanlarında hep Allah ile olur, O'na güvenip dayanır. Bu bağlılığını kötü günlerinde isyan etmeden sabırla, iyi günlerinde azmadan şükürle gösterir. Allah'tan gelen her şeyi, "Lütfun da hoş, kahrın da hoş" diyerek karşılar. 9. âyet, inancında döneçlik yapan biriyle her durumda Allah'a iman ve bağlılığını sürdürenin aynı değerinde olamayacağını ifade etmektedir. Hâlis imanın ve samimi dindarlığın çok veciz bir özeti olan bu âyette, böyle bir dindarlığın en çarpıcı amelî tezahürü olan gece namazına, sorumluluk boyutu olan âhiret endişesiyle rahmet ümidine ve dindarlığın zihnî şartı olan bilgi donanımına dikkat çekilmiştir. İbadette dinî şuur ve duygu ne kadar yoğun olursa ibadetin değeri de o oranda yüksek olur. Bu yoğunluk geceleri daha da fazla olacağı için âyette özellikle gece ibadetinden söz edilmiştir. Derin dindarlığın diğer bir tezahürü de âhiret bilincinin canlı oluşudur. Ebedî hayata inanan iyi bir mümin, her durumda rabbine kulluk görevlerini yerine getirmekle birlikte, bir yandan da kulluğuyla O'nun merhamet ve sevgisini kazanmayı, bu sayede âhiret kurtuluşuna nâil olmayı arzular. "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" ifadesindeki "bilme"den maksat, bu âyetler bağlamında öncelikle, yalnız zor durumda kalındığı zaman değil, her zaman Allah'ı bilip tanımayı (ma'rifetullah), bu irfan sayesinde yaratılmışlara kul olmaktan kurtulup yaratana kul olmanın önemini kavramayı ifade eder. Bununla birlikte "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" cümlesi, daha genel olarak –hangi konuda olursa olsun– ilmin yani doğru bilginin Allah katında mutlak bir değer olduğuna işaret eder. Esasen iman da ilim sayesinde kazanılır. Nitekim kaynaklarda ilim, "bir şeyi gerçek yönüyle kavramak, gerçekle örtüşen inanç" (itikad) şeklinde tanımlanır (Râgıb el-İsfahânî, el-Müfredât, "İlm" md. Cürçânî, et-Ta'rifât, "el-İlm" md.). Kur'an-ı Kerim'de gerek dinî gerekse din dışı konularla ilgili olarak ilim kelimesi ve türevlerinin 750 defa geçmesi, bilginin ve bilme faaliyetinin önemine işaret eder. Kendisini de Allah'tan gelmiş bir bilgi olarak tanıtan Kur'an(**Bakara 2/120**), "Rabbim, ilmimi arttır!" diye Allah'a dua etmemizi öğütler. Hz. Peygamber de ilmi övmüş ve teşvik etmiştir (Tirmîzî, "İlim", 19). Âlimleri peygamberlerin vârisleri olarak gösteren hadis (Buhârî, "İlim" 10), bilginin değeri yanında ilim adamlarının, bilgilerini insanlığın hayrına kullanmakla sorumlu olduklarına da işaret eder. Buna göre, ilim bizatihi bir değer olsa da birçok hadiste ilmin amelle bütünleşmesi gerektiğine vurgu yapılmıştır (meselâ bk. Müslim, "ez-Zikir ved'du'â", 73; İbn Mâce, "Mukaddime" Duâ", 2, 3). Şu halde davranış ve uygulama planında olumlu sonuçlar doğurmayan veya kötülüklerle alet edilen bilgi, kıymeti bilinmemiş, şükürü eda edilmemiş bir nimet olup ayrıca sorumluluğu gerektirir. Nitekim bir hadiste, sadece basit dünyevî emellere ulaşmayı amaçlayan ve bu suretle bilgisini kötüye kullananlar "erdemsiz bilginler" diye anılmıştır (Dârimî, "Mukaddime", 29, 34; İslâm'da ilmin yeri ve müslümanların bilime katkıları konusunda bilgi için bk. İlhan Kutluer, "İlim", DİA, XXII, 109-114).

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (31) قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ (32)

“Allah, Âdem’e bütün varlıkların isimlerini öğretti. Sonra onları meleklerle göstererek, ‘Eğer doğru söyleyenler iseniz, haydi bana bunların isimlerini bildirin’ dedi. Melekler, ‘Seni bütün eksikliklerden uzak tutarız. Senin bize öğrettiklerinden başka bizim hiçbir bilgimiz yoktur. Şüphesiz her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin’ dediler.”BAKARA 2/31-32

31. Allah, Âdem’e bütün varlıkların isimlerini öğretti. Sonra onları meleklerle göstererek, “Eğer doğru söyleyenler iseniz, haydi bana bunların isimlerini bildirin” dedi.

32. Melekler, “Seni bütün eksikliklerden uzak tutarız. Senin bize öğrettiklerinden başka bizim hiçbir bilgimiz yoktur. Şüphesiz her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin” dediler.

Ayet

Allah Âdem’e bütün varlıkların isimlerini öğretti. Sonra onları meleklerle göstererek, "Eğer doğru söyleyenler iseniz, haydi bana bunların isimlerini bildirin" dedi. Melekler, "Seni bütün eksikliklerden uzak tutarız. Senin bize öğrettiklerinden başka bizim hiçbir bilgimiz yoktur. Şüphesiz her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin" dediler. Allah şöyle dedi: "Ey Âdem! Onlara bunların isimlerini söyle." Âdem, meleklerle onların isimlerini bildirince Allah, "Size, göklerin ve yerin gaybını şüphesiz ki ben bilirim, yine açığa vurduklarınızı da, gizli tuttuklarınızı da ben bilirim demedim mi?" dedi. (31-33)

Tefsir

Allah, kendinin bildiği ve meleklerin bilmediği hikmetler, gerekçeler sebebiyle Âdem’i yarattığını haber verince bu üstü kapalı ve doğrulanması inanca dayalı olan açıklama melekleri ikna için yeterli idi. Fakat yüce Allah bilginin ve imanın yalnızca kendisine güvenilen kimselerin haber ve bilgi vermesi yoluyla elde edilmesini (taklit) yeterli bulmadığı, meleklerinin şahsında insanları gözlem, deney ve düşünceye yönlendirmeyi murat ettiği için bir deneme düzenledi. Âdem’e bütün isimleri, yani maddî ve mânevî varlıkların, kavramların isimleriyle bunların özelliklerini veya isim verme, dil icat etme kabiliyetini öğretti; sonra her şeyin aslı gayb âleminde, ilâhî planda mevcut olduğu için bunları meleklerine gösterdi. Meleklerden, Âdem’in müspet vasıflarının ve kabiliyetlerinin fazlasıyla kendilerinde mevcut bulunduğu kanaatlerinde haklı ve isabetli iseler bunların isimlerini bilip söylemelerini istedi. Melekler bu deneme sonucunda kendilerine verilen bilme ve bilgi üretme kabiliyetinin Âdem’e verileden farklı olduğunu ve bu sebeple halife olmaya onun ehil bulunduğunu anlayıp itiraf ettiler; Allah Teâlâ’nın ilim ve hikmetini, eserini görerek (ayne’l-yakîn olarak) daha üst dereceden tasdik ettiler.

SAYFA 13

أَفْرَأُ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ (1) خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ (2) أَفْرَأُ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ (3) الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ (4) عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (5)

“Yaratan rabbinin adıyla oku! O, insanı alaktan (asilip tutunan zigottan) yaratmıştır. Oku! Kalemle

(yazmayı) öğreten, (böylece) insana bilmediğini bildiren rabbin sonsuz kerem sahibidir.”ALAK 96/ 1-5

1, 2. Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı “alak”dan yarattı.(1)

3. Oku! Senin Rabbin en cömert olandır.

4, 5. O, kalemle yazmayı öğretendir, insana bilmediğini öğretendir.(2)

1. “Alak”, yahut “alaka”, erkeğin spermiyle döllenmiş dişi yumurtadan bir hafta zarfında oluşan hücre topluluğunun rahim cidarına asılıp gömülmüş şekli demektir. Ceninin ana rahminde geçirdiği evreler ile ilgili olarak Hac sûresinin 5. ve Mü’minûn sûresinin 14. âyetine bakınız.

2. Bu ilk beş âyet, Hz. Peygamber Hira mağarasında iken Cebrail’in ilk getirdiği âyetlerdir. Bu âyetlerin inmesinden sonra vahiy bir süre kesilmişti ki bu süreye “fetret dönemi” denir. Daha sonra Müddessir sûresinin inmesiyle fetret dönemi sona ermiştir.

Ayet

Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı "alak" dan yarattı. Oku! Senin Rabbin en cömert olandır. O, kalemle yazmayı öğretendir, insana bilmediğini öğretendir. O, kalemle yazmayı öğretendir, insana bilmediğini öğretendir. (1-5)

Tefsir

“Nüzûlü” bölümünde açıklandığı üzere bu âyetler Hz. Peygamber’e inen ilk vahiy olup ona ve onun şahsında bütün müslümanlara okumayı emretmiş, onları kalemle yazmaya ve ilimde gelişip yetkinleşmeye teşvik etmiştir. İlk vahyin “oku” emriyle başlaması ve bu emrin iki defa tekrar edilmesi, okumanın ve bilmenin dinde ve insan hayatında ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Kur’an’ın, canlılar arasında insanın farklı ve üstün yerini onun öğrenme özelliği ile tanımlaması son derece anlamlıdır (ayrıca bk. **Bakara 2/31**). Âyette Hz. Peygamber’e emredilen okumanın konusu belirtilmemiştir; çünkü başta kendisine indirilen vahiy ve kozmik evrendeki âyetler olmak üzere, okunması yani üzerinde inceleme yapıp zihin yorarak hakkında bilgi edinilmesi, ders ve ibret alınması gereken her şeyi tanınması, hakikatini anlayıp kavraması istenmektedir. Kuşku yok ki yaratana tanımak, dinin de ilmin de temel gayesidir. Bu sebeple “Yaratan rabbinin adıyla oku!” buyurularak Hz. Peygamber’in okuma faaliyetine veya herhangi bir işe, başka varlıkların adıyla değil, yaratan rabbinin adıyla başlaması ve O’ndan yardım istemesi emredilmiştir. Âyete “Yaratan rabbinin adına oku!” şeklinde de mâna verilebilir. Sonuçta okumanın (veya herhangi bir faaliyetin) Allah’ın adıyla, Allah için ve Allah adına yapılması emredilmiştir. Âyette “Yaratan rabbinin adıyla oku!” buyurularak özellikle yaratma sıfatına vurgu yapılmıştır. Çünkü hem insandaki okuma yeteneği ve imkânını hem de onun okuduğu, incelediği, anlamaya ve kavramaya çalıştığı objeleri, nesnelere yaratan Allah’tır. İnsan, bilgi edinme sürecinde Allah’ın verdiği imkân ve yetenekleri kullanmakta, O’nun yarattığı şartlarda ve onun yarattığı varlıklar üzerinde inceleme ve araştırmalar yapmaktadır. Durum böyle iken, yani O’nun yarattığı yeteneklerle O’nun yarattığı varlık âlemini incelerken, bütün bu lütufları görmezlikten gelerek Allah’a şükretmemek, O’nu tanımamak, üstelik bunu bilim adına yapmak büyük bir nankörlüktür. Sözlükte “yapışmak, asılmak, sevgi, ilgi, kan emen kurtçuk” gibi anlamlara gelen alaka kelimesinin çoğulu olan 2. âyetteki “alak” ile aşılınmış yumurtanın ana rahminin iç cidarına asılı vaziyetinin (zigot) kastedildiği anlaşılmaktadır. Âyetler insanın kâmil bir varlık haline gelmesi için önce yaratana, sonra da yaratılanı yani kendisini ve evreni tanımalarının gerekli olduğunu gösterir (insanın yaratılış safhaları hakkında bk. **Hac 22/5; Mü’minûn 23/14**). “Nüzûlü” bölümünde anlatıldığı üzere Cebrâil Hz. Peygamber’e “oku” dediğinde o okuma işinin okuma yazma bilenler tarafından yapılabileceğini düşünerek “Ben okuma bilmem” demişti.

İşte 3. âyet, bir bakıma Resûl-i Ekrem'in bu dolaylı özür beyanına bir cevap olmaktadır. Buna göre Allah'ın keremi sonsuzdur; O, insanı "alak"tan yaratıp mükemmel bir varlık haline getiren ve peygamberlik gibi yüce bir makama kadar erdiren kudretiyle, dilediği kullarına normal yollardan, yani kalemi ve diğer bilgi malzemesini kullanarak bir hocadan bilgi almasını sağlayarak okumayı öğretir, ama O, kullarından dilediğine, bir öğretici ve öğrenim aracılığı olmadan bilgi öğretmeye de kadirdir. 4 ve 5. âyetlerde kalemin önemi vurgulanmıştır; çünkü kalemde sayılamayacak kadar çok ve büyük faydalar vardır. Kalem vasıtasıyla ilimler tedvin edilmiş, hikmetler kaydedilmiş, öncekilerle ilgili haberler, bilgiler zapt edilmiş, Allah tarafından indirilmiş olan kutsal kitaplar yazılmıştır; kısaca uygarlıklar kalem sayesinde süreklilik kazanmış, kuşaktan kuşağa aktarılmış; Allah kalem vasıtasıyla insana bilmediklerini öğreterek onu cehalet karanlığından kurtarmış, ilmin aydınlığına kavuşturmuştur. Burada "kalem" kelimesinin, -işlevi ve amacı dikkate alındığında bilinen kalemde bilgisayara kadar bütün okuma, yazma ve bilgi alıp verme araçlarını kapsadığını da belirtmek gerekir.

SELİM AKIL
SAYFA 14

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَبْصَارِ (190)

"Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde selim akıl sahipleri için elbette ibretler vardır." Âİ-İ İMRÂN 3/190

190. Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde selim akıl sahipleri için elbette ibretler vardır.

Ayet

Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde selim akıl sahipleri için elbette ibretler vardır. Onlar ayaktayken, otururken ve yanları üzerine yatarken Allah'ı anarlar. Göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde düşünürler. "Rabbimiz! Bunu boş yere yaratmadın, seni eksikliklerden uzak tutarız. Bizi ateş azabından koru" derler. (190-191)

Tefsir

Sûrenin sona erdiğine işaret eden bu ve bundan sonraki âyetler aynı zamanda onun özeti mahiyetindedir. Kur'ân-ı Kerîm'in sûreleri ve konuları genellikle öğüt ve ibret içeren âyetlerle sona ermektedir. Görüldüğü gibi burada da göklerin ve yerin yaratılışında akıl sahipleri için ibret alınması gereken şeylerin bulunduğu vurgulanmakta ve müminlerin bu ibret alınacak olaylar karşısındaki tutumları dua üslûbuyla anlatılmaktadır. Bu durum sûrenin sona ermekte olduğuna bir işarettir. Müfessirlerin Bakara sûresinin bir devamı olarak değerlendirdikleri bu sûrede Kur'ân-ı Kerîm'in temel inanç konuları olan tevhid, nübüvvet ve âhiretin yanında ağırlıklı olarak Ehl-i kitaba yani yahudi ve hıristiyanlara yapılan çağrılar yer almıştır. Bu âyetlerde de aynı konular özet olarak ele alınmakta, Allah'ın birliği, eşsizliği, kudreti, yaratması hakkında deliller getirilmekte, böylece öldükten sonra dirilmenin mümkün olduğuna işaret edilmektedir. Sûrenin başlangıcında da böyle bir özet verilmiş, müteakip âyetlerde tartışılan ana konulara uygun ön sözler olarak Allah, vahiy ve öldükten sonra dirilmenin hak olduğuna dair deliller getirilmişti. Burada ise aynı konulara temas veya işaret edilerek sûrenin konu ve mesaj bütünlüğü korunmuştur. Yüce Allah'ın insana lutfettiği en büyük nimetlerden biri akıldır. Ancak insanın doğru yolu bulması için akıl sahibi olması yeterli değildir. Bu sebeple peygamberler ve kitaplar gönderilmiştir. Gözün görebilmesi için güneş ışığına ihtiyacı olduğu gibi aklın gerçeği özellikle gayb âlemini- kavrayabilmesi için de vahyin ışığına ihtiyacı vardır. Râgıb el-

İsfahânî akıl ile vahyin bu önemini şöyle ifade etmiştir: “Azîz ve celîl olan Allah’ın insanlara iki elçisi vardır; ilki bâtinî elçi olan akıl, ikincisi de zâhirî elçi olan peygamberdir. Öncelikle bâtinî elçiyi (akıl) kullanmadan zâhirî elçiden (peygamber) yararlanmak mümkün değildir; çünkü peygamberin öğretisinin sahih olduğu akılla bilinir... Akıl olmasaydı din yaşayamazdı, din olmasaydı akıl şaşkın kalırdı. Onun için Allah Teâlâ bu ikisini ‘nûr üstüne nûr’ buyurarak (**Nûr 24/35**) birbirine bağlamıştır” (ez-Zerîa ilâ mekârimi’s-şerîa, s. 207). İşte 190 ve devamındaki âyetlerde de akılla vahyin bu uyumuna işaret edilmekte; evren üzerinde sağlıklı gözlemlerde bulunan insanların evrendeki muhteşem sistemi kavrayacağı, onu yaratıp düzenleyen yüce kudreti bilip tanıyacağı, kendisini imana davet eden elçinin bu çağrısına uyarak rabbine imanını derin bir içtenlikle ikrar edeceği ve nihayet bir bakıma onunla diyalog kurarak esenlik dileklerini O’na arz edeceği bildirilmektedir. İşte 190. âyet, bu sürecin başlatılabilmesi için insan aklını göklerin, yerin ve bunlarda bulunan varlıkların yaratılışını düşünmeye ve hikmetini kavramaya çağırılmaktadır. Evrenin sistemini düşünmek, yukarıda arz edilen sonuçları yanında insanı bu hayattan sonra başka bir hayatın yani âhiret hayatının da var olabileceği fikrine de götürür. İnsana verilmiş olan aklın sağlıklı kullanılması, kendisinin bir yetki ve sorumluluğunun olması gerektiğini, bu dünyada yaptıklarının ceza veya mükâfat olarak karşılığını alabileceği bir hesap gününün bulunması lazım geldiğini düşünmeye sevk eder. Kişi böyle bir düşünce düzeyine ulaştığında sorumluluk duygusu daha da artar ve dünyada günah işlemekten sakınır; âhirette de cehennem azabından koruması için yüce Allah’a sığınır ve O’na dua etmeye yönelir. 191. âyetin son cümlesi ve onu izleyen âyetler bu durumu açıkça göstermektedir (Kur’an’da akıl, lüb, fuâd, kalb vb. kavramların anlamları ve genel olarak düşünmenin önemi hakkında bk. **A’râf 7/179**). Allah’ın birliğini, yüceliğini ve sonsuz kudretini kabul ettirmek için insanı gökler ve yer hakkında düşünmeye sevk eden bu âyetler, Allah’ın kitabında yazılı olan delillerini okuyup düşündükten sonra onu bir de bu uçsuz bucaksız kâinat kitabını okuyup tefekkür etmeye çağırılmaktadır. **Bakara sûresinin 164.** âyetinde Kur’an’ın tevhid ilkesini kanıtlamak üzere daha kapsamlı olarak sekiz ayrı kozmolojik delil sıralanmıştı. Burada Bakara sûresinde getirilmiş bulunan kozmik delillerin en önemlileri sayılan, varlığın zaman ve mekân boyutları üzerinde Allah’ın kudretini göstermek üzere göklerin ve yerin yaratılışıyla gece ve gündüzün farklı oluşu özet olarak zikredilmiştir. Şüphesiz ki tabiatın kendisi, incelenip ibret almaya değer ilâhî bir mûcizedir. Hayalimizle dahi kuşatamayacağımız kadar uçsuz bucaksız genişliğe sahip olan, her birinin kendine has özellikleri bulunan ve birbirine çarpmadan uzay boşluğunda hareket eden gök cisimlerinde elbette akıselim sahipleri için alınacak ibretler vardır. Bu cisimlerin yaratılışı, uzay boşluğundaki hareketlerini sağlayan sistemi, gece ile gündüzün değişmesi, özellikle canlıların ve bitkilerin faydaları üzerine düşünen bir akıl, mutlaka bunları yaratan sonsuz bir gücün varlığını kabul eder, bu muazzam sistemin boşuna yaratılmadığını anlar, işte o zaman bu güç karşısında aczini anlar, hayranlık ve kulluk duygusuyla eğilir; gönlünü o yüce kudrete arz ederek niyazda bulunur. 191. âyette belirtildiği üzere göklerin ve yerin yaratıcısı ve sahibi olan yüce Allah’ı ayakta, oturarak, yatarak, kısaca bütün hallerinde derin bir saygıyla anar; böyle bir gücün emirlerine ve yasaklarına karşı geldiği takdirde O’nun vereceği cezaya çarpılmaktan korkar ve bu cezadan koruması için Allah’ın merhametine sığınır.

SAYFA 14

الْحُجَّ أَشْهُرٌ مَعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ
يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَى وَاتَّقُونِ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ (197)

“...Ey akıl sahipleri!... ” BAKARA 2/197

197. Hac (ayları), bilinen aylardır.(63) Kim o aylarda hacca başlarsa, artık ona hacda cinsel ilişki, günaha sapsak, kavga etmek yoktur. Siz ne hayır yaparsanız, Allah onu bilir. (Ahiret için) azık toplayın. Ey akıl

sahipleri, bana karşı gelmekten sakının.

63. Hac ayları, Şevval ve Zilkade ayları ile Zilhicce ayının ilk on günüdür.

Ayet

Hac (ayları), bilinen aylardır. Kim o aylarda hacca başlarsa, artık ona hacda cinsel ilişki, günaha sapmak, kavga etmek yoktur. Siz ne hayır yaparsanız Allah onu bilir. (Ahiret için) azık toplayın. Kuşkusuz, azığın en hayırlısı takva (Allah'a karşı gelmekten sakınma)dır. Ey akıl sahipleri, bana karşı gelmekten sakının. (197)

Tefsir

Yaygın yoruma göre “bilinen aylar”dan maksat, şevval ve zilkade aylarıyla zilhiccenin ilk on günüdür (ramazandan sonraki iki ay on gün). Bu döneme “hac mevsimi” denir. Görüldüğü gibi âyetin hükmü geneldir (âm); yani hac ibadetini meydana getiren fiillerin bu süre içinde ne zaman yapılacağına ilişkin bir belirleme yoluna gidilmemiştir. Bu belirlemeyi Hz. Peygamber yapmış, İslâm ümmeti de asırlar boyu bu uygulamayı devam ettirmiştir. Resûlullah “Vedâ haccı” denilen hayatının ilk ve son haccından bir yıl önce, hicretin 9. yılı Zilhicce ayında (Nisan 631) Hz. Ebû Bekir’i hac emîri tayin ederek 300 müslümanla birlikte Mekke’ye gönderdi. Hz. Ebû Bekir, o yılın hac günlerinde müslümanlara haccın esaslarını öğretti. Ertesi yılın 25 Zilkadesi’nde (22 Şubat 632) büyük bir müslüman kitlesiyle hac yolculuğuna çıkan Resûlullah, Zilhicce’nin 4. günü Mekke’ye ulaştı. Bu sırada muhtelif bölgelerden gelen müslüman hacı adaylarının sayısı 100.000’i aşmıştı. Hz. Peygamber, yanındaki müslüman kitleyle birlikte 5, 6 ve 7 Zilhicce günleri Mekke’de kaldı. Bu esnada kudûm (Mekke’ye ilk geliş) tavafı yaptılar, makam-ı İbrâhim’de iki rek’at namaz kıldılar, Safâ ile Merve arasında sa’y yaptılar. 8 Zilhicce’de Mina’ya gidildi; 9 Zilhicce sabahı Müzdelife üzerinden Arafat’a geçildi ve vakfe yapıldı (bu, haccın rükünlerindendir). Hz. Peygamber burada ünlü Vedâ hutbesini irat etti. Hutbe aynı anda ağızdan ağıza Arafat’taki bütün müslümanlara aktarıldı. Daha sonra Müzdelife’ye inildi ve âyette de anılan Meş’ar-i Harâm’da istirahat edildi. 10 Zilhicce sabahı Cemretü’l-Akabe’ye varıldı, yedişer taş atıldı (şeytan taşlandı). Resûlullah’ın Mina’da da bir hutbe okumasından sonra kurban kesimi yerine gidilip kurbanlar kesildi. Bütün müslümanlar tıraş olup ihramdan çıktılar; Kâbe’ye gidip tavâf-ı ifâda yaptılar (buna ziyaret tavafı da denir; haccın rükünü olan tavaf budur). Sonraki teşrik günlerinde Mina’ya gidilerek cemreler tamamlandı. Beşinci günü sabah namazından önce vedâ tavafının yapılmasıyla hac ibadeti tamamlanmış oldu. İşte âyette “Hac, bilinen aylardadır” buyurularak genel bir ifade ile anılan hac ibadetinin yerine getirilme vakti, bizzat Hz. Peygamber’in bu uygulamasıyla tam olarak tayin ve tesbit edilmiş oldu, bugüne kadarki bütün uygulamalar da bu şekilde sürdürüldü. Bu sebeple âyette geçen “Hac, bilinen aylardadır” şeklindeki mutlak ifadeye bakarak, bu ibadetin belirtilen iki ay on günlük müddet içinde başka günlerde de ifa edilebileceğini veya bazı güçlükleri azaltmak ya da ortadan kaldırmak için bu süre içinde farklı zamanlara yayılabileceğini düşünmek, bizzat Hz. Peygamber’le Hulefâ-yi Râşidîn’in ve bugüne kadar gelmiş geçmiş bütün müslüman bilginlerin görüşlerine ve 1400 seneyi aşkın bir süredir yürütülen uygulamaya aykırıdır. Doğabilecek güçlükleri ortadan kaldırmak için yeterli imkânların mevcut olduğu bugünkü şartlarda böyle bir değişiklik gereksizdir, yanlıştır. Ayrıca yapılacak değişikliğin, bu ibadetin–yukarıda önemi ve değeri bir ölçüde ifade edilen– dinî, ahlâkî, sosyal, siyasî işlevini de zayıflatacağında kuşku yoktur. Hac, insanı âdeta madde âleminden ruhanî âleme taşıyan bir ibadet olduğu için, “Kim o aylarda hacca karar verip niyet ederse, bilsin ki hac sırasında kadına yaklaşmak, günaha sapmak ve tartışıp çekişmek yoktur” buyurularak, insanın bu ibadete niyet edip başladığı andan itibaren sözlerinde, tutum ve davranışlarında, insanlarla ilişkilerinde son derece dikkatli olması gerektiğinin altı çizilmiştir. Tefsirlerde verilen bilgilere göre özellikle Yemenli hacılar, güya Allah’a tevekkül ettiklerini söyleyerek hazırlık yapmadan, azık almadan hac yolculuğuna çıkar, sonra da dilenmek zorunda kalırlardı

(Taberî, II, 279-281; İbn Atıyye, I, 273-274; Râzî, V, 169). Bu sebeple âyette “Azık edinin” buyrulmakta; ardında da “Kuşkusuz azığın en hayırlısı takvâdir” buyrulurken hac yolculuğuna hazırlıksız çıkıp sonra da insanlardan yiyecek içecek istemenin iyi bir davranış olmadığına, takvâya da aykırı olduğuna, hac sırasında bu tür yanlışlardan kaçınmak suretiyle Allah’a karşı saygılı davranışlar sergilemek gerektiğine işaret edilmektedir (Taberî, II, 281). “Azık edinin” ifadesi, “Hayırlı ameller işleyerek âhiret hazırlığı yapın” anlamında da yorumlanmış; İbn Atıyye, Râzî gibi birçok müfessir bu yorumu tercih etmişlerdir (bk. İbn Atıyye, I, 273; Râzî, V, 168-169). Ancak bize göre bu ifadeyi maddî hazırlığı da kapsayacak şekilde yorumlamak takvâ şartını gerçekleştirme bakımından daha isabetli olacaktır. Takvâ kelimesi, “koruma, esirgeme” anlamına gelen “vikâye” kökünden türetilmiştir. Seyyid Şerîf el-Cürcânî, et-Ta’rîfât isimli terimler sözlüğünde takvânın sözlüklerde “İnsanın, ibadet ve güzel işler yaparak kendisine acı verecek durumlardan korunması” şeklinde tarif edildiğini; itaatler konusunda takvâ denildi mi bundan “ihlâs”, mâsiyetler konusunda ise “terk ve sakınma”nın kastedildiğini belirtir. Takvâ sahibi kişiye “müttakî”, bazan da “takî” denir. Kur’ân-ı Kerîm’de takvâ kelimesi on yedi âyette geçer. Ayrıca kırk dokuz âyette çoğul şekliyle “müttakî”, 160 kadar âyette de aynı kökten gelen isim ve fiiller bulunmaktadır. İslâm öncesinde bu kelimeler hemen hemen daima “bir tehlikeyi önlemek üzere konulmuş engel ve siper”i ifade ediyordu. İslâm’ın ilk dönemlerinden itibaren takvânın eski profan anlamından giderek dinî anlama kaydığı görülmektedir. İlk zamanlarda, âhiret inancının yoğun olarak işlendiği âyetlerde takvâ ve aynı kökten gelen diğer kelimeler, Allah’ın şiddetli azabına karşı siper vazifesi görecektir olan korku ve kaygı şuurunu ifade eder. Ancak zamanla, İslâm cemaatinin hem sayı hem de keyfiyet bakımından, yani dinî ve ahlâkî şuur açısından gelişmesine paralel olarak, takvâ kavramının içeriğinin de geliştiği ve zenginleştiği görülür. Konumuz olan âyette: a) Önce bazı kötülükler, ahlâkî olmayan davranışlar sıralanıyor. b) Sonra mutlak olarak iyiliğin önemi vurgulanıyor. c) Sonra da genel olarak kötülükleri terk edip iyilikler yapmaya şâmil bir kavram olarak takvânın önemi ifade ediliyor. Burada takvânın “en hayırlı azık” şeklinde nitelendirilmesi onun vazgeçilmezliğine işaret eder. Aynı âyette kötü söz, fisku fücûr, çatışma ve sürtüşme gibi ahlâka ve özellikle haccın yüksek ahlâkî ve mânevî atmosferine yakışmayan tutumlardan sakınmak, dolaylı olarak “hayır” ve “takvâ” diye isimlendirilmiştir ki, buradan takvânın, haccın belirtilen atmosferine saygı ve ahlâkî uygunluk taşıdığı sonucu çıkmaktadır. Yine bu sûrenin 237. âyetinde takvânın, bağışlama ve feragati de içine alan geniş ahlâkî içeriği ima edilmiştir. Benzer bir ifade Mâide sûresinin, şahitlik ve adaletle ilgili 8. âyetinde geçer. Bu âyette takvâ, adaleti de içine alan bir fazilet olarak gösterilmiştir. Takvânın bu sosyal fonksiyonu, Hucurât sûresinin 13. âyetinde evrensel boyutta ele alınmıştır. Orada Allah’ın bütün insanları bir erkekle bir kadından (Âdem ve Havvâ) yarattığı; birbirleriyle (üstünlük ve soyluluk yarışına girişmek, sürtüşmek ve çatışmak için değil), tanışıp bilismek için onları halklara ve kabilelere ayırdığı ifade edildikten sonra “Allah nezdinde sizin en şerefliiniz, takvâda en ileri olanınızdır” buyrulmuştur. Kanaatimizce insanlığın eşitliği ve evrensel barışçılık ilkelerini vurgulayan ifadelerin ardından, en büyük değer ölçüsü olarak takvânın zikredilmesi, bu erdemin, söz konusu ilkelere saygı anlamını içerdiğine de işaret eder. Kur’ân-ı Kerîm’de takvânın ahlâkî ve insancıl içeriğini ifade eden daha başka örnekler de vardır. Meselâ Fetih sûresinin 26. âyetinde müşrik Araplar’la Hz. Peygamber ve ashâbı arasında bir mukayese yer alır. Buna göre müşrik Araplar’ın kalbinde “Câhiliye hamiyeti” vardır; Hz. Peygamber ve arkadaşlarının hasleti ise “sekînet ve takvâ”dır. Câhiliye hamiyeti, tamı tamına “hilim” kavramının zıddı olarak öfke, gurur, kibir, saldırganlık, barbarlık ve saygısızlık ruhunu ifade eder. Bu durumda Hz. Peygamber ve müminlerin hasleti olan sekînet ve takvâ kavramları da “ağırbaşlılık, soğukkanlılık, tevazu, insanların şeref ve haysiyetlerine saygı” anlamını taşır. Takvânın aynı zamanda bir kibarlık erdemi olduğunu gösteren âyetler de vardır (meselâ bk. Bakara 2/189; Hucurât 49/1-3). Takvânın anlamı konusundaki ilginç örneklerden biri de onun “hayâ” ile ilişkisini gösteren A’râf sûresinin 26. âyetidir: “Ey Âdemoğulları! Size mahrem yerlerinizi örtecek giysi, süslenecek elbise yarattık. Takvâ elbisesi, işte o daha hayırlıdır...” Bu ifadede takvâ, dolaylı bir

üslûpla, günah duygularını örtüp kapatan, bastıran bir koruyucu, ruhu bezeyen bir erdem şeklinde takdim edilmiştir. Yani elbise bedeni kapattığı, koruduğu ve süslediği gibi takvâ da hem ruhumuzun kötü duygularını örter hem de ruhumuzu süsler. Böyle olunca takvâ sahibi kişinin kaba, haşin, haksız, isyankâr, şehvet düşkün, aç gözlü, edepsiz ve hayâsız olması düşünülemez. Önemle vurgulanması gereken husus, takvânın tâzim, hürmet, saygı, utanma gibi kelimelerle ifade ettiğimiz yüksek ahlâkî faziletler için kullanıldığıdır. Hangi konumda geçerse geçsin, Kur'an'da kullanılan takvâda bu anlam mutlaka vardır. Fakat takvâ, her şeyden önce Allah'a saygı ve O'nun koyduğu kuralları ihlâl etmekten sakınmaktır. Bu sebepledir ki, kanaatimizce, Kur'an'da sık sık tekrar edilen "itteku" ve benzeri ifadeleri "Allah'tan korkunuz" şeklinde tercüme etmek tam olarak Kur'an'ın maksadını yansıtmamaktadır. Zira Kur'an dilinde takvâ, patolojik bir duygu anlamındaki korku değil, –tabir yerindeyse– çok sevdiğimiz, saydığımız ve aynı zamanda azabına uğramaktan kaygı duyduğumuz Allah'ı gücendirmekten korkmak, yani O'na ve O'nun koyduğu dinî ve ahlâkî kanunlara saygı duymaktır. Takvânın bu şekilde tâzimi, ifade ettiğini gösteren güzel örneklerden biri olan Hac sûresinin 30-33. âyetlerinde: a) Allah'ın koyduğu kanunlara, ödevlere tâzim göstermek, b) Putlara tapmaktan kaçınmak, c) Yalancı şahitlikten kaçınmak, d) Tevhide bağlı kalmak ve Allah'ın belirlediği şâirlere, yani İslâm'ın alâmetleri olan temel değerlere tâzim göstermekten söz edildikten sonra "Bunlar kalplerin takvâsındandır" buyuruluyor. "Kalplerin takvâsı"ndan maksat, samimi ve riyasız saygı duygusudur. Benzer bir yaklaşım aynı sûrenin 37. âyetinde geçen "Kurbanlarınızın etleri de kanları da Allah'a ulaşmaz; fakat O'na sizin takvânınız ulaşır" meâlindeki âyette görülüyor. Bu âyet açıkça, bütün dinî ve ahlâkî faaliyetlerimizi Allah'a saygı ve O'nun rızâsını kazanma niyetiyle yapmamız gerektiğini gösteriyor. Bazı âyetlerde takvâ, bütün kötülükleri ifade eden "fücûr" kelimesinin zıddı olarak kullanılmıştır. Bununla ilgili birkaç âyetin meâli şöyledir: "(Yemin olsun) nefse ve onu (insan olarak) şekillendirip düzenleyene; ona kötü ve iyi olma kabiliyetlerini (fücûr-takva) verene! Nefsini arındıran elbette kurtuluşa ermiştir. Onu arzularıyla baş başa bırakan da ziyan etmiştir" (Şems 91/7-10). Bu âyetlerde takvânın anlamı iyice belirginleşmiş bulunmaktadır. Çünkü burada nefsin yani insan ruhunun bütün yetenekleri ve işlevleri arasında iyi olanlarına "takvâ", kötü olanlarına da "fücûr" denilmiştir. Hemen ardından "Nefsini arındıran kurtuluşa ermiştir" buyurularak açıkça takvâ bir ruhî arınma ve gelişme olarak gösterilmiştir. Bunun zıddı olan fücûr ise ruhu kirleten, günahlara batırıp alçaltan duygu, düşünce ve davranışları ifade etmektedir. Sâd sûresinin 26-28. âyetlerinde takvâ siyasî ahlâkı da içine alacak şekilde kullanılmıştır. Burada verilen ölçülere göre müttaki (takvâ sahibi) bir yönetici, yönetimini adalet ve hakkaniyet ölçülerine göre sürdürür; hüküm ve kararlarında keyfî arzularına uyup Allah'ın tayin ettiği ölçülerden sapmaz. Takvâ sahibi yönetici inançlı kişidir ve kendisi için olduğu gibi halkı için de en iyi, en yararlı olan işleri yapar. Fâcir (kendini günahlarla kirletmiş) yönetici ise kötü arzularına uyup Allah yolundan sapmıştır; o, yönetimiyle ülkeyi bozup tahrip eder. Kur'ân-ı Kerîm'de takvânın karşıtı olarak gösterilen kavramlardan biri de "zulüm"dür. Câsiye sûresinin 19. âyetinde bildirildiğine göre "Kuşkusuz haktan sapanlar (zâlimler) birbirlerinin dostları ve koruyucularıdır, Allah da kendisini sayanların (müttakîler) koruyucu dostudur." Bu âyette zulüm, daha ziyade inkârcıların Allah'a ve İslâmî ilkelere karşı inatçı ve anlamsız direnişlerini, müslümanlara revâ gördükleri haksızlıkları ifade eder. Açıkça görüldüğü üzere, Kur'ân-ı Kerîm'in büyük önem verdiği takvâ kavramı, bütün bu bilgilerden çıkan sonuca göre başlıca şu iki temel anlamı içermektedir: a) Takvâ, itikadî konularda yanlış ve bâtil inançlara kapılmaktan, ahlâkî ve amelî konularda ruhu kirleten kötü duygulardan, fena huylardan; eksik, kusurlu, zararlı ve haksız davranışlardan, İslâm dininde esasları belirlenmiş olan hayat tarzına uymayan bir yaşayıştan sakınmak, uzak durmaktır. b) Takvâ, bütün faaliyetlerde, ödevlerin yerine getirilmesinde, her türlü kötülüklerin terk edilmesinde öncelikle Allah'tan ittikadır; yani Allah korkusunu, O'na karşı saygılı olmayı ön plana çıkararak bu saygıyı, davranışların ve hayatın temeli, âyetteki deyişle hayatın azığı yani gıdası yapmaktır. İşte takvâ bütün bu erdemleri kapsayan en geniş kapsamlı fazilettir. Bu sebeple de maddî gıdaların bedenimizi beslemesi gibi –konumuz olan âyetin ifadesiyle–

“aziğin en hayırlısı” olan takvâ da ruhumuzu besler.

SAYFA 14

قُلْ لَا يَسْتَوِي الْحَيْثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْحَيْثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
(100)

“...Ey akıl sahipleri!...” MAİDE 5/100

100. (Ey Muhammed!) De ki: “Pis ile temiz bir olmaz. Pisin çokluğu hoşuna gitse bile.” Ey akıl sahipleri! Allah’a karşı gelmekten sakının ki kurtuluşa eresiniz.

Ayet

(Ey Muhammed!) De ki: "Pis ile temiz bir olmaz. Pisin çokluğu hoşuna gitse bile." Ey akıl sahipleri Allah'a karşı gelmekten sakının ki kurtuluşa eresiniz. (100)

Tefsir

“Kötü” diye tercüme edilen habîs ile “iyi” diye tercüme edilen tayyibin bir olamayacağını belirten cümle, niceliğin aldatıcı cazibesine kapılmamak gerektiğine ve niteliğin önemine dikkat çekmektedir. Buradaki fiilin Kur’an’daki kullanımları dikkate alınır, habîs ile tayyibin birbiriyle karşılaştırılamayacak kadar farklı oldukları anlaşılır. Âyette–bu nitelemeler bakımından– insanları, kültür ve medeniyetleri, kazanç yollarını vb. hususları kapsamına alan genel bir ifade kullanılmıştır (İbn Atıyye, II, 244). Şu var ki, âyetten kötülerin daima çok veya kendi cinsindeki iyilerden fazla olduğu gibi bir sonuca ulaşmak doğru olmaz. Burada asıl amaç, kemiyete aldanmamak gerektiğine, helâlin ve kalitenin önemli olduğuna vurgu yapmaktır (İbn Âşûr, VII, 63).

SAYFA 14

قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِنْ قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ (16)

“... düşünmüyor musunuz?” YUNUS 10/16

16. De ki: “Eğer Allah dileseydi, ben size onu okumazdım, Allah da size onu bildirmezdi. Ben sizin aranızda bundan (Kur’an’ın inişinden) önce (kırk yıllık) bir ömür yaşadım. Hiç düşünmüyor musunuz?”

Ayet

Âyetlerimiz kendilerine apaçık birer delil olarak okunduğunda, (öldükten sonra) bize kavuşmayı ummayanlar, "Ya (bize) bundan başka bir Kur'an getir veya onu değiştir" dediler. De ki: "Onu kendiliğimden değiştirmem benim için olacak şey değildir. Ben ancak bana vahyolunana uyarım. Eğer Rabbime isyan edecek olursam, elbette büyük bir günün azabından korkarım." De ki: "Eğer Allah dileseydi, ben size onu okumazdım, Allah da size onu bildirmezdi. Ben sizin aranızda bundan (Kur'an'ın inişinden) önce (kırk yıllık) bir ömür yaşadım. Hiç düşünmüyor musunuz?" (15-16)

Tefsir

Müşrikler Kur’an’ın ya tamamen veya kısmen değiştirilmesini istemekle çelişkili, anlamsız bir teklifte

bulunmuş oluyorlar; çünkü onların isteklerini yerine getirmesi halinde Hz. Peygamber, Kur'an'ın Allah'tan geldiği iddiasında yalancı durumuna düşecektir, ayrıca Allah'tan geldiği iddia edilen bir Kur'an'a iman etmeyenler, Peygamber tarafından yenilenen veya değiştirilen bir kitaba hiç inanmayacaklardır. Allah'ın, Hz. Peygamber aracılığı ile müşriklere verdiği cevap, tutarlı ve şartlanmamış insanlar için ikna edicidir; çünkü topluluğun içinde yıllarca yaşamış bir kimsenin düşünceleri ve üslûbu ile bir başka içerik ve üslûbun birbirinden ayrılması kolaylıkla mümkün olacaktır. Âyet, Kur'an'ın lafız ve muhtevasında Hz. Peygamber'in hiçbir katkı ve etkisinin bulunmadığı konusunda son derecede açıktır.

SAYFA 14

وَبِاللَّيْلِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ (138)

“... düşünmüyor musunuz?” SAFFAT 37/138

137, 138. Şüphesiz sizler (yolculuklarınız sırasında) sabah akşam onların (harap olmuş) yurtlarına uğrayıp duruyorsunuz. Hâlâ düşünmeyecek misiniz?

Ayet

Şüphesiz sizler (yolculuklarınız sırasında) sabah akşam onların (harap olmuş) yurtlarına uğrayıp duruyorsunuz. Hâlâ düşünmeyecek misiniz? (137-138)

Tefsir

Lût'un ülkesi Araplar'ın kuzeye doğru ticaret yolculuğu yaptıkları güzergâhta olduğu için bu kavme ait kalıntıları görmeleri ve bunlardan ibret almaları gerektiğine işaret edilmektedir (bk. Hicr15/78). “Yaşlı kadın”, Lût'a iman etmeyen eşidir (bk. **Tahrîm 66/10**).

SAYFA 14

لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ (10)

“... aklınızı kullanmıyor musunuz?” ENBİYA 21/10

10. Andolsun, size öyle bir kitap indirdik ki sizin bütün şeref ve şanınız ondadır. Hâlâ aklınızı kullanmayacak mısınız?

Ayet

Andolsun, size öyle bir kitap indirdik ki sizin bütün şeref ve şanınız ondadır. Hâlâ aklınızı kullanmayacak mısınız? (10)

Tefsir

“Öğüt” diye çevirdiğimiz zikir kelimesi, “şan, şeref, uyarı, vaad ve tehdit, din konusunda gerekli olan şeylerin açıklaması” (Râzî, XXII, 145); “kişinin elde ettiği bilgiyi zihinde koruma kabiliyeti, bir şeyin zihinde tutulması, hatırlatıcı, hatırlama, hatıra, akılda tutulması gereken her şey” anlamlarına da gelmektedir (bk. Râgıb el-İsfahânî, el-Müfredât, “zkr” md.). İnsanlara indirilen kitaptan maksat da Kur'an'dır. Allah Teâlâ insanların şeref ve şanını koruyup yücelten, onları uyaran, öğüt veren ve dinleri konusunda gerekli açıklamaları yapan bir kitap indirdiğini belirtmiş ve insanların kitabı okuyup akıllarını da kullandıkları

takdirde bu nimetlere kavuşacaklarına işaret etmiştir. Âyet aynı zamanda Hz. Peygamber'den mûcize isteyen müşriklere de cevap teşkil etmektedir; yani şöyle denmiş olmaktadır: Peygamber size bu özellikleri taşıyan bir kitap getirmiştir, bu sizin için yeterli değil mi ki başka mûcize istiyorsunuz?

SAYFA 14

كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ (29)

“Bu Kur’an, ayetlerini düşünsünler ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır.” SÂD 38/29

29. Bu Kur’an, âyetlerini düşünsünler ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır.

Ayet

Biz göğü, yeri ve ikisi arasındakileri boş yere yaratmadık. Bu (yaratılanların boş yere yaratıldığı iddiası) inkâr edenlerin zannıdır. Cehennem ateşinden dolayı vay inkâr edenlerin haline! Yoksa biz iman edip salih ameller işleyenleri, yeryüzünde fesat çıkaranlar gibi mi tutacağız? Yoksa Allah'a karşı gelmekten sakınanları yoldan çıkan arsızlar gibi mi tutacağız? Bu Kur'an, âyetlerini düşünsünler ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır. (27-29)

Tefsir

Yukarıdaki bölümün sonunda “hesap günü”nü unutmanın, yani ahrete ve oradaki büyük yargılamaya inanmamanın insanın ebedî hayatıyla ilgili doğuracağı tehlikeye dikkat çekilmişti. Burada ise âhiret hayatının gerçekliğinin aklî ve mantıkî gerekçesi ortaya konmaktadır. Buna göre Allah göğü, yeri ve ikisi arasındakileri yani evreni ve evrendekileri boş yere yaratmamıştır. Yaratılışın mutlaka bir anlamı, hikmeti, amacı vardır. İnsan davranışları bakımından bu amaç nihaî adaletin yerini bulmasıdır. Şu halde, inkârcıların zannettiklerinin aksine, bu dünyanın ötesinde yeni bir âlem ve yeni bir hayat olacak; bu dünyadaki inkâr ve kötülükleriyle cezayı hak edenler öteki dünyada “ateş” kavramıyla dile getirilen azapla cezalandırılacaktır. Bu dünyada inanıp erdemli ve yararlı işler yapanlarla yeryüzünde fesat çıkaranlar, günah işlemekten sakınanlarla günaha boğulanlar o dünyada asla bir tutulmayacak, herkes ilâhî adalete göre hak ettiği karşılığı bulacaktır. 28. âyette sorulu bir anlatım tarzının seçilmesi, bu sonucun kesinliğini vurgulama amacı taşır. 29. âyete göre Allah Teâlâ peygamberine kutsal kitabı Kur’ân-ı Kerim’i göndermiştir ki insanlar onu okuyup dinleyerek âyetleri üzerinde düşünsünler de doğru inanca ulaşmanın, erdemli ve yapıcı işlerle meşgul olmanın nihaî anlamda kendileri için tek kurtuluş yolu olduğunu anlasınlar.

SAYFA 14

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا (72)

“Biz emaneti, göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, (sorumluluğundan) korktular. Onu insan yükledi...” AHZÂB 33/72

72. Şüphesiz biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar onu yüklenmek istemediler, ondan çekindiler. Onu insan yükledi. Çünkü o çok zalimdir, çok cahildir.(11)

11. İnsanın yüklendiği emanet, başta akıl, irade ve iradeyi serbestçe kullanmanın gerektirdiği sorumluluklardır. İnsan, iyi ve kötü arasında seçim yapabilme yeteneğini olumlu yönde kullanmadığı zaman, hem kendine hem de çevresine zulmetmiş ve cehalete düşmüş olur. Âyette insan türünün bir özelliğine dikkat çekilerek onun genelde emanete riayet konusunda vefasızlık göstermeye yatkın olduğuna işaret edilmektedir.

Ayet

Şüphesiz biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar onu yüklenmek istemediler, ondan çekindiler. Onu insan yükledi. Çünkü o çok zalimdir, çok cahildir. Allah, münafık erkeklere ve münafık kadınlara, Allah'a ortak koşan erkeklere ve Allah'a ortak koşan kadınlara azap etmek; mümin erkeklerin ve mümin kadınların da tövbelerini kabul etmek için insana emaneti yüklemiştir. Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir. (72-73)

Tefsir

Burada yine bir benzetme ve temsil yoluyla anlatım örneği görüyoruz. Âyeti bazı tefsirciler hakiki manasıyla alarak “Allah’ın ezelde, göklere, yere ve dağlara şuur verdiği, emaneti almayı onlara teklif ettiğini, onların bundan çekinerek yüklenmek istemediklerini, sonra insana teklif ettiğini, insanın ise tabiatı itibarıyla bilgisiz ve neyi nereye koyacağı konusunda genellikle başarısız olduğu için, başka bir deyişle dağlar taşlar kadar bile düşünemediği, bilemediği için emaneti yüklendiğini” söylemiş, böyle anlamışlardır. Ancak bizim tercihimiz burada bir temsili anlatımın söz konusu olduğudur. Anlatılmak istenen şudur: Emanet, ilk bakışta insandan daha büyük, güçlü ve dayanıklı gibi görülen göklerin, yerin ve dağların taşıyamayacağı kadar ağır ve önemlidir. Bu ağırlık ve önemdeki emaneti insan yüklenmiştir. Çünkü o, bir yandan bunu yükleneyecek kabiliyet ve yetenektedir, ama öte yandan neyi yüklediğinin farkında değildir, onu hakıyla taşımada başarılı olamamaktadır. Yani insan şuursuz ve cahil olmamalı, kimliğinin, kabiliyetinin ve yüklendiği emanetin farkında olmalıdır; bu konulardaki bilgisizlik büyük bir cehalettir. Taşdığı emanetin hakkını yerine getirmeye de gayret etmelidir, onun hakkını yerine getirmemek büyük bir zulümdür. Emanet kelimesinin sözlük anlamı “korku ve kaygının gitmesi, insanın korunma konusunda gönül rahatlığı içinde olması”dır. Emanet kelimesi bu güvenlik hali, psikolojisi için kullanıldığı gibi, güvenme ve koruma konusu olan, korunması istenen şey için de kullanılır. Bir din terimi olarak emanete birçok anlam yüklenmiştir. Bunlar içinde maksada en yakın bulduklarımız, “tevhid kelimesi ve inancı, adalet, okuma-yazma, akıl ve yükümlü (mükellef) olma kabiliyeti ve Türkçe’deki anlamıyla emanet”tir (Râgıb el-İsfahânî, el-Müfredât, “emn” md. Râzî, XXV, 202; İbn Âşûr, XXII, 126). Bunların da tamamını, “insanın, akıl ve hür iradeye dayalı yükümlülüğü” kavramı içinde toplamak mümkündür. İnsandan başka her şey, yaratıcı tarafından nasıl programlanmışsa öyle işler, tabiatının dikte ettiği davranış biçimini değiştiremez. Bu sebeple dünyada ve âhirette göklere, yerlere, canlı ve cansız varlıklara “Niçin böyle yaptın?” diye sorulmaz. İnsana gelince onda akıl, bilgi edinme, bilgisini, kararını ve davranışını değiştirme kabiliyeti vardır. Ancak gerek din ve ahlâk alanlarında doğruyu bilme ve gerekse doğru, iyi ve hayırlı olanı yapma konusunda insanın önünde önemli engeller de vardır. Bu yüzden –ilâhî bir bilgi ve hidayet desteğinden mahrum olan– insanların bilmedikleri bildiklerinden fazladır (72. âyetteki deyişle insan cehûldür, çok bilgisizdir); din ve ahlâk konusunda kötülükleri iyiliklerinden çoktur (aynı âyetteki ifadeyle insan zalûmdur, gerekeni yapma, her şeyin hakkını verme konusunda başarısızdır). Belki her devirde ama kesin olarak çağımız insanları arasında, Allah’ın razı olduğu bir inanç, ibadet ve ahlâk hayatını yaşayanların sayısı, böyle olmayanlara göre oldukça azdır. İnsana tevdi edilen yükümlülük kabiliyeti çok değerli bir emanettir, iyi muhafaza edildiği, hakkı verildiği takdirde insan, onun sayesinde eşref-i mahlûkat (yaratılmışların en değerlisi ve şerefli) olur; hakkını veremezse, sermayeyi kötüye kullanırsa, şeytana

uyarsa aşağıların aşağısına yuvarlanır. İşte bu yüzden emanet, insandan başka bir mahlûkun yüklenmeye cesaret edemeyeceği kadar büyüktür, önemlidir ve değerlidir. Âyette geçen “emanet” Türkçe’deki karşılığı ile alınır, bunun kastedildiği yorumu tercih edilirse, daha genel olan yükümlülükler kümesi içinden bir önemlisi öne çıkarılmış olur. Bu takdirde Allah kullarının dikkatini, eşya gibi maddî veya görevler ve ödevler gibi mânevî emanetin önemine çekmiş olmaktadır. Sûrenin ana konularından biri münafıkların ve müşriklerin Hz. Peygamber’e ve müminlere karşı kurdukları tuzaklar, çektirdikleri eziyetler, bunlar sebebiyle hem müminleri hem ötekileri iki cihanda bekleyen âkıbetler idi. Son âyetlerde emanetin mahiyet ve önemine temas edildikten sonra, insanın bunu yüklenmesinin hikmetine, onu iyi koruyan müminlerin mutlu sonuna, kötüye kullanan münafıkların ve müşriklerin de acı sonlarına işaret edilerek ana konu bir daha vurgulanmıştır.

SAYFA 14

وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ (43)

“... ancak bilenlerin akledebileceğini...” ANKEBUT 29/43

43. İşte bu temsilleri biz insanlar için getiriyoruz. Onları ancak bilginler düşünüp anlarlar.

Ayet

İşte bu temsilleri biz insanlar için getiriyoruz. Onları ancak bilginler düşünüp anlarlar. (43)

Tefsir

“Gerçek bilgi sahibi olanlar” diye çevirdiğimiz âlimûn kelimesi bu bağlamda, yukarıda ana hatlarıyla değinilen ilâhî hakikatleri anlama yeteneğine, birikimine sahip olan; kendilerine okunanlarla gözlemledikleri şeyler üzerinde düşünerek (Şevkânî, IV, 235) doğru sonuçlar çıkaran inançlı ve kavrayışlı zihinleri ifade etmektedir. Gerek bu âyetin gerekse bundan önceki âyetin sonunda geçen ilim ve akıl kavramlarıyla insanın zihinsel yeteneklerine vurgu yapılmakla, dünya işlerinde olduğu gibi dinî konularda da bu yeteneklerin önemli rolüne dikkat çekilmektedir.

SAYFA 14

وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بُكُمْ عُمِي فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ (171)

“...Onlar sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler. Bundan dolayı anlamazlar.” BAKARA 2/171

171. (İnkâr edenleri imana çağıran Peygamber ile) inkâr edenlerin durumu, bağırıp çağırmadan başka bir şey duymayan hayvanlara seslenen (çoban) ile hayvanların durumu gibidir. Onlar sağırdırlar (gerçekleri işitmezler), dilsizdirler (gerçekleri konuşmazlar), kördürler (gerçekleri görmezler)... Bundan dolayı anlamazlar.

Ayet

İnkâr edenleri imana çağıran (peygamber) ile inkâr edenlerin durumu, bağırıp çağırmadan başka bir şey duymayan hayvanlara seslenen (çoban) ile hayvanların durumu gibidir. Onlar sağırdırlar, dilsizdirler,

kördürler. Bundan dolayı anlamazlar. (171)

Tefsir

Taberî (II, 79 vd.) ve İbn Atıyye (I, 238-239) gibi önde gelen müfessirler bu âyetle ilgili başlıca iki yorum aktarmışlardır: a) Hayvanın, kendisine seslenen çobanın sesini duyduğu halde ne söylendiğini anlamadığı gibi, kâfir de kendisine açıklanan âyetleri, tebliğ ve davetleri duyar da bunların içerdiği hakikatleri bir türlü anlamaz, bu sebeple de inkârından vazgeçmez. b) Kâfirlerin söylenenden hiçbir şey anlamayan putlarına yakarışları, çobanın ne söylediğini anlamayan koyunlarına seslenip durmasına benzer. Birinci yoruma göre âyet, kâfirlerin İslâmî tebliğ ve davet karşısındaki anlayış kıtlığını ve duyarsızlıklarını dile getirmekte; ikinci yoruma göre ise kâfirlerin, yakarışlarını duymaktan bile âciz olan putlara değer verip tapmalarını kınamaktadır. Taberî, âyetin yahudilerle ilgili olduğunu ileri sürerek birinci yorumu tercih eder. İkinci yorum ise âyetin müşriklerle ilgili olduğu ihtimaline dayanmaktadır. Ancak bu ihtimale birinci yorum da uygun düşmektedir. Kâfirlerin atalarının yolunu körü körüne taklit ettiklerini anlatan bir önceki âyetle 171. âyetin, “Onlar sağır, dilsiz ve kördürler; çünkü onlar düşünmezler” meâlindeki son cümlesi dikkate alındığında ilk yorum daha isabetli görünmektedir. Son iki âyette genel olarak insanların körü körüne eskiye bağlı kalmalarının doğru olmadığı, yeni fikirlere kulak verip insafı ve ön yargısız bir şekilde bunları akıl ve vahiy ölçülerine vurarak değerlendirmek gerektiği bildirilmektedir. Bu, Kur’an’ın her vesileyle üzerinde durup önemini vurguladığı objektiflik ilkesidir.

SAYFA 15 VE 30

وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ (36)

“Onların çoğu zandan başka bir şeye uymaz. Şüphesiz zan, haktan (ilimden) hiçbir şeyin yerini tutmaz. Allah onların yapmakta olduklarını pek iyi bilendir.” YUNUS 10/36(MÜKERRER)

36. Onların çoğu ancak zannın ardından gider. Oysa zan, hak namına hiçbir şeyin yerini tutmaz. Şüphesiz Allah, onların yapmakta olduklarını hakkıyla bilendir.

Ayet

Onların çoğu ancak zannın ardından gider. Oysa zan, hak namına hiçbir şeyin yerini tutmaz. Şüphesiz Allah onların yapmakta olduklarını hakkıyla bilendir. (36)

Tefsir

Zan kelimesini, “kesin delile dayanmayan görüş; aksi de muhtemel olan kanaat” gibi değişik şekillerde tarif edenler olmuştur (bk. Râzî, XVII, 92; Cürcânî, et-Ta’rifât, “Zan” md.). Taberî, âyetteki hak kelimesini “kesin bilgi” (yak^h), zannı da “kuşku” (şek) olarak açıklamıştır (XI, 114). Buna göre müşriklerden çoğunun dinî konulardaki inançları, kesinlikten uzak, ihtimalli ve kuşku dolu kanaatlerden ibaretti. Hâlbuki imanda kuşku ve ihtimale yer olamaz. Âyetten anlaşıldığına göre bazı müşrikler aslında Allah’ın birliği, Hz. Muhammed’in peygamberliği, âhiret hayatı gibi temel itikadî konularda Peygamber’in bildirdiklerinin doğruluğunu; putlarının işe yaramaz nesnelere olduğunu biliyorlardı; ne var ki, mevki ve itibarlarının sarsılacağı, menfaatlerinin zedeleneceği gibi kaygılarla bunları muhafaza ediyor, İslâm’a ve Resûlullah’a karşı düşmanlık besliyorlardı. Âyetteki “Zan hiçbir şekilde hakkın yerini tutamaz” sözü, genel ve evrensel bir ilmî kuralı ifade etmektedir. Bu ifadeyle dolaylı olarak Kur’an yolundan gidenlerden inanç, düşünce, bilgi ve hayatlarını her türlü safsatadan, hurafeden vb. temelsiz anlayışlardan arındırarak gerçekler üzerine

kurmaları istenmektedir.

SAYFA 15 VE 30

إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى
الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمْ الْهُدَى (23)

“Onlar ancak sizin ve atalarınızın (ilâh edindiğiniz şeylere) taktığınız isimlerdir. Allah, onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Onlar (putperestler) yalnız zanna ve nefislerin arzusuna tâbi oluyorlar. Andolsun ki, kendilerine, Rableri katından yol gösterici gelmiştir.” NECM 53/23 (MÜKERRER)

23. Onlar ancak sizin ve atalarınızın (ilâh edindiğiniz şeylere) taktığınız isimlerdir. Allah, onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Onlar (putperestler) yalnız zanna ve nefislerin arzusuna tâbi oluyorlar. Andolsun ki, kendilerine, Rableri katından yol gösterici gelmiştir.

Ayet

Lât ve Uzza'ya ve diğer üçüncüsü Menat'a ne dersiniz? Erkek size de, dişi O'na mı? Öyle ise bu çok insafsızca bir paylaştırmadır. Onlar ancak sizin ve atalarınızın (ilah edindiğiniz şeylere) taktığınız isimlerdir. Allah, onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Onlar (putperestler) yalnız zanna ve nefislerin arzusuna tâbi oluyorlar. Andolsun ki, kendilerine, Rableri katından yol gösterici gelmiştir. Yoksa insan (kayıtsız şartsız), her temenni ettiği şeye sahip mi olacaktır? Oysa Ahiret de dünya da Allah'ındır. Göklerde nice melekler vardır ki onların şefaathleri; ancak Allah'ın izniyle, dilediği ve hoşnut olduğu kimselere yarar sağlar. Şüphesiz ahirete iman etmeyenler, meleklerle dişi isimleri veriyorlar. Hâlbuki onların bu hususta hiçbir bilgileri yoktur. Onlar sadece zanna uyuyorlar. Şüphesiz zan, hakikat namına hiçbir şey ifade etmez. Öyle ise bizim zikrimizden (Kur'an'dan) yüz çeviren ve dünya hayatından başka bir şey istemeyen kimselerden yüz çevir. İşte onların ilimden ulaşabildikleri nokta! Şüphesiz senin Rabbin, yolundan sapanı daha iyi bilir. O, hidayete ereni de daha iyi bilir. (19-30)

Tefsir

Hz. Muhammed'in getirdiği bilgilerin, buyruk ve uyarıların kaynağı ve bunların kendisine nasıl bildirildiği konusunda edebî ve çarpıcı bir üslûpla verilen bilginin hemen ardından Kureyş putperestlerine hitap edilerek bir de tanrılık yakıştırdıkları ve ululadıkları putların ne kadar hakir, zelil, âciz oldukları üzerinde düşünmeleri istenmektedir. 19-20. âyetlerde put isimlerinin zikredilmesi Kureyş örneğini öne çıkarmakla beraber, müteakip âyetlerde yer alan delillendirme tarzından burada, insanlık tarihi boyunca görüle gelen, biçimleri farklı olsa da, tevhid inancını zedelemesi ve insanı yaratılmışlara, alelâde varlıklara kul etmesi açısından özde bu tip davranış biçimiyle örtüşen bütün itikadî sapkınlıkların mahkûm edilmesinin hedeflendiği anlaşılmaktadır. Özetle, bu âyetlerde Allah'a şirk koşma mahiyeti taşıyan inanç ve davranışların sağlam bir bilgi kaynağına dayanmadığı üzerinde durulmaktadır. Açıkça ki, Allah'ın varlığını ve kudretini evrende kolayca gözlemleyebilen insanın, bunun ötesinde, Allah'ın sıfatları ve rubûbiyyetini nasıl ortaya koyduğu hususunda bir iddiada bulunabilmesi ancak O'nunla doğrudan temas kurabilmesine veya O'nun tarafından yetkilendirilmiş bir elçiden bilgi almasına bağlıdır. Müşrikler ise putların kendilerini Allah'a yaklaştıracığını umduklarını söylüyor, böylece Allah ile doğrudan temas kuramadıklarını itiraf etmiş oluyorlar, bununla birlikte inançlarının ve davranışlarının Allah'tan bilgi getiren bir elçinin bildirdiklerine dayandığını da ileri sürmüyorlardı; hatta Kur'an'da yüzlerine vurularak belirtildiği üzere, kendilerine bir peygamber ve doğru yolu gösterecek bir ilâhî kitap gelmesini de temenni ediyorlardı. Böyle bir durumda

geriye sadece söylenenlerin ve yapılanların aklî muhâkemeye vurulması kalmaktadır ki, âyetlerde bu açıdan da onların ne kadar yaya kaldıkları, kolayca sonuca ulaşmalarını sağlayacak sade bir mantık örgüsü içinde ortaya konmaktadır: Onlar melekleri Allah'ın çocukları sayarken, üstelik O'na ortak koştukları düzmece tanrılara isim koyarken bilgi kaynakları nedir? Bu hususta hiçbir sağlam kaynağa dayanmadıkları ve kendilerini kişisel arzulara, yani zihni işletmek yerine kör taklitle davranmanın verdiği rehavete bırakıverdikleri açıktır. Onlar Allah'a çocuk izâfe etmeye kalkışırken de erkek çocukları kendilerine, akıllarınca küçümseyip horladıkları kadın cinsini ise Allah'a ayırmanın ne kadar saçma ve çelişkili olduğunu dahi fark etmiyorlar! (Arapların kadın cinsini hor görme telakkisi hakkında bk. Nahl 16/58-59; Zuhruf 43/17-19). 19-20. âyetlerde anılan Lât, Uzzâ ve Menât Kureyşliler'in en fazla önem verdikleri putların isimleridir. Araplar melekleri Allah'ın kızları saydıklarından onları sembolize eden putlara da kadın isimleri verirler ve kendileri için Allah katında şefaathçi olacaklarına inanarak onlara taparlardı. Burada zikredilen putların Kâbe'nin içinde bulunduğunu söyleyenler bulunmakla beraber, tarih kaynaklarındaki bilgiler bunların başka yerlerde ve ayrı tapınaklarda bulunan putlar olduğunu göstermektedir. Bunlardan başka çeşitli kabilelerin kendilerine mahsus, kapıcıları ve bakıcıları bulunan tapınakları da vardı (bilgi için bk. Mustafa Çağrı, "Arap", DİA, III, 316-321). Bu âyetler açıklanırken tefsirlerde garânîk diye meşhur olmuş bir olaydan söz edilir. Garânîk sözlükte "beyaz su kuşu, kuğu, turna; beyaz tenli genç ve güzel kız" anlamlarına gelen gurnûk (girnîk) kelimesinin çoğuludur. Kureyş kabilesi mensupları putlarının Allah'ın kızları olduğuna inanır ve Kâbe'yi tavaf ederken, "Lât, Uzzâ ve bir diğeri, üçüncüsü olan Menât hürmetine! Çünkü bu üçü ulu kuğulardır ve şüphesiz şefaathleri umulan varlıklardır" diyerek onları yüksekte uçan kuşlara –veya diğeri bir anlayışa göre (melekleri Allah'ın kızları olarak gördükleri için) genç ve güzel kızlara– benzetirlerdi. Bazı ilk dönem İslâm tarihi kaynaklarında yer alan bir rivayete göre bir gün Hz. Peygamber Kâbe'nin civarında Kureyşliler'le birlikte otururken Necm sûresini okumaya başlamış, 19-20. âyetlere gelince şeytan 20. âyetin devamı gibi, "İşte onlar ulu kuğulardır (garânîk); şüphesiz şefaathleri umulmaktadır" anlamına gelen bir metni Resûlullah'a okutmuş; bu durumdan memnun olan Kureyşliler de sûrenin sonunda onunla birlikte secdeye kapanmışlardı. Zira onlara göre Resûlullah bu sözü söyleyerek onların putlarının Allah katında şefaathçi olacaklarını kabul etmiş, dolayısıyla kendi putperestlik dinlerine onay vermiş oluyordu. Bu rivayet, İslâmî literatürde geniş incelemelere konu olduğu gibi, özellikle Hz. Peygamber hakkında kitap yazan birçok şarkiyatçı tarafından, Kur'ân-ı Kerîm'i tenkit etmek için bir malzeme olarak kullanılmıştır. Ancak bu konuda yapılan bilimsel incelemeler bu rivayetin sağlam olmadığını, bazı sahih hadis kaynaklarında Necm sûresinin nüzûlünün ardından müşriklerin secde ettiklerinin belirtilmesinin ise başka sebeplerle izah edilebileceğini ortaya koymuştur (Buhârî, "Tefsîr", 53/4). Nitekim birçok ünlü şarkiyatçı da bu hikâyenin tarihî bir değer taşımadığını ve asılsız olduğunu kabul etmiştir. İslâm inançları açısından bakıldığında da bu rivayetin içeriğini Hz. Muhammed'in peygamberliği süresince izlediği genel tebliğ çizgisi, tevhid konusundaki tavizsiz titizliği ve duyarlılığı, ayrıca vahyi alıp tebliğ etmedeki korunmuşluğu ilkesiyle bağdaştırmak mümkün değildir. Öte yandan aşağıda açıklanacak olan 26-28. âyetler de böyle bir ihtimali ortadan kaldırmakta, putlar bir yana, Allah izin verip razı olmadıkça meleklerin bile şefaathlerinin faydası olmayacağını bildirmektedir (bilgi için bk. İsmail Cerrahoğlu, "Garânîk", DİA, XIII, 361-365; ayrıca bk. Hac 22/52). 23 ve 28. âyetlerde, Allah'a ortak koşanların sağlam bir bilgiye değil zanna dayandıkları belirtilmekte; ayrıca 23. âyette onların, bilgi kaynağı açısından içine düştükleri zaafi arttıran bir duruma, dinî meselelerde bile kişisel arzularına uyduklarına, dolayısıyla sübjektif âmillere hareket ettiklerine değinilmekte ve bu tutumları eleştirilmektedir. Kur'an'da zan kelimesi bazan olumlu bir içerikte kullanılmakla birlikte bu ve benzeri yerlerde, "insanların, başta iman meseleleri olmak üzere hayatî önemi olan konularda sağlıklı bilgi edinme yöntemlerine başvurmaksızın kendi tahmin ve kuruntularına göre hareket etmeleri" anlamına gelmektedir. Bu mâna ile bağlantılı olarak 24. âyette de insanın temenni ettiği, kendi kafasında kurduğu her şeyin gerçekleşmesinin mümkün

olmadığı, “Şu varlıklar bana şefaathçi olur” diyerek putlardan veya daha başka sıradan varlıklardan ebedî kurtuluşu için şefaath ve yardım beklemesinin, kendini bu tür boş inançlara kaptırmasının saçmalığı ve realiteye uymayan kuruntuların kişiyi hayal kırıklığına ve hüsrana uğratacağı hatırlatılmaktadır. Ardından gerek âhiretin gerekse dünyanın Allah’ın iradesine bağılı olduğuna, şefaath konusunun da bu iradeden bağımsız düşünölemeyeceğine dikkat çekilmektedir. Taberî, 24. âyette geçen “insan” kelimesiyle Hz. Muhammed’in kastedildiğı, bu ve müteakip âyette, ona verilen yüce mertebenin kendi arzu ve temennisine dayalı olmayıp Allah’ın lutfu olduğuna işaret edildiğı yorumunu yapmıştır (XXVII, 62). Ancak İbn Atıyye’ye göre ifade bunu kapsayacak bir genellik taşısa da âyetlerden böyle bir anlam çıkarmayı gerektiren bir sebep yoktur (V, 202; şefaath hakkında bilgi için bk. Bakara 2/48, 255).

SADIK HABER SAYFA 17

فَوَسْوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوْآتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ
إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ (20)

“Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde (altı evrede) yaratan ve sonra arşa hükmeden, geceyi, kendisini durmadan takip eden gündüze katan; güneşi, ayı, yıldızları, hepsini buyruğuna baş eğdirerek var eden Allah’tır...” A’RAF 7/54

54. Şüphesiz sizin Rabbiniz, gökleri ve yeri altı gün içinde (altı evrede) yaratan ve Arş’a(11) kurulan, geceyi, kendisini durmadan takip eden gündüze katan, güneşi, ayı ve bütün yıldızları da buyruğuna tabi olarak yaratan Allah’tır. Dikkat edin, yaratmak da, emretmek de yalnız O’na mahsustur. Âlemlerin Rabbi olan Allah’ın şanı yücedir.

11. Arş, kudret ve hâkimiyet tahtı, sınırsız kudret makamı demektir.

Ayet

Şüphesiz sizin Rabbiniz, gökleri ve yeri altı gün içinde (altı evrede) yaratan ve Arş’a kurulan, geceyi, kendisini durmadan takip eden gündüze katan, güneşi, ayı ve bütün yıldızları da buyruğuna tabi olarak yaratan Allah’tır. Dikkat edin, yaratmak da, emretmek de yalnız O’na mahsustur. Âlemlerin Rabbi olan Allah’ın şanı yücedir. (54)

Tefsir

Kur’ân-ı Kerîm’de Allah’ın fiilleri için kullanılan yevm (gün) kavramını yirmi dört saatlik zaman süresi şeklinde anlamamak gerekir. Nitekim başka âyetlerde O’nun fiilleri hakkında yevm kelimesi “an” mânasında kullanıldığı gibi (Rahmân 55/29), Allah’ın katındaki bir günün insanların hesaplarına göre 1000 yıl tuttuğı da ifade edilmiştir (Hac 22/47; Secde 32/5; ayrıca bk. Meâric 70/4). Her ne kadar âyetteki altı günü, dünya günüyle altı gün diye anlayanlar olmuşsa da, gökler ve yer yaratılmadan önce günden söz edilemeyeceğı için, bilhassa bazı çağdaş tefsirlerde –kâinatın yaratılışıyla ilgili yeni teoriler dikkate alınarak– bu altı günü, her birinin ne kadar süre devam ettiğini ancak Allah’ın bildiğı “altı devir” diye anlamının daha münasip olduğu belirtilir. Esasen an, nokta gibi boyutsuz bir zamandır; aynı şekilde sonsuzluk da boyutsuzdur. Böylece sonsuz varlık için an da sonsuzluk da birdir. Buna göre sonlu ve sınırlı varlıklar için düşünöbildiğimiz boyutlu ve sınırlı zaman dilimlerini Allah ve O’nun fiilleri hakkında düşünmemiz mümkün değildir. Bu sebeple yaratıcı-yaratılan ilişkisinin söz konusu olduğu konularda

zaman kavramlarını daima yaratılan açısından dikkate almak gerekir. Fahreddin er-Râzî, Allah'ın gökleri ve yeri altı günde yarattığını bildiren ifadelerden özetle şu sonuçları çıkarmıştır: a) Evrenin altıdan daha az veya daha çok zaman diliminde yaratılması aklen mümkün olduğuna göre, onun bu zaman dilimi içinde yaratılmasını tercih eden özgür bir belirleyici vardır ki o Allah'tır. Evrendeki bütün varlıkların var oluşlarını, diğer nitelik ve işlevlerini belirleyen de aynı güçtür. b) Allah Teâlâ her ne kadar eşyanın tamamını bir defada yaratmaya kadirse de, bu takdirde bütünüyle oluşun tesadüfen vuku bulduğu düşünülebilirdi. Hâlbuki eşyanın, maslahat ve hikmete uygun olarak peş peşe ve birbiriyle ilişki halinde yaratılması ezeli, hikmetli, kudretli ve merhametli yaratıcının yaratma fiiline daha güçlü bir şekilde delâlet eder. c) Âyetteki "gökler ve yer" ifadesi, onlardaki öteki varlıkları da kapsar. Nitekim başka âyetlerde bu hususa işaret edilmiştir (meselâ bk. Furkan 25/59; Rûm 30/8; Duhân 44/38). d) Her ne kadar başka bir âyette "Ve bizim buyruğumuz tektir, göz açıp kapayıncaya kadar olup biter" (Kamer 54/50) buyurulmuşsa da bu, evrenin altı devirlik bir yaratılış sürecinden geçtiği ifadesine ters düşmez. Çünkü bu âyetteki bir tek kelimelik buyruk, tek tek varlıkların oluş veya yok oluşuyla ilgilidir; ayrıca bu, emrin mutlaka gerçekleşeceğine de işaret eden bir ifade tarzıdır. e) Âyette düşünülen kimseler için şöyle bir uyarı vardır: "Şüphesiz ki rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan... Allah'tır." Yani sizi terbiye eden, beden ve zihnen geliştiren, sizi iyilik ve faydalara ulaştıran, kötülüklerden koruyan O'dur; O'nun güç ve bilgisinin, hikmet ve rahmetinin mükemmelliği bu muazzam eşyayı yaratacak, o eşyaya her türlü fayda ve iyilikleri yerleştirecek kadar üstündür. Buna rağmen insan nasıl olur da O'nu bırakıp da sıradan varlıklardan iyilikler bekler ve mutluluğu başkasına yönelerek aramaya kalkışır! Sözlükte istivâ "bir konuda iki şeyin birbirine eşit olması", "alâ" edatıyla kullanıldığında ise "karar kılmak, yükselmek, yüksek olmak, yüksek bir yere kurulmak" gibi anlamlara gelir. Arşın sözlük anlamı "tavan"dır. Bu anlamdan hareketle bir zeminden, mekândan veya makamdan daha üstte, daha yukarıda olan mekân veya makama arş denilmiştir. Ancak istivâ kelimesi istiare veya temsil yoluyla "üstün bir konumda hükmedip yönetme"; arş ise yine aynı yolla "en üstün yönetim ve hükümdarlık mevkii" anlamında kullanılır. Buna göre "istevâ ale'l-arş"ın anlamı "Arşa yükselip kuruldu" demekse de, bütün müfessirler bunu fiziksel ve cismanî mânada anlamamak gerektiğinde ittifak etmişlerdir. Bununla birlikte, Selef denilen ilk dönem âlimleri, genel tefsir metotlarının gereği olarak, âyetin verdiği bilgiye tartışmasız inanıp te'vil ve yoruma gitmemek, asıl anlamını Allah'a havale etmek gerektiğini savunurlar. Nitekim İmam Mâlik'e "arşa istivâ"nın ne anlama geldiği sorulduğunda "İstivâ mâlûm, keyfiyeti meçhul, buna inanmak zorunlu, soru sormak da bid'attır" dediği rivayet olunur (İbn Kudâme, Lüm'atü'l-İ'tikad, İstanbul 1981, s. 15; Şevkânî, II, 243). Ancak, sonraki müfessirler, müslümanlar arasında antropomorfik (cismanî ve insan benzeri) bir tanrı anlayışının yaygınlaşmasından kaygı duydukları için "arşa istiva"yı "Allah'ın, bütün mevcudattan üstün ve aşkın bir hâkim-i mutlak olarak evrene ve evrendeki her şeye hükmetmesi; evreni ve onda bulunanları en üstün, en mükemmel bir şekilde düzenleyip yönetmesi; bilgisi, iradesi ve gücüyle bütün varlık ve olayları kuşatması" gibi anlamlarda yorumlamışlardır ("altı gün" ve "arşa istivâ" konusunda daha geniş bilgi için bk. Râzî, XIV, 96-117; Elmalılı, III, 2171-2185; İbn Âşûr, VIII/2, s. 158-167). Âyetin devamında Allah'ın arşa istivâsının yani yücelerden yüce olup bütün evreni hüküm ve tasarrufunda bulundurduğunun kozmolojik bir kanıtı olmak üzere, açık bir ifadeyle (bi'l-ibâre) "O'nun geceyi, durmadan kendisini kovalayan gündüze bürüyüp örttüğü", işaret yoluyla da (bi'l-işâre) gündüzü gecenin üzerine örttüğü; kezâ güneşi, ayı ve yıldızları buyruğuna boyun eğdirdiği belirtilmektedir. Böylece dünyanın dönüşüyle gece ve gündüzün birbirini izlemesinin; güneş, ay ve yıldızlardaki oluşma ve değişmelerin, bunlarla ilgili "tabiat kanunları" denilen yasaların –determinist teorilerde ileri sürüldüğünün aksine– tabiatın özünden kaynaklanmadığı; aksine Allah'ın kusursuz bilgi, irade, kudret ve hikmetinin eserleri olduğu ortaya konmaktadır. Çünkü "halk da emir de yalnız O'na aittir." Bazı eski tefsirlerde âyetin bu cümlesi dikkate alınarak, evrendeki bütün varlık ve olaylar "halk âlemi" ve "emir âlemi" diye ikiye ayrılır. Cismanî varlıklarla bunlar arasındaki fiziksel ilişkiler halk âlemi, melekler ve ruhlar gibi mânevî varlıklarla

bunların ilişkileri de emir âlemi içinde değerlendirilir. İslâm düşüncesinde bunların ilkinde “şehâdet âlemi”, ikincisine “melekût âlemi” de denmektedir. Ancak buradaki “halk ve emir”i her iki âleme de genelleştirmek daha isabetli olur. Buna göre, maddesiyle mânasıyla her şeyi var eden de O’dur, buyuran da O’dur; yaratma ve yönetme O’na aittir; varlık O’nun halkı, varlığın kanunları O’nun emridir; madde ve mâna, beden ve ruh, mülkiyet ve tasarruf hep O’nun eseri ve düzenlemesi olup O’nun eksiksiz ilmi, hür iradesi ve sınırsız kudretiyle varlık ve işlerlik kazanmaktadır. Esasen âyetin başındaki rab ismi bütün bunları içerecek kadar mâna zenginliği taşıdığından daha sonraki bilgiler bu ismin açıklamalarından ibarettir. Âyetin sonundaki “Âlemlerin rabbi olan Allah yüceler yücesidir!” meâlindeki ilâhî beyan da bunu göstermektedir. Tebâreke fiilinin aslı olan bereket hem “devamlılık ve süreklilik” hem de “en üstün ve en güzel eserler vücuda getirme” anlamına gelir. Buna göre âyetin son cümlesi, Allah’ın yücelik ve ululuğu yanında, evrenin yaratıcısı, sahip ve mâliki olduğunu; bundan önce geçen “lehü’l-halk” ifadesi Allah’ın evrendeki hayır ve bereketlerle dolu olan nizamın kurucusu, “lehü’l-emr” ifadesi de yine O’nun bütün bunların yöneticisi olduğunu; bu arada insanı da O’nun yaratıp yükümlü kıldığını, dolayısıyla Allah’ın buyruğunun her şeyin üstünde tutulması gerektiğini belirtir. Özellikle âyetin başında yer alan “rabbiniz ...” şeklindeki hitapla Allah’ın bütün evren içinde yalnız insanı muhatap almaya değer görmesi; ayrıca, “elâ” ünlemiyle âyetteki hikmetlere insanların dikkatinin çekilmesi, donatıldığı özel nitelikleriyle insanoğlunun evrendeki seçkinliğine delâlet eder.

SAYFA 17

لَيْسَ الْبِرُّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ
وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي
الرَّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ
أُولَٰئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ (177)

“İyilik, yüzlerinizi doğu ve batı taraflarına çevirmeniz(den ibaret) değildir. Asıl iyilik, Allah’a, ahiret gününe, meleklerle, kitap ve peygamberlere iman edenlerin; mala olan sevgilerine rağmen, onu yakınlarla, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, (ihtiyacından dolayı) isteyene ve (özgürlükleri için) kölelere verenlerin; namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren, antlaşma yaptıklarında sözlerini yerine getirenlerin ve zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda (direnip) sabredenlerin tutum ve davranışlarıdır...”BAKARA 2/177

177. İyilik, yüzlerinizi doğu ve batı taraflarına çevirmeniz(den ibaret) değildir. Asıl iyilik, Allah’a, ahiret gününe, meleklerle, kitap ve peygamberlere iman edenlerin; mala olan sevgilerine rağmen, onu yakınlarla, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, (ihtiyacından dolayı) isteyene ve (özgürlükleri için) kölelere verenlerin; namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren, antlaşma yaptıklarında sözlerini yerine getirenlerin ve zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda (direnip) sabredenlerin tutum ve davranışlarıdır. İşte bunlar, doğru olanlardır. İşte bunlar, Allah’a karşı gelmekten sakınanların ta kendileridir.

Ayet

İyilik, yüzlerinizi doğu ve batı taraflarına çevirmeniz(den ibaret) değildir. Asıl iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, kitap ve peygamberlere iman edenlerin; mala olan sevgilerine rağmen, onu yakınlarla,

yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, (ihtiyacından dolayı) isteyene ve (özgürlükleri için) kölelere verenlerin; namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren, antlaşma yaptıklarında sözlerini yerine getirenlerin ve zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda (direnip) sabredenlerin tutum ve davranışlarıdır. İşte bunlar, doğru olanlardır. İşte bunlar, Allah'a karşı gelmekten sakınanların ta kendileridir. (177)

Tefsir

“Birr, ahlâk güzelliğidir” hadisindeki (Müslim, “Birr”, 14, 15; Tirmizî, “Zühd”, 52) kullanımı da dikkate alarak “erdemlilik” diye tercüme ettiğimiz birr (el-birru) kelimesi, bu âyetteki kullanımından da anlaşılacağı üzere, Kur’ân-ı Kerim’in en kapsamlı kavramlarından biridir. Nitekim bu kelimenin geçtiği âyetler bütün olarak değerlendirildiğinde bunun Kur’an’da, iman ve ibadetten başlamak üzere her türlü iyilik, ihsan, itaat, doğruluk, günahsızlık gibi mânalarda kullanıldığı görülür. Burada “birr” kelimesinin kapsamına giren; imana, ibadete, sosyal ahlâka ve bireysel ahlâka ilişkin olmak üzere dört bölümde sıralandığı görülen meziyetler de “birr” kelimesinin kapsadığı erdemlerin en önemlileri olup âyette kavramın muhtevası bunlarla sınırlanmamış, sadece örnekleme yoluna gidilmiştir. Nitekim Fahreddin er-Râzî de âyeti tefsir ederken birr kelimesini, “bütün saygı ifade eden davranışları, itaatleri ve insanı Allah’a yaklaştıran hayırlı işleri içine alan bir kelime” şeklinde değerlendirmiştir (V, 37). 144-150. âyetler açıklanırken işaret edildiği üzere, kible değişikliği gerçekleştirildiğinde İslâm karşıtı gruplar bu olayı bir fitne ve karışıklık vesilesi olarak değerlendirmeye kalkışmışlardı. Konumuz olan âyette İslâmiyet açısından asıl iyiliğin ve Allah’a saygının ibadet esnasında sırf şekli olarak yüzünü doğruya veya batıya çevirmek olmadığı ifade edilmekte; böylece içinde iman, ibadet ve ahlâk erdemlerinin yer almadığı bir biçimselliğin din açısından temelde bir önem taşımadığı tesbit edilerek, bir yandan kible konusundaki tartışmaya son nokta konulmakta, bir yandan da özden yoksun bir biçimsellekle dindarlığa ulaşılamayacağı şeklindeki çok önemli bir ilkeye vurgu yapılmaktadır. Söz konusu âyetin devamında gerçekten dürüst (sâdik) insanların ve takvâ sahibi sayılması gerekenlerin, zikredilen hasletleri kazanmış kimseler olduğu ifade edilmiştir. Burada birr kelimesiyle sıdk (doğruluk-dürüstlük) ve takvâ kelimeleri arasında, neredeyse eşanlamlı kabul edilebilecek kadar yakın bir ilişki kurulması Kur’an terminolojisi bakımından oldukça önemlidir. Bu husustaki dikkat çekici başka bir âyetin meâli de şöyledir: “İyilik (el-birr) ve takvâ üzerinde yardımlaşın; kötülük (el-ism) ve düşmanlık yolunda yardımlaşmayın. Allah’tan sakının (ittika). Çünkü Allah’ın vereceği ceza çok çetindir” (Mâide 5/2). Görüldüğü gibi burada “birr” kelimesi “ism”in, yani kötülük ve günah kavramının zıddı olarak kullanılmış ve takvâ ile birlikte zikredilmiştir. Böylece Kur’ânî anlamda “birr”, sıdk ve takvânın, birbirini tamamlayan ahlâkî erdemler olduğu anlaşılmaktadır. Bu üç terim arasında hadislerde de aynı ilişkinin kurulduğu görülür. Meselâ bir hadiste Hz. Peygamber “... Ben sizin aranızda Allah karşısında en çok takvâ sahibi (etkâ), en doğru (esdak) ve en iyi (eberr) olanınızım” buyururken (Buhârî, “İ’tisâm”, 27; Müslim, “Hac”, 141) kendisini bu üç üstün nitelikle tanıtmıştır. Başka bir rivayete göre Hz. Peygamber “Size doğruluğu (sıdk) tavsiye ederim. Doğrulukla iyilik (birr) bir bütündür ve bu ikisine sahip olanlar cennettedir” buyurmuşlar (İbn Mâce, “Duâ”, 5; Müsned, I, 3, 5, 8). Ticaret ehlini uyan bir hadislerinde de kıyamet gününde “füccâr” (günahkârlar) damgası yemekten, ancak müttaki davranan, iyilik eden ve dürüst iş yapan ticaret erbabının kurtulabileceklerini bildirmiştir (Tirmizî, “Büyü”, 4).

SAYFA 17

لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ هُمْ غُرْفٌ مِّنْ فَوْقِهَا غُرْفٌ مَّبْنِيَّةٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَّ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ
الْمِيعَادَ (20)

“Fakat Rabbine karşı gelmekten sakınanlar için (cennette) üst üste yapılmış ve altlarından ırmaklar akan

köşkler vardır..." ZÜMER 39/20

20. Fakat Rabbine karşı gelmekten sakınanlar için (cennette) üst üste yapılmış ve altlarından ırmaklar akan köşkler vardır. Allah, gerçek bir vaadde bulunmuştur. Allah, va'dinden dönmez.

Ayet

Hakkında azap sözü (hükmü) gerçekleşenler, hiç onlar gibi olur mu? Cehennemlikleri sen mi kurtaracaksın? Fakat Rabbine karşı gelmekten sakınanlar için (cennette) üst üste yapılmış ve altlarından ırmaklar akan köşkler vardır. Allah gerçek bir vaadde bulunmuştur. Allah vadinden dönmez. (19-20)

Tefsir

"Hakkında azap hükmü kesinleşmiş kimse" tefsirlerde genellikle inkârcı tutumu sebebiyle azabı hak etmiş kişi olarak açıklanmış; âyet, "Kim azabı hak ederse artık o kişi ateşe atılacak ve senin onu kurtarman da mümkün olmayacaktır" şeklinde yorumlanmıştır. 16. âyette inkârcıların âhiretteki cezaları hakkında bilgi verilirken cehennem katlarından söz edilmişti; 20. âyette ise "Rablerine karşı gelmekten sakınanlar" için kat kat cennet köşkleri hazırlandığı bildirilmektedir.

SAYFA 17

لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِّكُلِّ بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُومٌ (44)

"Cehennemin yedi kapısı vardır. Onlardan her kapı için birer gurup ayrılmıştır." HİCR 15/44

44. Onun yedi kapısı vardır ve her kapıya onlardan bir grup ayrılmıştır.

Ayet

İblis: "Rabbim! Öyle ise onların tekrar diriltilecekleri güne kadar bana mühlet ver" dedi. Allah da, "O halde sen vakti (yalnızca benim tarafımdan) bilinen güne (kıyamete) kadar mühlet verilenlerdensin" dedi. Allah da, "O halde sen vakti (yalnızca benim tarafımdan) bilinen güne (kıyamete) kadar mühlet verilenlerdensin" dedi. İblis, "Rabbim! Beni azdırmama karşılık, andolsun ki yeryüzünde kötülükleri onlara güzel göstereceğim, içlerinde ihlâsa erdirilmiş kulların hariç, onların hepsini azdıracam" dedi. İblis, "Rabbim! Beni azdırmama karşılık, andolsun ki yeryüzünde kötülükleri onlara güzel göstereceğim, içlerinde ihlâsa erdirilmiş kulların hariç, onların hepsini azdıracam" dedi. Allah, "İşte bu bana ulaştıran dosdoğru yoldur. Azgınlardan sana uyanlar dışında, kullarım üzerinde senin hiçbir hâkimiyetin yoktur" dedi. Allah, "İşte bu bana ulaştıran dosdoğru yoldur. Azgınlardan sana uyanlar dışında, kullarım üzerinde senin hiçbir hâkimiyetin yoktur" dedi. Şüphesiz cehennem, onların hepsinin buluşacağı yerdir. Onun yedi kapısı vardır ve her kapıya onlardan bir grup ayrılmıştır. (36-44)

Tefsir

İblis'in, emri yerine getirmediği gibi, yeniden dirilme gününe kadar yaşaması için dilekte bulunarak bu süre içinde insanları yoldan çıkarmaya ahdetmesinin, insanın sahip olduğu ayrıcalığı hazmedememesinden ve onu kıskanmasından, özellikle rahmetten kovulmasına Âdem'in yaratılışının sebep olduğu şeklindeki vehminden kaynaklandığı anlaşılmaktadır. Hâlbuki aslında böyle bir cezaya çarptırılmasının asıl sebebi, kendi küstahlığı ve isyanı idi. Muhtemelen İblis, içten içe kendi günahına yine kendisinin kulluktaki samimiyetsizliğinin sebep olduğunu da düşündüğü için, bu tecrübesinden hareketle samimi kullara zarar veremeyeceğini ifade etmektedir. Allah Teâlâ, insanlar hakkında dünya hayatını bir imtihan süreci kılmayı

murat ettiği için İblîs'in dileğini kabul etmiş; bu arada kendisine varan doğru yolun, şeytanın tuzaklarına kapılmayacak olan ihlâslı kulların tutacağı yol olduğunu, bunlar üzerinde şeytanın hâkimiyet kuramayacağını, buna karşılık şeytana uyacakların buluşma yerinin cehennem olacağını bildirmek suretiyle dolaylı olarak insanlara da akıllarını başlarına alıp şeytana kapılmamaları, kendisine varan doğru yoldan şaşmamaları, cehennemden korunmaları gerektiği yolunda uyarıda bulunmuştur.

SAYFA 17

اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَّاحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسْفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ (48)

“Allah, rüzgârları gönderendir. Onlar da bulutları harekete geçirir. Allah, onları dilediği gibi, (bazen) yayar ve (bazen) yoğunlaştırır. Nihayet yağmurun onların arasından çıktığını görürsün...” RUM 30/48

48. Allah, rüzgârları gönderendir. Onlar da bulutları harekete geçirir. Allah, onları dilediği gibi, (bazen) yayar ve (bazen) yoğunlaştırır. Nihayet yağmurun onların arasından çıktığını görürsün. Onu kullarından dilediklerine uğrattığı zaman bir de bakarsın sevinirler.

(46) Müjdeler taşıyan rüzgârları göndermesi de O'nun kanıtlarındandır, ki böylece size rahmetinden tattırsın, gemiler buyruğu ile yüzün; siz de O'nun lutfundan nasibinizi arama çabası gösteresiniz ve şükredesiniz.

(47) Andolsun senden önce biz nice peygamberleri kendi kavimlerine gönderdik. Peygamberler onlara apaçık mucizeler getirdiler. Buna rağmen günaha sapanların cezasını hakkıyla verdik. İnananlara yardım etmek de bize düşer.

(48) Bulutları harekete geçirsin diye rüzgârları gönderen Allah'tır. Derken O, bulutları gökyüzünde dilediği gibi yayar, bazan da parçalara ayırır; nihayet içinden yağmurun çıktığını görürsün. Onu dilediği kullarının üzerine yağdırınca da o kullar sevince boğulurlar.

(49) Oysa onlar yağmurun yağdırılmasından az önce bütün ümitlerini iyice yitirmiş ve şaşkın bir halde idiler.

(50) Allah'ın rahmetinin izlerine bir bak: Toprağa ölümünün ardından nasıl can veriyor! İşte ölüleri diriltecek olan da O'dur. O'nun her şeye gücü yeter.

(51) Andolsun ki, bir rüzgâr göndersek de onu (ekini) sararmış görseler, hemen nankörlük etmeye başlarlar.

(52) Bil ki sen ölülere işittiremezsin, arkalarını dönüp giderlerken sağırlara da çağırıyor duyuramazsın.

(53) Sen körleri (yol gösterip) yanlış yoldan doğruya yönlendiremezsin. Sen (çağırını) ancak âyetlerimize inanıp teslim olanlara duyurabilirsin.

Tefsir (Kur'an Yolu)

Her gün iç içe yaşadığımız ve çoğu defa sıradan durumlar olarak algıladığımız tabiat olaylarının gerçekte

Allah'ın birliğin ve kudretinin açık kanıtları olduğu ve aklını işleyen kimselerin bunlardan önemli sonuçlar çıkarabileceği Kur'an'da değişik vesilelerle belirtilmiştir. Doğal çevrede ortaya çıkan bozulmaya değinilen 41. âyetten sonra bu hususa dikkat çekilmesi de oldukça mânidir. Buna göre tabiat, Allah'ın verdiği düzenle işlerken yaratana kanıt değeri taşıyacak kadar mükemmeldir; ne var ki bu, insan eliyle bozulabilmektedir (rüzgârların estirilmesi, gemilerin yüzmesinin sağlanması, bulutların harekete geçirilmesi, yağmurun yağdırılması, ölümünden sonra toprağa can verilmesi ile ilgili açıklamalar için bk. Bakara 2/164; İbrâhim 14/32-34; Hicr 15/22-23; Nahl 16/10-11, 14-16; İsrâ 17/66; 49. âyette geçen müblisün kelimesinin “bütün ümitlerini yitirmiş ve şaşkın bir halde” şeklinde tercüme edilmesinin açıklaması için bk. 12. âyetin tefsiri). 47. âyette yer alan ve “İnananlara yardım etmek de bize düşer” şeklinde tercüme edilen cümlelerin lafzına bakarak, müminlerin Allah'a karşı hak iddia edebilecekleri ve O'nun da kendilerine karşı görevinin bulunduğu gibi bir anlam çıkarmamak gerekir. Zira bu, inananların Allah katındaki dereceleriyle ilgili bir iltifat ifadesi olup onlara moral verme ve onları onurlandırma amacı taşımaktadır. Hz. Peygamber'in, “Şayet müslüman bir kimse din kardeşinin namusunu müdafaa ederse, Allah'ın da kıyamet günü mutlaka onu cehennem ateşinden korumasını hak eder” buyurduktan sonra âyetin bu cümlesini okuduğu rivayet edilmiştir (Zemahşerî, III, 207). 51. âyetteki “onu” anlamına gelen zamirin, bitkinin ve rüzgârın veya bulutun yerini tuttuğuna dair görüşler vardır (Şevkânî, IV, 265). Bütün bu yorumların ortak noktası şudur: Allah Teâlâ insanları sınamak üzere onlara bazı sıkıntılar verdiğinde, meselâ onlara zarar veren bir rüzgâr gönderdiğinde hemen tavırları değişir, kendilerine verilen nimetleri unutup inkâra kalkışır veya nankörlüğe yeltenirler (52 ve 53. âyetlerin açıklaması için bk. Neml 27/80-81. âyetlerin tefsiri).

TEFSİRİN PDF SİNDE ÇIKMADIĞI İÇİN BU BÖLÜMÜ DİYANET GOV TR. ADRESİNDEN ALINMIŞTIR.

SALİM DUYU ORGANLARI SAYFA 18

وَاللَّهُ أَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ (78)

“Allah, sizi analarınızın karnından, siz hiçbir şey bilmez durumda iken çıkardı. Şükredesiniz diye size kulaklar, gözler ve kalpler verdi.” NAHL 16/78

78. Allah, sizi analarınızın karnından, siz hiçbir şey bilmez durumda iken çıkardı. Şükredesiniz diye size kulaklar, gözler ve kalpler verdi.

Ayet

Allah sizi, analarınızın karnından siz hiçbir şey bilmez durumda iken çıkardı. Şükredesiniz diye size kulaklar, gözler ve kalpler verdi. (78)

Tefsir

“Kalpler” diye çevirdiğimiz ef'ide kelimesinin tekili olan fuâd kaynaklarda genellikle “kalp” diye açıklanmakta, kalp ise Türkçe'deki “gönül” mânasının yanında, özellikle eski kaynaklarda, bilgi olayıyla ilgili olduğu konumlarda “bilme ve kavrama gücü, akıl” anlamında kullanılmaktadır (Râgıb el-İsfahânî, el-Müfredât, “klb” md.; a.mlf., ezZerîa ilâ mekârimi'ş-şerîa, s. 178). Nitekim Taberî, “ef'ide” kelimesini “ukul” (akıllar) ile karşıladığı yorumunda (XIV, 152) konumuz olan âyeti şöyle açıklamıştır: “Hiçbir şeye aklınız ermezken, hiçbir şey bilmezken Allah Teâlâ analarınızın karnından dışarı çıkardıktan sonra size

bilmediğinizi öğretti; kendisiyle bilgi elde etmeniz, iyiyi kötüyü ayırabilmeniz için size akıllar verdi... Allah size fuâdlar, yani sayesinde eşyayı tanıyıp zihninize yerleştirmeyi sağladığınız, düşüncenizi işletip derin bilgilere ulaştığınız akıllar (kulûb) verdi.” Görüldüğü gibi bu açıklamada fuâd, kalp ve akıl terimleri, “bilgi melekesi” mânasında eş anlamlı olarak kullanılmış olup Taberî'nin bu ifadeleri Kur'an semantiği bakımından son derece önemlidir. Aslında insanın, doğuştan gelen başka eksikleri de bulunduğu halde, âyette özellikle onun “hiçbir şey bilmez” oluşuna dikkat çekilmesi ve Cenâb-ı Hakk'ın insanlara “kulaklar, gözler, kalpler (akıllar)” verdiğinin hatırlatılması insanın en değerli özelliğinin bilgi ve düşünme kapasitesi olduğuna ve nimete şükretmek gerektiğine işaret etmesi bakımından anlamlıdır. Bu hususa burada dikkat çekilmesi, muhatabın bundan sonraki âyetlerde ele alınan konular üzerinde düşünüp bunlardan hidayet ve hayra yöneltici dersler çıkarmasını sağlamak bakımından da önemli görünmektedir.

SAYFA 18

إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا (2)

“Biz insanı katışık bir nutfeden yaratmışızdır; onu deneriz; bu yüzden, onun işitmesini ve görmesini sağlamışızdır.” İNSAN 76/2

2. Şüphesiz biz insanı, karışım hâlindeki az bir sudan (meniden) yarattık ve onu imtihan edeceğiz. Bu sebeple onu işitir ve görür kıldık.

Ayet

İnsan (henüz) anılır bir şey değilken (yaratılmamışken) üzerinden uzunca bir zaman geçti. Şüphesiz biz insanı, karışım halindeki az bir sudan (meniden) yarattık ve onu imtihan edeceğiz. Bu sebeple onu işitir ve görür kıldık. (1-2)

Tefsir

İnsan kelimesi, “beşer, insan topluluğu” anlamına gelen ins kökünden türetilmiş olup akıl ve fikir sahibi, konuşarak anlaşılan sosyal bir varlık türünü ifade eder (Râgıb el-İsfahânî, Müfredâtü'l-Kur'ân, “ins” md.). Kur'an'da altmış beş yerde insan, on sekiz yerde ins, bir yerde de insî (insanın her bir ferdi) geçmekte, bir âyette “enâsî”, 230 yerde nâs şeklinde çoğul olarak yer almaktadır. İlgili âyetlerin çokluğundan da anlaşıldığı üzere Kur'an'da insan çeşitli yönleriyle ele alınmış; onun nasıl yaratıldığı, mahiyeti ve yaratılış amacı bir bütünlük içinde anlatılmıştır (meselâ bk. Nisâ 4/1; Hac 22/5; Mü'minûn 23/12-15; Kıyâmet 75/37; ayrıca bk. İlhan Kutluer, “İnsan”, DîA, XXII, 320-323). Kıyâmet sûresinin son âyetlerinin devamı mahiyetindeki bu âyetlerde öldükten sonra dirilmeyi inkâr eden insana, onun varlık alanına çıkmazdan önceki hiçliği, aslı ve yaratılış aşamaları hatırlatılarak bundan ibret alması ve ders çıkarması istenmiştir. İlk âyetteki hîn kelimesi “sınırlı bir zaman, bir süre” anlamına gelir; dehr ise “bir vakitle sınırlanmamış mutlak zaman” demektir (Râgıb el-İsfahânî, a.g.e. “hyn” ve “dhr” md.). Elmalılı âyetin bu kısmını şöyle açıklar: “Hîn”, mutlak ve bütün zamanı değil, zamandan, az veya çok bir müddeti, vakit gibi az veya çok bir cüzü ifade eder. Burada “dehr”in başlangıcı olan âlemin yaratılışı ile insanın yaratılışı noktalarıyla sınırlıdır. Hîn kelimesinin nekre (belirsiz) olması ise haddi zatında sınırlı olmakla beraber, insana nazaran miktarının meçhul olduğuna işarettir. Yani, şu muhakkak ki, insan cinsi âlemin yaratılışından hayli müddet sonra yaratılmıştır. Âlemin yaratılışı ile başlayan “dehr”den, insan cinsinin yaratılmasına kadar sizin için meçhul, ama yine de bu iki nokta ile sınırlı bir müddet cereyan etmiş, insana doğru gelmiştir. Öyle ki, o müddet zarfında insan, anılır, bu nam ile tanınır bir şey olmamıştır (IX, 5492-5493). Diğer yönden her bir insan, var olmazdan önce bir hiç, sonra babasının sulbünde bir sperm ve anasında bir yumurtadır. Daha sonra ana

rahminde bir embriyo haline gelmektedir. Nitekim 2. âyette insanın “katışık bir nutfe”den yani ana rahminde döllenmiş bir yumurtadan yaratıldığı ifade buyurulmuştur. Kendisine görme, işitme gibi organlar da lutfedilen bu varlık artık yükümlülöklere muhatap ve imtihana tâbi tutulabilecek bir kıvama gelmiş olmaktadır (insanın yaratılış aşamaları hakkında bilgi için bk. Hac 22/5; Mü’minûn 23/12-15; Kıyâmet 75/37). 3. “Doğru yolu gösterdik” ifadesinden ne kastedildiği müfessirlerce farklı şekillerde açıklanmıştır: a) Biz insana hidâyet ve dalâlet, hayır ve şer yollarını açıklayarak tanıttık. Nitekim Beled sûresinin 10. âyetinde, “Biz ona iki yolu göstermedik mi?” buyurulmuştur; b) Mutluluk ve mutsuzluk yollarını açıkladık; c) Kâr ve zararını anlayacak yetenekte yarattık. Allah Teâlâ insanı akıllı, iradeli ve iyiyi kötüden ayırma kabiliyetine sahip değerli bir varlık olarak yaratmış; görevlendirdiği peygamberler ve indirdiği vahiyle ona doğru yolu göstermiş, aynı zamanda kendisine irade ve seçme hürriyeti vermiştir. Artık Allah’ın gösterdiği doğru yola girip şükredici olmak veya şeytana ve nefse uyarak Allah’ın verdiği imkân ve kabiliyetleri baskı altına alıp nankör olmak insanın kendi elindedir. (krş. İsrâ 17/18-19; Kehf 18/29)

SAYFA 18

وَلَقَدْ مَكَّنَّاهُمْ فِيمَا إِنْ مَكَّنَّاكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَارًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَارُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ (26)

“Onlara, size vermediğimiz imkânlar vermiş ve kulaklar, gözler ve kalpler bahşetmiştik ama Allah’ın ayetlerini bile bile inkâr ettikleri için kulakları, gözleri ve kalpleri onlara bir fayda sağlamadı ve alaya aldıkları şeyler onları kuşatıp yok ediverdi.” AHKÂF 46/26

26. Andolsun, size vermediğimiz imkân ve iktidarı onlara vermiştik. Kendilerine kulaklar, gözler ve kalpler vermiştik. Fakat kulakları, gözleri ve kalpleri kendilerine bir yarar sağlamadı. Çünkü Allah’ın âyetlerini inkâr ediyorlardı. Alaya aldıkları şey onları kuşattı.

Ayet

Andolsun, size vermediğimiz imkân ve iktidarı onlara vermiştik. Kendilerine kulaklar, gözler ve kalpler vermiştik. Fakat kulakları, gözleri ve kalpleri kendilerine bir yarar sağlamadı. Çünkü Allah’ın âyetlerini inkâr ediyorlardı. Alaya aldıkları şey onları kuşattı. (26)

Tefsir

İnsanlara verilen duyu organları ve akıl yoluyla elde edilen bilgilerin duyuüstü konular bakımından yorumlanması, değerlendirilmesi ve bunlardan sonuçlar çıkarılması hususunda inancın belirleyici bir etkisi vardır. İnanmayanlar, kendilerinde ve çevrelerinde gördükleri iman işaretlerini, insanı Allah’ın varlık ve birliğine götüren bilgileri, inananlara göre farklı yorumladıkları için inkârlarında ısrar etmekte, bu bakımdan duyu organları ve akılları, ebedî kurtuluşları açısından bir işe yaramamaktadır.

SAYFA 18

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ (46)

“(Sana karşı çıkanlar) hiç yeryüzünde dolaşmadılar mı? Zira dolaşsalar elbette düşünecek kalpleri ve

İşitecek kulakları olurdu. Ama gerçek şu ki gözler kör olmaz; lâkin göğüsler içindeki kalpler kör olur.”

HAC 22/46

46. Yeryüzünde gezip dolaşmadılar mı ki, düşünecek kalpleri, işitecek kulakları olsun? (Dolaştılar, ama ibret almadılar). Çünkü gerçekte gözler değil, göğüslerdeki kalpler (kalp gözleri) kör olur.

Ayet

Halkı zulmetmekteyken helak ettiğimiz, böylece duvarları, çökmüş çatılarının üzerine yıkılmış nice memleketler, nice kullanılmaz kuyular, nice muhteşem saraylar vardır! Yeryüzünde gezip dolaşmadılar mı ki, düşünecek kalpleri, işitecek kulakları olsun? (Dolaştılar, ama ibret almadılar). Çünkü gerçekte gözler değil, göğüslerdeki kalpler (kalp gözleri) kör olur. Bir de senden acele azap istiyorlar. Hâlbuki Allah asla va'dinden caymaz. Şüphesiz Rabbinin nezdinde bir gün, sizin saydığınız bin yıl gibidir. Zalim oldukları halde, mühlet verdiğim, sonra da kendilerini azabımla yakaladığım nice memleket halkları vardır. Dönüş yalnız banadır. (45-48)

Tefsir

Dünya menfaati ve arzuları uğruna peygamberleri yalancılıkla itham edip insanlar üzerindeki haksızlık ve baskılarını sürdürenlerin, ne kadar debdebeli bir hayat yaşamış olurlarsa olsunlar, sonunda iflâh olmadıkları, er-geç cezalarını gördükleri Kur'an'ın birçok âyetinde ifade edilmiştir. Burada da böyle zulme dalmış nice topluluğun daha dünyada iken cezalandırılıp insanlık için ibret levhaları kılındığına değinilmektedir. 45. âyette hemen cezalandırma, 48. âyette de biraz süre verdikten sonra cezalandırma örneklerine işaret edilerek, bu hususun mutlak güç ve hikmet sahibi olan Allah'ın takdirinde olduğuna, ayrıca inkârcılık ve hak tanımazlık batağına saplanmış olduğu halde işleri yolunda gidenlerin bu durumuna aldanmamak gerektiğine dikkat çekilmiştir. 45. âyette geçen hâviye kelimesi Arapça'da hem “düşmüş” hem de “boş kalmış” anlamına geldiği için “hâviyetün alâ urûşihâ” ifadesine “çatıları çöküp duvarları onların üzerine düşmüş” veya “çatıları ayakta olmakla beraber bomboş kalmış” şeklinde mâna vermek mümkündür (Râzî, XXIII, 43-44). Meâlinde her iki anlamı dikkate alarak bu kısmı, “evlerinin duvarları çatıları üzerine yıkılmış, ıssız kalmıştır” şeklinde çevirmeyi tercih ettik. 46. âyette kullanılan hayret ifadesiyle inkârcıların seyahat etmedikleri değil, bunlardan gezip dolaşanların etraflarına ibret gözüyle bakmadıkları ve anlatılanları ibret kulağıyla dinlemedikleri, bizzat seyahat etmeyenlerin de gezip dolaşanlardan aldıkları haberleri böyle bir değerlendirmeye tâbi tutmadıkları anlatılmak istenmiştir (İbn Âşûr, XVII, 287-288). 47. âyette geçen “Rabbinin katındaki bir gün sizin saymakta olduklarınızın bin yılı gibidir” ifadesi hakkında değişik yorumlar yapılmıştır. İlk dönem âlimlerinden, buradaki “gün”den maksadın, Allah'ın gökleri ve yeri yarattığı günlerden bir gün yahut âhiret günleri veya kıyamet günü olduğu yönünde rivayetler bulunmaktadır (bk. Taberî, XVII, 183-184). Bu ifade ile azabın çabuk gelmesini isteyenler arasında nasıl bir fikrî bağlantı bulunduğu hususunda Taberî'nin zikrettiği yorumlardan ikisi şöyledir: a) Onlar dünyadaki azabın çabuk gelmesini isteyince Allah da vaadinden dönmeyip dünyadaki cezalarını vereceğini bildirmiş ve kendi katında onlara dünyada ve âhirette vereceği bir günlük azabın insanların dünyada saydiklarıyla bin yıl gibi olduğunu açıklamıştır. b) Allah onlara acele etmeyip kendi tayin ettiği vadeye kadar mühlet verdiğini, onlar bakımından çok uzun görünen sürenin kendisi bakımından yakın olduğunu bildirmiştir. Taberî bu görüşü doğruya en yakın bulduğunu, dolayısıyla bu âyetin şöyle anlaşılmasının uygun olacağını belirtir: Allah katındaki günlerden biri olan kıyamet günü sizin saymanızla bin yıla denk düşen bir gündür; bu O'na uzak değildir, size ise uzakta görünür. Bu sebeple O cezalandırmak istediğinin cezasını vermekte acele etmez, tayin ettiği müddetin sonuna bırakır (XVII, 184). Bu konuda Zeccâc'ın yorumu da şöyledir: Allah Teâlâ'nın kudreti açısından bir gün ile 1000 yıl aynıdır. Dolayısıyla

onların çabucak gelmesini istedikleri azabın hemen vukuu ile geciktirilmesi arasında ilâhî kudret açısından fark yoktur. Şu var ki Allah mühlet vererek lutufta bulunmuştur. Ferrâ ise bu ilişkiyi şöyle açıklar: Bu, onlara ahretteki azaplarının ne kadar uzun olacağı yönünde bir tehdit anlamı taşır, yani onların âhiretteki azaplarının bir günü (buradaki hesaplarıyla) 1000 yıl gibi olacaktır. Bir başka izaha göre âhiretteki bir korku ve şiddet günü dünyada korku ve şiddetle geçen 1000 yıl gibidir; nimet günleri de buna göre düşünülmelidir (Şevkânî, III, 518-519). Râzî'nin zikrettiği şu iki yorumdan ilki Ebû Müslim'e ait olup kendisi de bunu tercih eder: a) Uğrayacakları azap onlara 1000 yıllık acı verecektir, bunu bilseler acele gelmesini istemezlerdi. b) Allah'a nisbetle bir gün ile 1000 yılın farkı yoktur, çünkü O mutlak kadirdir; şu halde O'nun bir gün mühlet vereceğini kabul etmeleri halinde 1000 yıl süre verebileceğini de kabul etmeleri gerekir (XXIII, 46). Esed'in belirtilen bu izahlardan bir kısmıyla örtüşen şu yorumu bize de uygun görünmektedir: İnsanın "zaman" ya da "süre"den anladığı şeyin Allah'a göre bir anlamı yoktur. Çünkü O, zamandan münezzehtir, zamanın ötesindedir, başlangıcı ve sonu yoktur. O'nun için –insanların hesaplamalarına göre– ha bir gün ha 1000 yıl aynı şeydir (II, 680; krş. Meâric 70/4).

SAYFA 21

إِنَّ الَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِنْ وَرَاءِ الْحُجُرَاتِ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ (4)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبَ بَعْضُكُم بَعْضًا
أَيُّجِبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ (12)

“Ey iman edenler! Zannın birçoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahdır. Birbirinizin kusurlarını ve mahremiyetlerini araştırmayın...”HUCURÂT 49/ 12

12. Ey iman edenler! Zannın birçoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahdır. Birbirinizin kusurlarını ve mahremiyetlerini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir.

Ayet

Ey iman edenler! Zannın birçoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahdır. Birbirinizin kusurlarını ve mahremiyetlerini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir. (12)

Tefsir

Bu âyette üç kötü huy ve alışkanlık ele alınmış, etkili bir üslûpla yasaklanmıştır: Gerçek bilgi ve kanıt değil, tahmine dayalı hüküm (zan), insanların gizliliklerini araştırmak (tecessüs) ve insanları arkalarından çekiştirmek (gıybet). Gerçeklik ihtimali yüzde ellinin üzerinde bulunmakla beraber kesin olmayan bilgi ve hükme zan denir. Başkalarını suçlamak, aleyhlerinde olacak bir karar almak ve davranışta bulunmak söz konusu olduğunda zanna dayanılmaz, zan şeklindeki bilgi dayanak ve delil kılınamaz. Çünkü insanlar hakkında sahip olunan zan ve tahminlerin birçoğu isabetsiz olmakta, beklendiğinin, sanıldığı aksine gerçekleşmektedir. Şu var ki, kimsenin aleyhinde olmayan, hakların zayi edilmesi ihtimali bulunmayan alanlarda, kesin bilgi bulunmadığında kuvvetli zan, tahmin ve ihtimale dayalı hükümler ve uygulamalar yasak kapsamına dahil değildir. Sosyal bilimlerin önemli bir kısmı kesinliğe değil, kuvvetli zan ve ihtimale

dayanmaktadır. Sâbıkalı olmayan, suç işleme bakımından ciddi şüpheye sebep olacak davranışları bulunmayan bir kimsenin gizlediği bir işini, davranışını, halini araştırmak ve açıklamak ise âyette yasaklanan tecessüs kapsamına girmekte olup İslâm ahlâkçılarına göre ayıptır, dine göre de câiz değildir, günahdır. Ancak düşmanların müslümanlar hakkındaki plan, program ve niyetlerini anlamak, zamanında tedbir almayı sağlamak gibi amaçlara yönelik casusluk faaliyeti, bunda zaruret bulunduğu için yasak kapsamına dahil edilmemiştir. Bir kimsenin gıyabında, arkasından hoşuna gitmeyeceği bilinen bir şeyini konuşmak, başkalarına aktarmak gıybettir ve câiz değildir. Peygamber efendimize, “Birisinin arkasından söylediklerimiz doğru ise, onda bu kötü nitelik varsa yine de yasak olan gıybet gerçekleşir mi?” diye soranlar şu cevabı almışlardır: “Söylediğiniz onda varsa gıybet etmiş olursunuz, yoksa yaptığınız iftira olur” (Müslim, “Birr”, 70). Şu hadis de bu kötü huylar ve alışkanlıklarla ilgilidir: “Zanna kapılmaktan sakınınız, zan en fazla asılsız olabilen haber ve bilgi türüdür. Kulak kabartmayınız, gizlilikleri araştırmayınız, başkalarını kıskanmayınız, öfkenize kapılmayınız, birbirinize sırtınızı dönmeyiniz. Bir Allah’ın kulları! Kardeşler olunuz” (Müslim, “Birr”, 28).

SAYFA 21

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (31)

BAKARA 2/31 (MÜKERRER)

31. Allah, Âdem’e bütün varlıkların isimlerini öğretti. Sonra onları meleklerle göstererek, “Eğer doğru söyleyenler iseniz, haydi bana bunların isimlerini bildirin” dedi.

Ayet

Allah Âdem’e bütün varlıkların isimlerini öğretti. Sonra onları meleklerle göstererek, "Eğer doğru söyleyenler iseniz, haydi bana bunların isimlerini bildirin" dedi. Melekler, "Seni bütün eksikliklerden uzak tutarız. Senin bize öğrettiklerinden başka bizim hiçbir bilgimiz yoktur. Şüphesiz her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin" dediler. Allah şöyle dedi: "Ey Adem! Onlara bunların isimlerini söyle." Adem, meleklerle onların isimlerini bildirince Allah, "Size, göklerin ve yerin gaybını şüphesiz ki ben bilirim, yine açığa vurduklarınızı da, gizli tuttuklarınızı da ben bilirim demedim mi?" dedi. (31-33)

Tefsir

Allah, kendinin bildiği ve meleklerin bilmediği hikmetler, gerekçeler sebebiyle Âdem’i yarattığını haber verince bu üstü kapalı ve doğrulanması inanca dayalı olan açıklama melekleri ikna için yeterli idi. Fakat yüce Allah bilginin ve imanın yalnızca kendisine güvenilen kimselerin haber ve bilgi vermesi yoluyla elde edilmesini (taklid) yeterli bulmadığı, meleklerinin şahsında insanları gözlem, deney ve düşünceye yönlendirmeyi murat ettiği için bir deneme düzenledi. Âdem’e bütün isimleri, yani maddî ve mânevî varlıkların, kavramların isimleriyle bunların özelliklerini veya isim verme, dil icat etme kabiliyetini öğretti; sonra her şeyin aslı gayb âleminde, ilâhî planda mevcut olduğu için bunları meleklerine gösterdi. Meleklerden, Âdem’in müsbet vasıflarının ve kabiliyetlerinin fazlasıyla kendilerinde mevcut bulunduğu kanaatlerinde haklı ve isabetli iseler bunların isimlerini bilip söylemelerini istedi. Melekler bu deneme sonucunda kendilerine verilen bilme ve bilgi üretme kabiliyetinin Âdem’e verileden farklı olduğunu ve bu sebeple halife olmaya onun ehil bulunduğunu anlayıp itiraf ettiler; Allah Teâlâ’nın ilim ve hikmetini, eserini görerek (ayne’l-yakîn olarak) daha üst dereceden tasdik ettiler.

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ (4) ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ (5) إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ (6)

“...Biz, gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık. Sonra onu, aşağıların aşağısına indirdik. Ancak, iman edip salih ameller işleyenler başka. Onlar için devamlı bir mükâfat vardır...” TİN 95/4-5-6

4. Biz, gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık.

5. Sonra onu, aşağıların aşağısına indirdik.

6. Ancak, iman edip salih ameller işleyenler başka. Onlar için devamlı bir mükâfat vardır.

Ayet

Tîn'e ve zeytûn'a andolsun. Sinâ Dağına andolsun, Bu güvenli şehre (Mekke'ye) andolsun ki, Biz, gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık. (1-4)

Tefsir

Yüce Allah kendisinin ilim, sanat ve kudret sıfatlarını gösteren dört önemli varlığa yani insanın maddî gıdalarından olan incir ve zeytine ve mânevî gıdası olan vahyin indiği Sînâ dağı ile “emin belde”ye (Mekke), insanların muhtaç oldukları maddî ve mânevî ikramların mükemmel örneklerine yemin ederek insanı en güzel biçimde yarattığını, hem beden hem de ruhen yükümlülük alabilecek yeteneklerle donattığını ifade buyurmuştur (insanın seçkin yaratılışı ve üstünlüğü hakkında ayrıca bk. İsrâ 17/70). Bir görüşe göre incir ve zeytin, mecaz olarak bu ağaçların çokça bulunduğu toprakları, yani Akdeniz’in doğusunda bulunan Filistin ve Suriye’yi simgelemektedir. Kur’an’da adı geçen peygamberlerin çoğu bu topraklarda yaşadıkları ve tebliğde buldukları için bu iki ağaç cinsi bu peygamberlerin dile getirdiği dinî öğretilerin sembolü olarak kabul edilmektedir. Kezâ “tîn” ve “zeytûn” kelimeleri hakkında, ilkiyle Mekke’deki Mescid-i Haram’ın, ikincisiyle Kudüs’teki Mescid-i Aksâ’nın kastedildiği gibi daha başka sembolik izahlar yapılmıştır. Ancak Şevkânî’nin de haklı olarak belirttiği gibi bu tür yorumların aklî ve naklî dayanağı yoktur (V, 545-546). Âyette Sînâ dağı için kullanılan sînîn kelimesinin Habeşçe veya Nabatça olduğu ve “verimli, bereketli, bol ağaçlı” veya “mübarek” anlamına geldiği belirtilir (Râzî, XXXII, 10; İbn Âşûr, XXX, 421). Mekke’nin “güvenli şehir” olarak anılmasının sebebi ise gerek İslâm’dan önce gerekse İslâmî dönemde buranın bir barış kenti olarak tanınması ve orada her türlü kan dökmenin yasaklanmasıdır. “En güzel biçim” diye çevirdiğimiz ahsen-i takvîm tamlaması bu bağlamda insana Allah tarafından verilen en güzel ve en mükemmel biçim ve yapıyı, bu sayede insanın, yeryüzü varlıkları içinde gerek fizyolojik gerekse ruhsal yetenekler bakımından en mükemmel ve en seçkin canlı olarak yaratılmış olmasını ifade eder. Yaratılmışların en mükemmel olan insanda bulunan –âyetteki deyimle– bu güzelliğin kaynağı, Allah’ın onu kendi eliyle yaratıp ruhundan üflemesi (bk. Sâd 38/72), “kendi sûreti üzere” (kendi sıfatlarından ona –insanlık düzeyinde olmak üzere– lutfunda bulunarak) yaratması (bk. Buhârî, “İsti’zân”, 1; Müslim, “Birr”, 115), onu yeryüzünde halife kılması (bk. Bakara 2/30; bilgi için bk. Süleyman Uludağ, “Ahsen-i Takvîm”, DİA, II, 178) vb. lutfu ve inayetleridir. Müfessirler Allah’ın insandan daha güzel mahlûku olmadığı kanaatindedirler. Zira Allah insanı canlı, bilen, irade sahibi, konuşan, işiten, dinleyen, gören, düşünüp tedbir alan, hikmetle hareket eden ve bütün bu özellikleri sayesinde fizik bakımından kendisinden daha güçlü varlıklar üzerinde bile hâkimiyet kurabilen bir varlık olarak yaratmıştır ki bütün bu vb. sıfatlar aynı zamanda ilâhî sıfatların bir

kısımının ondaki yansımaları, tecellileridir (krş. Şevkânî, V, 546).

Ayet

Sonra onu, aşağıların aşağısına indirdik. Ancak, iman edip salih ameller işleyenler başka. Onlar için devamlı bir mükafat vardır. (5-6)

Tefsir

“Sonra onu aşağıların aşağısına (esfel-i sâfilîn) indirdik” ifadesini müfessirler iki türlü yorumlamışlardır: a) İnsanın aşağıların aşağısına indirilmesi, onun bedensel ve zihinsel gelişmesini tamamladıktan sonra fizyolojik ve psikolojik olarak gerilemeye başlaması; algı, hâfıza ve düşünme kapasitesinin gittikçe zayıflamasıdır. Nitekim başka âyet-i kerîmelerde bazı insanların güçlendikten sonra “erzel-i ömür” denilen ömrün en zayıf ve sıkıntılı çağına eriştirileceği ifade buyurulmuştur (bk. Hac 22/5; Yâsîn 36/68). Yaşlanma, müminler için de inkârcılar için de geçerli olan kaçınılmaz bir durumdur. Buna göre 6. âyet, inanıp iyi işler yapan yaşlı kimselerin, itaatlerinden ve birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye etmelerinden dolayı kesintisiz ödül alacaklarını, beden ve zihnen gerileseler bile mânen ilerleyeceklerini ifade eder. b) Bu ifade, yaratılış amacına uygun hareket etmeyip ahlâkî değerleri hiçe sayan ve en güzel biçimde yaratılmış olmanın şükrünü yerine getirmeyenlerin cehenneme indirileceğini gösterir. c) Bize göre “Sonra onu aşağıların aşağısına (esfel-i sâfilîn) indirdik” ifadesiyle şu gerçek ortaya konmaktadır: İman etmeyen ve sâlih amel (iyi, erdemli, dünya ve âhiret için yararlı işler) yapmayan kimseler, Allah Teâlâ'nın insana verdiği, onu yaratılmışların en mükemmeli kılacak imkânları kötüye kullanmış oldukları için, hayatın başlangıç noktasından ileriye doğru gitmek, kesintisiz gelişme ve ecir alma imkânından yararlanmak yerine geriye, insandan geri canlılar âlemine doğru gitmiş, alçalmış olacaktırlar.

DOĞRU BİLGİYE ULAŞMA

SAYFA 22

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا (36)

“Hakkında kesin bilgi sahibi olmadığın şeyin peşine düşme. Çünkü kulak, göz ve kalp bunların hepsi ondan sorumludur.” İSRÂ 17/36(MÜKERRER)

36. Hakkında kesin bilgi sahibi olmadığın şeyin peşine düşme. Çünkü kulak, göz ve kalp, bunların hepsi ondan sorumludur.

Ayet

Hakkında kesin bilgi sahibi olmadığın şeyin peşine düşme. Çünkü kulak, göz ve kalp, bunların hepsi ondan sorumludur (36)

Tefsir

On birinci ödev kişinin bilmediği bir şeyin peşine düşmemesi, bilgisiz hüküm vermemesidir. Âyette insanın bilmediği bir konuda söz söylemesi, hüküm vermesi, bilgisizce davranması, bilmediği tanımadığı kişiler hakkında ileri-geri konuşması, daha özel olarak yalancı şahitlik yapması, iftira atması, kısaca bilgi sahibi olmadan tahmine göre herhangi biri için maddî veya mânevî zarara yol açacak şekilde konuşması ve hareket etmesi yasaklanmaktadır. İnsan ya duyduğu ya gördüğü ile veya akıl ve vicdaniyle hareket eder; yani bilgilerimiz ya habere ya gözleme ya da akla dayanır. Âyette bu bilgi kaynaklarının doğru kullanılması gerektiği, bunlardan sorumlu olduğu ifade edilmektedir. Kuşkusuz bu yasak, insan ilişkileriyle ilgili olup

bilimsel ve fikrî konularda kurallara uygun olarak tahminler yürütmek, görüş belirtip ictihadlarda bulunmak meşrû, hatta gereklidir. Nitekim Hz. Peygamber, Kitap ve Sünnet'te delil bulunmaması halinde şahsî görüş (re'ý) istikametinde uygulamalarda bulunmayı tasvip etmiştir (Şevkânî, III, 257). İslâm hukukunda kıyasın delil sayılamayacağını kabul edenlerin dayanaklarından biri de bu âyettir. Çünkü âyet uygulamada kesin bilgiyi emretmektedir; oysa kıyas zanna dayanır. Ancak bu görüş azınlıkta kalmıştır.

SAYFA 23

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ
(6)

“Ey iman edenler! Eğer bir fâsık size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeden bir topluluğa kötülük edersiniz de sonra yaptığınıza pişman olursunuz.” HUCURÂT 49/6

6. Ey iman edenler! Size bir fasık bir haber getirirse, bilmeyerek bir topluluğa zarar verip yaptığınıza pişman olmamak için o haberin doğruluğunu araştırın.

Ayet

Ey iman edenler! Size bir fasık bir haber getirirse, bilmeyerek bir topluluğa zarar verip yaptığınıza pişman olmamak için o haberin doğruluğunu araştırın. (6)

Tefsir

Âyetin, güvenilir kimselerin getirdikleri haberleri, doğruluğunu araştırmadan kabul etmenin uygun olmadığı yönündeki mânası ve hükmü geneldir, her zaman ve mekânda geçerlidir. Sosyal ve hukukî hayatın düzenli yürümesi, haksızlık ve huzursuzlukların önüne geçilmesi bakımından çok önemli olan bu tâlimatın vahyedilmesi ibretli bir olay üzerine olmuştur. Hadis kaynaklarının teyidi bulunmamakla beraber nüzûl sebeplerini anlatan kitaplarla tefsirlerde olay şöyle nakledilmektedir: Velîd b. Ukbe, Benî Mustalik kabilesinin zekât vergisini toplamak üzere gönderilir. Velîd yolda iken birisi, bu kabileden silâhlı bir grubun yola çıktığı haberini getirir. Velîd, onların savaşmak için çıktıklarını düşünerek geri dönüp Peygamberimize durumu anlatır. O da haberin doğru olup olmadığını araştırmak ve gereğini yapmak üzere Hâlid b. Velîd'i gönderir. Hâlid kabileye yakın bir yerde konaklayarak durumu araştırır; söz konusu grubun ezan okuyup namaz kıldıklarını, İslâm'a bağlılıklarının devam ettiğini tesbit eder ve Medine'ye döner. Sonunda onların, zekât tahsildarı geciktiği için durumu öğrenmek veya zekâtı kendi elleriyle Hz. Peygamber'e teslim etmek üzere yola çıktıkları anlaşılır (Müsned, IV, 279; Kurtubî, XVI, 296 vd.). “Yoldan çıkmış” diye çevirdiğimiz fâsık, “dinin emirlerine uymayan” demektir; yalan haber taşıyan kimse de bu kavrama dâhildir. Hz. Peygamber'in ashabı genel olarak doğru, dürüst, takvâ sahibi insanlar olarak kabul edilmişlerdir. Buna göre âyette geçen fâsık kelimesi, Velîd'in değil, ona yalan haberi taşıyan meçhul kişinin niteliğidir. Âyetten çıkan genel hüküm, durumu bilinmeyen veya yalancı, günahattan çekinmez olarak tanınan kimselerin verdikleri haberlere ve bilgilere güvenilmemesi, bunlara göre hüküm verilmemesi, harekete geçilmemesidir.

FAYDALI BİLGİ VE BİLGİ AHLAKI

SAYFA 23

فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا (114)

“...Rabbim, benim ilmimi artır! de.” TÂHÂ 20/114

114. Gerçek hükümdar olan Allah yücedir. Sana vahyedilmesi tamamlanmadan önce Kur'an'ı okumakta acele etme. "Rabbim! İlmimi arttır" de.

Ayet

Gerçek hükümdar olan Allah yücedir. Sana vahyedilmesi tamamlanmadan önce Kur'an'ı okumakta acele etme. "Rabbim! İlmimi arttır" de. (113-114)

Tefsir

Kur'ân-ı Kerîm'in ilk hitap ettiği çevrenin Araplar olması dolayısıyla onun Arap dilinde indirilmiş olması tabii olmakla beraber son ilâhî mesajın bu ortamda ve bu dille tebliğ edilmesi de kuşkusuz birçok hikmet taşımaktadır (bu konuda bk. Yûsuf 12/2; Ra'd 13/37; Nahl 16/103). Konuya ilişkin rivayetler ışığında 114. âyet genellikle, Hz. Peygamber'in vahyi alırken onu gerektiği gibi koruyamama endişesi taşıdığı ve ezberlemek için hemen tekrar etmeye yöneldiği biçiminde açıklanmıştır. M. Esed bu âyetin öncelikle Hz. Muhammed'e hitap etmekle birlikte, bütün çağlarda Kur'an okuyan herkesi ilgilendirdiğini belirterek şöyle bir yorum yapmaktadır: Kur'an Allah'ın sözü olduğuna göre, onu oluşturan parçaların hepsi –ibareler, cümleler, âyet ve sûreler– bir arada ve birbiriyle tutarlı ve bağlantılı tam bir bütün meydana getirmektedir. Bunun içindir ki, Kur'an mesajını tam olarak anlamak isteyen kimse, "aceleci yaklaşımlardan", yani âyetleri ait oldukları umumi anlam örgüsünden soyutlayarak onlardan aceleci sonuçlar çıkarmaktan sakınmalı, Kur'an'ı "bir bütün olarak" ele almalı, münferit meseleleri bu bütün içinde değerlendirmelidir (II, 641-642). Âyetin sonunda Resûlullah'a "Rabbim! İlmimi arttır" diye dua etmesinin emrolunması şöyle açıklanabilir: Aceleci davranmamasının istenmesi Kur'an'ın vahyi ile ilgilidir; onu bu tutuma sevkeden (emaneti korumada duyarlılık gösterme gibi) âmiller ise kötülenmemiştir. Söz konusu yasak ifadesinin Resûl-i Ekrem'i kınama anlamında alınmaması için bu ifadenin hemen ardından böyle bir buyruğa yer verilerek hem ona iltifat edilmiş hem –Kur'an vahyi dışındaki hususlarda– bilgisini arttırma çabası içinde olması özendirilmiş, ufkunu açması için de rabbine dua etmesi istenmiştir (İbn Âşûr, XVI, 317).

SAYFA 24

(44) أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَسْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

"Kitap'ı okuyup durduğunuz halde kendinizi unutur da başkalarına mı iyilikle emredersiniz? Düşünmez misiniz?" BAKARA 2/44

44. Siz Kitab'ı (Tevrat'ı) okuyup durduğunuz hâlde, kendinizi unutup başkalarına iyiliği mi emrediyorsunuz? (Yaptığınızın çirkinliğini) anlamıyor musunuz?

Ayet

Siz Kitabı (Tevrat'ı) okuyup durduğunuz halde, kendinizi unutup başkalarına iyiliği mi emrediyorsunuz? (Yaptığınızın çirkinliğini) anlamıyor musunuz? (44)

Tefsir

Sözlükte "iyilik, doğruluk" anlamına gelen birr kelimesinin, dinî ve ahlâkî bir terim olarak, iman ve ibadetten başlamak üzere her türlü iyilik, ihsan, itaat, doğruluk, günahsızlık gibi mânalarda kullanıldığı görülür (ayrıntılı bilgi için bk. Bakara 2/ 177; Âl-i İmrân 3/92). Bu âyetten, asil muhatapların yahudi din bilginleri olduğu anlaşılmaktadır. Başka benzerleri gibi yahudi din bilginleri de halka kutsal kitaba inanıp

onunla amel etmelerini, gerek sözleri gerekse davranışlarıyla Allah'ın rızâsına uygun şekilde yaşamalarını emrederlerdi. Ancak âyet bize, başkalarına iyiliği emrederken kendilerini unuttuklarını yani onların kendi yaşayışlarının bilgileri ve sözleriyle çeliştiğini, sonuç olarak samimi dindarlık hislerini kaybettiklerini göstermekte; "Aklınızı kullanmıyor musunuz?" ifadesiyle bu çelişkili tutumlarının, yalnızca dinin hükümlerine değil, akla da aykırı olduğuna işaret etmektedir. Kur'an'ın geçmiş ümmetlerin tarihine ilişkin verdiği bilgilerde de sonraki nesiller için mesajlar ve dersler vardır. Bu bakımdan, söz-davranış uyumu şeklinde özetlenebilecek evrensel ahlâk kurallarından birini ihlâl etmeleri sebebiyle yahudileri eleştiren söz konusu âyet, bir yandan yahudi din bilginlerinin bu çelişkili tutumları ve samimiyetsizlikleri hakkında bilgi verirken, bir yandan da genel olarak İslâm ümmeti, özellikle müslüman din önderleri ve bilginleri için de bir uyarı anlamı taşımaktadır. Şu halde kendilerini din bilgini, din adamı ya da din önderi konumunda görenlerin veya öyle tanımlananların bu uyarıyı hiçbir zaman hatırdan çıkarmamaları gerektiği açıktır. Zira başkalarına iyiliği öğütleyenlerin kendi yaşayışlarında bunun aksine davranmaları Kur'an'ın kesinlikle reddettiği bir tutumdur. Nitekim Saf sûresinde "Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niye söylersiniz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz Allah katında çok sevimsiz bir davranıştır!" (61/2-3) buyurulmaktadır.

SAYFA 24

لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَنْ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ (63)

"Bunları, din adamları ve bilginler günah söz söylemekten ve haram yemekten sakındırsalardı ya! Yapmakta oldukları şey ne kötüdür!" MAİDE 5/63

63. Bunları, din adamları ve bilginler günah söz söylemekten ve haram yemekten sakındırsalardı ya! Yapmakta oldukları şey ne kötüdür!

Ayet

Bunları, din adamları ve bilginler günah söz söylemekten ve haram yemekten sakındırsalardı ya! Yapmakta oldukları şey ne kötüdür! (63)

Tefsir

Allah Teâlâ yahudilerin yaptıkları haksızlıklar karşısında sessiz kalıp onları uyarmayan, yalan söylemelerine ve haram yemelerine rızâ gösterip bunu engellemeyen eğitimcileri, din adamlarını ve âlimleri kınamakta, bu davranışın kötülüğünü haber vermektedir. Âlimlerin ve eğitimcilerin tutumu, halkın ahlâkının ve dininin bozulmasına sebep olduğu için esas sorumluluk bunların üzerindedir. Müfessirler Kur'an'da âlimleri uyaran en sert ifadenin bu âyette olduğu kanaatindedirler (Zemahşerî, I, 350; Elmalılı, III, 1727. "Din adamları" diye tercüme edilen rabbâniyyûn hakkında bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/79; Mâide 5/44; "âlimler" diye tercüme edilen ahbâr hakkında bilgi için bk. Mâide 5/44).

SAYFA 24

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ (44)

Şüphesiz Tevrat'ı biz indirdik. İçinde bir hidayet, bir nur vardır. (Allah'a) teslim olmuş nebilere, onunla

Yahudilere hüküm verirlerdi. Kendilerini Rabb'e adanmış kimseler ile âlimler de öylece hükmederlerdi. Çünkü bunlar Allah'ın kitabını korumakla görevlendirilmişlerdi. Onlar Tevrat'ın hak olduğuna da şahit idiler. Şu hâlde, siz de insanlardan korkmayın, benden korkun ve ayetlerimi az bir karşılığa değişmeyin..." MAİDE 5/44

44. Şüphesiz Tevrat'ı biz indirdik. İçinde bir hidayet, bir nur vardır. (Allah'a) teslim olmuş nebilere, onunla yahudilere hüküm verirlerdi. Kendilerini Rabb'e adanmış kimseler ile âlimler de öylece hükmederlerdi. Çünkü bunlar Allah'ın kitabını korumakla görevlendirilmişlerdi ve onun hak olduğuna da şahit idiler. (Ey Yahudi yöneticiler ve âlimleri!) Şu hâlde, siz de insanlardan korkmayın, benden korkun ve âyetlerimi az bir karşılığa değişmeyin. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir.

Ayet

Şüphesiz Tevrat'ı biz indirdik. İçinde bir hidayet, bir nur vardır. (Allah'a) teslim olmuş nebilere onunla yahudilere hüküm verirlerdi. Kendilerini Rabb'e adanmış kimseler ile âlimler de öylece hükmederlerdi. Çünkü bunlar Allah'ın kitabını korumakla görevlendirilmişlerdi. Onlar Tevrat'ın hak olduğuna da şahit idiler. Şu halde siz de insanlardan korkmayın, benden korkun ve âyetlerimi az bir karşılığa değişmeyin. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir. (44)

Tefsir

“Rablerine teslim olmuş zâhidler” diye tercüme edilen rabbâniyyûn kelimesi, rabbânînin çoğulu olup “dinî ilimlerle, özellikle Tevrat'la meşgul olan ve halka doğru inanç öğreten yahudi din âlimleri” demektir (bilgi için bk. Âl-i İmrân 3/79, 146). “Bilginler” diye tercüme ettiğimiz ahbâr ise yahudi din bilgini anlamına gelen hibr veya habr kelimesinin çoğulu olup Arapça'da “yazılı veya şifahî güzel eserler veren, güzel üslûp sahibi bilginler” anlamında kullanılmaktadır. İbrânîce'si ise haber (çoğulu haberîm) olup “arkadaş, meslektaş” anlamına gelmektedir. Aynı zamanda Ferîsî mezhebi mensuplarını ifade eden bu kelime Talmud döneminde Beytülmidrâs denilen yerlerde yahudi şeriatını ve dinî ilimleri öğreten, dinin hükümlerini bilen ve yahudi halkı arasında ortaya çıkan meseleleri halleden kişileri ifade ediyordu. Ahbâr, Kur'ân-ı Kerîm'de iki defa rabbâniyyûn kelimesiyle (Mâide 5/44, 63), iki defa da ruhbân kelimesiyle (Tevbe 9/31, 34) birlikte olmak üzere dört defa geçmekte ve yahudi bilgin ve fakihlerini ifade etmektedir (bilgi için bk. Ömer Faruk Harman, “Ahbâr”, İFAV Ans. I, 55). Kur'an'ın açıklamalarından, Tevrat'ın Allah tarafından insanlar için gönderilmiş bir ışık ve bir kılavuz olduğu, Hz. Mûsâ'dan itibaren Hz. Peygamber'in zamanına kadar gelmiş geçmiş peygamberlerin yahudilerin davaları hakkında onunla hüküm verdiği ve onun şeriatıyla amel ettiği anlaşılmaktadır. Ayrıca Kur'an'da İslâm kelimesinin bütün ilâhî dinleri kapsadığı ve peygamberlerin hepsinin müslüman olduğu bildirilmiş (krş. Bakara 2/136; Âl-i İmrân 3/19; Yûsuf 12/101); peygamberlerden hangisi olursa olsun yahudiler hakkında hüküm verecekse –onlar yahudi olarak kaldıkları müddetçe– kendi dinleri ve şeriatlarıyla hükmedeceği ifade edilmiştir. Bununla birlikte “Kendilerini Allah'a vermiş olan peygamberlerden maksat sadece Hz. Muhammed'dir, onu yüceltmek için çoğul kalıbı kullanılmıştır” diyenler de vardır (İbn Âşûr, VI, 208). Bu yoruma göre yahudiler hakkında Tevrat'la hüküm verecek olan, Hz. Muhammed'dir. Tevrat'la hükmedenler sadece peygamberler değildir; onların vârisleri olan takvâ sahibi rabbânîler ve ahbâr (din bilginleri, fakihler) dahi onunla hükmederler. Çünkü bu peygamberler ve din âlimleri Allah'ın kitabını değiştirilmek ve tahrif edilmekten korumakla görevlendirilmiş ve buna şahit yani gözetleyici olmuşlardır. Allah'ın kitabını korumak ise onun bozulmasını, değiştirilmesini, yanlış anlaşılmasını, kuralsız te'vil edilmesini önlemekle, metnini yazmak, ezberlemek, anlamını ve hükmünü öğrenmek, gereği ile amel etmek ve onu başkalarına öğretmekle olur. Bunu yapmak bazı sıkıntılarla karşı karşıya kalmayı gerektirdiği için Allah “İnsanlardan korkmayın, benden korkun” buyurarak kendi emirlerini

uygulamaya kullarını teşvik etmiş, menfaat karşılığında Allah'ın âyetlerinin tahrif edilmemesini istemiş; bunu dikkate almayan ve O'nun âyetleriyle hükmetmeyenlerin kâfir olduklarını, dolayısıyla bunlar için elem verici bir azabın hazırlanmış olduğunu haber vermiştir. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyerek ilâhî emir ve yasakları çiğneyenlerin durumu bu bağlamda üç açıdan değerlendirilmiş olup işledikleri kusur ve günahın cinsine göre nitelendirilmişlerdir: Birincisi (44. âyet), Allah'ın indirdiğini inkâr ettikleri veya hafife aldıkları için onunla hükmetmeyenler olup bunlar kâfirlerdir. İkincisi (45. âyet), Allah'ın indirdiğine inandığı halde onunla hükmetmeyenlerdir. Allah'ın hükmü adaleti, onun zıddı zulmü temsil ettiğinden onunla hükmetmeyenler zalimlerdir. Üçüncüsü (47. âyet), Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek, O'nun emrinden çıkmak mânasına geldiği için onunla hükmetmeyenler fâsıklardır. Bazı müfessirler bu âyetleri şöyle yorumlamışlardır: "Eğer bir kişi ilâhî hükmü yanlış, kendisinin veya başkasının hükmünü doğru kabul ederek, buna göre hüküm verirse bu kişi kâfir, zalim ve fâsıktır. Eğer bir kişi ilâhî hükmün doğruluğunu kabul eder ve buna aykırı bir hüküm verirse İslâm'ın dışına çıkmış olmazsa da imanına zulüm ve fıska karıştırmış olur. Eğer bir kişi hayatın her alanında Allah'ın hükmünü inkâr ve reddederse her bakımdan kâfir, zalim ve fâsık sayılacaktır. İlâhî hükmü bazı noktalarda kabul eder, bazılarında reddederse iman ve İslâm'ını küfür, zulüm ve fıska karıştırmış olur" (Elmalılı, III, 1696; Mevdûdî, I, 429). 44 ve 45. âyetler yahudiler, 47. âyet ise hıristiyanlar hakkında inmiş olmakla birlikte bu hükümler bütün insanlar için geçerli genel kurallar niteliğindedir.

BİLGİNİN KULLANIMI VE MUHAFAZASI

SAYFA 25

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ (41)

"İnsanların kendi işledikleri (kötülükler) sebebiyle karada ve denizde bozulma ortaya çıkmıştır.

Dönmeleri için Allah, yaptıklarının bazı (kötü) sonuçlarını (dünyada) onlara tattıracaktır." RUM 30/41

41. İnsanların kendi işledikleri (kötülükler) sebebiyle karada ve denizde bozulma ortaya çıkmıştır.

Dönmeleri için Allah, yaptıklarının bazı (kötü) sonuçlarını (dünyada) onlara tattıracaktır.(7)

7. Yeryüzü, üzerinde taşıdığı sayısız nimetler ve güzelliklerle insana emanet edilmiştir. Bu emanete, ancak onun tabii dengesini koruyarak riâyet edilebilir. Hâlbuki insan eliyle yeryüzünün tabii dengesi bozulmaya başlamıştır. Teknolojik gelişmelerin ortaya çıkardığı çevre sorunları, sanayi atıkları ekolojik dengeyi bozmaktadır. Bunun sonucunda toprak, su ve hava kirlenmekte ve zehirlenmekte, nice hayvan ve bitki türleri yok olup gitmektedir. Hatta bu bozulmanın genetik bozulmaya bile yol açması söz konusudur. Buna bir de sosyal hayattaki bozulma eklenince insanın, Allah'ın koyduğu değerleri dikkate almamasının acı faturası ortaya çıkmaktadır. Âyette, yeryüzünün bu şekilde bozulmasına sebep olan insanın, bunun acı sonuçlarının bir kısmını dünyada tadacağına, asıl cezasının ise ahirette olacağına işaret edilmektedir. İnsanın yapıp ettikleri sonucu karada ve denizlerde ortaya çıkan bu bozulmaya asırlarca önce işaret edilmiş olması dikkat çekici değil midir?

Ayet

İnsanların kendi işledikleri (kötülükler) sebebiyle karada ve denizde bozulma ortaya çıkmıştır. Dönmeleri için Allah, yaptıklarının bazı (kötü) sonuçlarını (dünyada) onlara tattıracaktır. (41)

Tefsir

Bu âyetin, karada ve denizde bozulmanın ortaya çıkmasıyla ilgili kısmı hakkında tefsirlerde yer alan belli başlı yorumlar şunlardır: Karada ve denizde tufan çıkması endişesi; bazı arazilerin bitki bitirmez duruma gelmesi ve tatlı suların tuzlu su haline dönüşmesi; gerek şehirlerde gerekse kırsal kesimde bozulmanın yaşanması (Arap dilindeki mecazi bir kullanıma dayanılarak buradaki “deniz” anlamına gelen bahr kelimesi “yerleşim merkezleri ve şehirler” şeklinde yorumlanmıştır); kaynak sularının azalması; kıtlık, yangın, sel gibi felâketlerin ve ölümlerin çoğalması; geçim sıkıntısının artması, her şeyin bereketinin kaçması (Taberî, XXI, 49-50; Zemaşerî, III, 205-206; Râzî, XXV, 127-128). Âyetin “insanların kendi elleriyle yapıp ettikleri yüzünden” şeklinde tercüme edilen kısmı da genellikle, “işledikleri günahlar ve yaptıkları haksızlıklar sebebiyle” biçiminde yorumlanmıştır. Bazı müfessirler ise bu âyet ile önceki âyetler arasındaki mâna ilişkisini şöyle izah etmişlerdir: “Eğer yerde ve gökte Allah’tan başka tanrılar bulunsaydı kesinlikle yerin de göğün de düzeni bozulurdu” (Enbiyâ 21/22) anlamındaki âyette şirk inancı, bozulma ve kaos sebebi olarak gösterilmiştir; önceki âyetlerde şirke saplanıp kalanlardan söz edildiğinden burada insanların bu tutumunun kısmen ilâhî bir cezaya çarptırılması mânası taşıyan bozulmaya değinilmektedir (Râzî, XXV, 127). “Bozulma” şeklinde tercüme edilen ve başında belirlilik takısı bulunan fesâd kelimesiyle muhatapların bildiği bir bozulma türü veya bu kelimenin kapsamına girebilecek her türlü bozulma kastedilmiş olabilir (İbn Âşûr, XXI, 110). Yine, “Düzen bozuldu” şeklinde tercüme edilen cümlenin yüklemi (zahera fiili) geçmiş zaman olduğu için burada, gözlemlenebilir veya güvenilir bir haberle bilinen, fiilen ortaya çıkmış bir durumdan söz edildiği düşünülebileceği gibi, bu durumun beklendiğini haber verme ve uyarıda bulunma anlamının bulunduğu da söylenebilir (İbn Âşûr, XXI, 112). “Li yüzükahüm...” cümlesinin başındaki lâm harfinin sonuç bildirme veya gerekçe belirtme anlamlarına göre âyete değişik mânalar verilebilir. Meâlde birinci anlam esas alınmış ve Allah’ın insanlara yaptıklarının bir kısmını tattırmasının, kendi fiillerinin sonucu olduğunu belirtmek üzere önceki cümleye “böylece...” denerek bağlanmış. İkinci anlama göre ise şöyle bir meâl verilebilir: “... ki Allah yaptıklarının bir kısmını onlara tattırsın; belki de dönerler.” Bu cümlenin “yaptıklarının bir kısmı” diye tercüme edilen bölümü genellikle, insanların yaptığı yanlışlıkların bütün karşılığının burada değinilenden ibaret olmadığı, bilhassa âhiretteki cezanın bu dünyadakinden çok daha ağır olacağı şeklinde açıklanmıştır. Ayrıca bazı müfessirler buradaki ilgi zamirinin “... ki onlar ne yaptıklarını da iyi bilirler” gibi bir mâna ile anlatıma güç kattığını belirtmişlerdir (İbn Âşûr, XXI, 113). Kanaatimizce burada karadan ve denizden söz edilmesini âyetin mânasını daraltacak yorumlara temel kılmak yerine, “karasıyla deniziyle her yerde” anlamının kastedilmiş olduğunu düşünmek (Taberî, XXI, 50), hatta âyeti evrenin insan faaliyetlerinin etkili olduğu bütün bölgelerini içine alacak biçimde yorumlamak daha isabetli olur. Şevkânî’nin haklı olarak belirttiği üzere, bazı müfessirlerin burada sözü edilen karadaki bozulmayı Hz. Âdem’in oğlu Kabil’in kardeşi Hâbil’i öldürmesi, denizdeki bozulmayı ise – Kehf sûresinde (18/71) zikri geçen– bir hükümdarın sağlam gemileri gasbetmesi şeklinde açıklamaları, naklî bir delile dayanmayan, aklî açıdan da garip bir yorumdur (IV, 261-262). Derveze bu âyet için şöyle bir yorum yapar: Sûrenin indiği sıralarda Hicaz ve yakın çevresinde birtakım güvenlik sorunları ve gıda maddelerindeki kıtlık sebebiyle krizler yaşanmış olabilir. Orada fiilen böyle bir durum yaşanmamış olsa bile dünyanın değişik bölgelerindeki felâketlerle ilgili haberler Hicaz’a ulaşmaktaydı. İşte bu vesileyle Kur’an muhataplarına bir uyarıda bulunmuştur. İnsanlara –Allah’a kulluğa ve hakikat yoluna dönmeleri için– bu tür felâketlere kendi işledikleri günahlar yüzünden duçar olduklarını hatırlatmanın gerekçesi daima mevcuttur (VI, 301-302). Yazarın âyetin tarihsel bağlamından hareketle yaptığı ve bütün zamanlar için çıkarılacak mesaja açık duran bu yorumu mâkul görünmekle beraber, âyetin günümüzdeki açılımları üzerinde düşünmeye fırsat vermesi bakımından Muhammed Esed’in şu açıklamalarını aktarmayı yararlı buluyoruz: “Böylece, günümüzde korkunç bir şekilde –üstelik henüz kısmen– ortaya çıkan doğal çevremizdeki yoğun çürüme ve tahribat, burada ‘insanın kendi yapıp ettiklerinin bir sonucu’, yani insanın, kendini tahrip eden –çünkü katı materyalist bir temele dayanan– teknolojik gelişmelerin ve insanlığı daha

önce hayal bile edemediği ekolojik felâketlerle karşı karşıya getiren çılgınca faaliyetlerin bir sonucu olarak öngörülmüştür: Toprağın, havanın ve suyun sanayi atıkları ve şehir çöpleri yüzünden dizginlenemeyen bir şekilde kirlenmesi; bitki örtüsü ve denizlerin artan bir şekilde zehirlenip yok olması; yaygın uyuşturucu ve görünürde ‘ faydalı’ ilaç kullanımı sebebiyle insanın kendi bedeninde ortaya çıkan her türlü genetik bozukluklar ve insanlara yararlı birçok hayvan türünün giderek yok olması. Bütün bunlara, insanın sosyal hayatındaki hızlı bozulmayı ve çürümeyi, cinsel sapıklıkları, suçları ve şiddeti ve son aşamada nükleer dehşeti ilâve edebiliriz. Bunların tamamı, son tahlilde, insanın Allah’a ve mutlak mânevî/ ahlâkî değerlere karşı umursamazlığının ve bunun yerine, ‘maddî ilerleme’yi tek önemli hedef sayan inançlara tutsaklığının bir sonucudur” (II, 828-829). Bu bağlamda, ürkütücü sonuçlarıyla dünya gündeminde ağırlıklı bir yer tutan ozon tabakasının delinmesi sorununun tam olarak âyetteki ifadeyle örtüştüğünü yani “insanların kendi elleriyle yapıp ettikleri yüzünden” ortaya çıkmış bir bozulma olduğunu da canlı bir örnek olarak hatırlamak gerekir. Yeryüzündeki ve uzaydaki olumsuz gelişmeler ile bu âyetteki uyarı arasında bağ kurulurken, –bazı kimselerin yaptığı gibi– Kur’an’ın teknolojiye ve maddî ilerlemeye karşı olduğu tarzında aşırı bir yoruma kayılması, âyeti amacı ve anlam çerçevesi dışına çıkarmak olur. Yine, doğal çevredeki her türlü bozulmayı münhasıran günah kavramından hareketle gerekçelendirmek doğru olmaz; âyette “insanların kendi elleriyle yapıp ettikleri yüzünden” buyurulduğu dikkate alınarak insanların her şeyi yerli yerince yapmamaları tarzında genel bir gerekçe üzerinde durulması uygun olur. Öte yandan âyette insanlara yapıp ettiklerinin bir kısmını tattırmanın gerekçesi “dönebilsinler diye” şeklinde açıklandığına göre, beşeriyetin bu olumsuzlukları yaşaması yine onların eğriyi doğrudan ayırt etmeleri için tanınmış bir fırsat ve insanın dünya hayatındaki varlık sebebi olan sınavın toplumsal boyutu olarak değerlendirilmeli ve herkes insanlığın bu ortak serüveninden dersler çıkarmalıdır.

SAYFA 25

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِي إِلَيْهِمْ فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ (43)

“... Eğer bilmiyorsanız bilenlere sorunuz” NAHL 16/43

43. Senden önce de ancak, kendilerine vahyettiğimiz birtakım erkekleri peygamber olarak gönderdik. Eğer bilmiyorsanız ilim sahiplerine sorun.(4)

4. Âyetin son cümlesi, “Bilmiyorsanız Kitap ehline sorun” şeklinde de tercüme edilebilir.

Ayet

Senden önce de ancak, kendilerine vahyettiğimiz birtakım erkekleri peygamber olarak gönderdik. Eğer bilmiyorsanız ilim sahiplerine sorun. (43)

Tefsir

Mekke müşrikleri “Allah, peygamber olarak bir beşeri mi gönderdi?” diyerek (İsrâ 17/94) kendileri gibi bir insanın peygamber olarak gönderilmesini kabul edilebilir bulmuyor, olsa olsa bir melek gönderilmesi gerektiğini ileri sürüyorlardı. Hâlbuki Allah Teâlâ sadece Hz. Muhammed’i peygamber olarak seçmemiştir; daha önce de yalnızca insanlardan peygamber seçmiş ve görevlendirmişti (bk. Yûsuf 12/109). Âyette “Eğer bilmiyorsanız bilgi sahibi olanlara sorun” buyurulmak suretiyle müşriklerin doğru inanç konusundaki samimiyetsizliğine işaret edilmiştir. Çünkü onların, önceki devirlerde de insanlar arasından peygamberler gönderilip gönderilmediğini, “bilgi sahibi olanlara” sorup öğrenme imkânları varken, bunu yapmadan Hz. Muhammed’in peygamberliğini peşinen inkâr etmişlerdir. Tefsirlerde çoğunlukla buradaki “bilgi sahibi olanlar”la Ehl-i kitap âlimlerinin kastedildiği belirtilir. Gerçi bu sûrenin indirildiği Mekke’de kayda değer bir

Ehl-i kitap topluluğu yoktu; ancak Mekkeliler'in ticaretle meşgul oldukları ve bu münasebetle Ehl-i kitap âlimlerinden bilgi almalarının mümkün olduğu bilinmektedir. Ayrıca özellikle böyle konularda bilgilerine başvurmak üzere Ehl-i kitap mensuplarının yaşadığı bölgelere gitme imkânları da vardı. Nitekim Kehf sûresinin nüzûl sebebiyle ilgili rivayetlerde anlatıldığına göre, müslümanların sayısının çoğalması üzerine müşrikler, Hz. Muhammed'in peygamber olup olmadığı hususunda kendilerini aydınlatacak bilgiler almaları için, Nadr b. Hâris ile Utbe b. Muayt'ı Medine'deki yahudi âlimlerine göndermişlerdi (fazla bilgi için bk. İbn Âşûr, XV, 242-244). Buradaki "bilgi sahibi olanlar"la Mekke müşrikleri arasındaki kültürlü kişiler de kastedilmiş olabilir. Çünkü onların arasında başta Hz. Nûh ve Hz. İbrâhim olmak üzere geçmiş peygamberler hakkında mâlûmat sahibi olanlar vardı. Âyetten alınması gereken en önemli ders, başta dinî meseleler olmak üzere bir konuda yeterli bilgiye sahip olmayanların o hususta ehil olanlara, yani konunun uzmanlarına sormaları gerektiği; bir konuda doğru ve yeterli bilgi edinmeden görüş ileri sürmenin veya iş yapmanın yanlış olduğudur.

9.1.2. İslam inancında imanın mahiyetini araştırır.

SAYFA 26

إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (177)

“İman karşılığında küfrü satın alanlar Allah’a hiçbir zarar veremezler. Onlar için elem verici bir azap vardır.” ÂL’İ İMRÂN 3/177

177. İman karşılığında küfrü satın alanlar Allah’a hiçbir zarar veremezler. Onlar için elem verici bir azap vardır.

Ayet: İman karşılığında küfrü satın alanlar Allah'a hiçbir zarar veremezler. Onlar için elem verici bir azap vardır. (177)

Tefsir

Bu âyet bir önceki âyetin hem teyidi hem de daha kapsamlı bir izahı mahiyetindedir. Elmalılı Muhammed Hamdi’ye göre, 176. âyette anlatılanları “münafıklar ve onlarla birlikte küfürde yarışan, bütün inkârcılara öncülük eden kâfirler” olarak yorumlamak; buradakileri ise “imani küfürle değiştirerek onların ardından giden mürtedler” diye tefsir etmek daha uygundur (II, 1235). Âyetin sonunda bunların da yüce Allah’a ve dinine herhangi bir zarar veremeyecekleri, bilâkis yaptıklarının cezasını kendilerinin çekecekleri ve bunlar için elem verici bir azabın hazır olduğunu haber vermektedir. Taberî bu âyetin yorumunda şöyle der: Yüce Allah 166. âyetten buraya kadarki bölümde mümin kullarını ihlâslı davranmaya, bütün işlerinde Allah’a dayanıp güvenmeye, yardımcı olarak Allah’ın yarattıklarını değil sadece Allah’ı tanımaya ve O’nun takdirine razı olmaya, kendisinin ve dininin düşmanlarına karşı cihad etmeye teşvik etmiş; onların kalplerini kuvvetlendirmiş ve onlara şunu bildirmiştir: Allah birinin dostu ve yardımcısı olunca ona muhalif olanların hepsi birleşerek o kişiye düşmanlık etseler, yine de Allah onu yardımsız bırakıp onlara ezdirmez. Allah kimi de yardımsız bırakırsa onun destekçileri ve yardımcıları çok dahi olsa onların yardımı hiçbir fayda sağlamaz (IV, 185). Nitekim bu sûrenin 160. âyetinde de şöyle buyurulmuştu: “Allah size yardım ederse artık sizi yenecek hiçbir kimse yoktur, eğer sizi yardımsız bırakırsa O’ndan sonra size kim yardım edebilir! Müminler yalnız Allah’a güvensinler.”

İMAN TASDİK VE İKRAR İLİŞKİSİ

SAYFA 27

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزُنْكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا سَمَّاعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَّاعُونَ لِقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتُوهُ فَاحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا حِزْبٌ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ (41)

Ey Resul! Kalpleri iman etmediği halde ağızlarıyla ‘inandık’ diyen kimselerden ve Yahudilerden küfür içinde koşuşanlar (ın hâli) seni üzmesin...” MÂİDE 5/41

41. Ey Peygamber! Kalpten inanmadıkları hâlde, ağızlarıyla “inandık” diyenler (münafıklar) ile Yahudilerden küfürde yarışanlar seni üzmesin. Onlar (Yahudiler, kendi din bilginlerinin Allah’a iftira ve Tevrat’ı tahrif konusunda uydurdukları) yalanlara kulak verirler; (yine, kin ve düşmanlıklarından dolayı) sana gelemeyen

bir (yahudi) topluluğa kulak verir (ve onların yalanlarını, sözlerini tatbik eder)ler. (Kulak verdikleri kimseler) kelimeleri yerlerinden kaydırıp (tahrif eder) ve şöyle derler: “Eğer size şu (tahrife edilmiş) hüküm verilirse onu tutun; o verilmezse sakının.” Allah, kimin azaba uğramasını istemişse artık sen onun için asla Allah’a karşı hiçbir şey yapamazsın. Onlar, Allah’ın kalplerini temizlemeyi istemediği kimselerdir.(18) Onlara dünyada bir rüsvaylık, ahirette ise yine onlara büyük bir azap vardır.

18 . Çünkü kendilerinde böyle bir gayret bulunmamaktadır.

Ayet

Ey Peygamber! Kalpten inanmadıkları halde ağızlarıyla "İnandık" diyenler (münafıklar) ile Yahudilerden küfürde yarışanlar seni üzmesin. Onlar, (Yahudiler) yalan uydurmak için (seni) dinlerler, sana gelmeyen bir topluluk hesabına dinlerler. Kelimelerin (ifade içindeki) yerlerini bildikten sonra yerlerini değiştirir ve şöyle derler: "Eğer size şu hüküm verilirse onu tutun. O verilmezse sakının." Allah kimin azaba uğramasını istemişse artık sen onun için asla Allah'a karşı hiçbir şey yapamazsın. Onlar, Allah'ın kalplerini temizlemeyi istemediği kimselerdir. Onlara dünyada bir rüsvaylık, ahirette ise yine onlara büyük bir azap vardır. (41)

Tefsir

Rivayete göre Medine’de yahudilerden evli bir erkekle evli bir kadın zina etmişlerdi. Tevrat’ın konuyla ilgili recm hükmünü uygulamayıp değiştirmiş olan yahudilerden bazıları, Hz. Peygamber’in daha hafif bir ceza vereceğini umarak olayı ona götürdüler. O da hemen hüküm vermedi, suçun Tevrat’taki cezasının ne olduğunu sordu. Yahudiler “Sopa vurulur ve yüzleri ziftlenerek sırt sırta eşeğe bindirilip mahallede dolaştırılarak teşhir edilir” diye cevap verdiler. Hz. Peygamber sıkı bir sorgulama sonunda Tevrat’ta bu suçun cezasının recm olduğunu onlara itiraf ettirerek oyunlarını bozdu (Ebû Dâvûd, “Hudûd”, 26). Tefsirlerde ve hadis mecmualarında olay değişik rivayetleriyle anlatılarak 41-44. âyetlerin bu olay üzerine indiği belirtilmiştir. Ancak âyetlerin bağlamı adam öldürme, dünyada fesat çıkarıp halkın huzurunu kaçırma ve benzeri olaylarla ilgilidir. Bu sebeple aşağıdaki olay âyetlerin iniş sebebi olarak daha uygun görünmektedir: Rivayete göre İslâm’dan önce Medine’de yaşayan yahudilerden Nadîroğulları ile Kurayzaoğulları arasında çıkan savaşta Nadîroğulları Kurayzaoğulları’nı yenmişti. Yapılan barış antlaşmasında taraflar arasında çıkan öldürme olaylarında galip taraftan öldürülenin diyetinin mağlûp taraftan öldürüleninkinin iki katı olması kararlaştırıldı. Bu şekildeki uygulama Hz. Peygamber Medine’ye gelinceye kadar devam etti. Hz. Peygamber’in hicretiyile Medine’de hâkimiyet müslümanların eline geçtikten sonra yenik taraftan biri galip taraftan birini öldürdü. Galip taraf, daha önce yapılmış antlaşma şartlarına göre diyet istedi. Yenik taraf, Hz. Muhammed’in, haklıya destek olacağını bildiği için buna itiraz etti ve şöyle dedi: “Dinleri, soyları, kentleri bir olan iki kabileden birinin diyeti, ötekinin diyetinin iki misli olur mu? Biz bunu sizin zulmünüzden korktuğumuz için kabul etmiştik. Ama şimdi Muhammed geldi, artık böyle diyet vermeyiz.” Bunun üzerine iki kabile arasında yeniden savaş çıkmak üzere iken Hz. Muhammed’i hakem yapmaya karar verdiler. Galip taraf, kendi aralarında Hz. Muhammed’in bekledikleri gibi hüküm vereceğinden şüphe duydular ve onun fikrini öğrenmek üzere münafıklardan bazı kimseleri gönderdiler. Münafıklar Hz. Peygamber’in yanına geldiklerinde yüce Allah, Mâide sûresinin 41-47. âyetlerini indirerek yahudilerin düşüncelerini elçisine şöyle bildirdi: “Ey Peygamber! Kalpleri inanmadığı halde ağızlarıyla ‘iman ettik’ diyenlerden ve yahudilerden küfürde yarışanlar seni üzmesin...” (Müsned, I, 246; Taberî, VI, 231 vd.; İbn Kesîr, III, 109). “Küfürde yarışanlar”, yahudiler ve gerçekte inanmadıkları halde ağızlarıyla iman ettiklerini söyleyen münafıklardır. Âyetin işaretinden ve rivayetlerden anlaşıldığına göre yahudilerden bir grup Hz. Peygamber’e götürmek istedikleri bir dava hakkında münafıklarla istişare etmişler, Hz. Peygamber onların isteklerine uygun bir şekilde hüküm verirse kabul edilmesini, aksine hüküm verdiği takdirde

reddedilmesini kararlaştırmışlardı (Müsned, I, 246). Yahudiler ve münafıklar öteden beri Hz. Peygamber'in aleyhinde bağnazca tavırlar sergiliyor, haince tuzaklar kuruyor, bilerek gerçekleri saptırıyor; yalan, hile, aldatma ve benzeri yollarla onu başarısızlığa uğratmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bütün bunlar Hz. Peygamber'i üzüyordu. Bu sebeple Allah, inkârda yarışan yahudi ve münafıkların ona karşı göstermiş oldukları menfi tutum ve davranışlarından dolayı üzülmemesini tavsiye ederek peygamberini teselli etti. Bu tür münafıkların daima bulunabileceğine işaret etmek ve gerçek müminlerin bunlara karşı uyanık olmalarını sağlamak maksadıyla Allah bunların şahıslarını değil vasıflarını ve özelliklerini tanıtmaktadır: Bunlar hevâ ve heveslerinin tutsağıdırlar. İlgileri hakka değil bâtıla yöneliktir. Doğru sözden hoşlanmayan, onu dinlemekten sıkılan, fakat yalanlara, iftira ve tezvirlere, propagandalara kulak veren, bu tür fenalıklardan hoşlanan kötü karakterli kimselerdir. Bunlar aynı zamanda, Hz. Peygamber'in yanına gelmeyip gizli planlar yapan bazı yahudi bilginleri ve İslâm düşmanları lehine casusluk eden kimselerdir. Küfrün rehberi olan yahudi bilginler, Tevrat'ın kelimelerinin yerlerini değiştirerek kendi arzu ve hevesleri doğrultusunda anlam veriyorlar, Hz. Peygamber'in vereceği hüküm kendi isteklerine uyarsa kabul edilmesini, aksi takdirde reddedilmesini halka tavsiye ediyorlardı. Münafıklarla bir kısım yahudiler de bunların yalanlarını dinliyor ve bunların lehine casusluk edip gizli bilgiler edinmek için Hz. Peygamber'in müslümanlarla yaptığı toplantılara katılıyorlardı. Kendilerine karşı şefkatle muamele eden Hz. Peygamber, bir yandan da bu durumu biliyor, onlar adına üzülüyordu. Bu sebeple Allah buyurdu ki: "Allah bir kimseyi fitneye düşürmek isterse elbette Allah'ın iradesine karşı senin elinden hiçbir şey gelmez." Yani küfürde ısrar etmeleri sebebiyle Allah onları küfür ve dalâlet içerisinde bırakmayı murat etmiştir; artık sen onları kurtarmak için ne kadar gayret gösterirsen göster fayda vermez. Onlar kendilerini arındırmak istemedikleri için Allah da imanı nasip edip kalplerini arındırmak istememiştir. Eğer onlar kendilerini arındırmak isteseler ve bu yolda gayret göstereceklerdi Allah onları bu nimetten mahrum etmezdi. Fakat onlar küfrü tercih ettiler, Allah da dünyada onları zillete düşürdü, âhirette de büyük bir cezaya çarptırılacaklarını bildirdi.

SAYFA 27

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأْتَمَا يصَعَّدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ (125)

Allah kimi doğru yola iletmek isterse onun kalbini İslâm'a açar; kimi de saptırmak isterse göğesini çıkıyormuş gibi kalbini iyice daraltır..." EN'ÂM 6/125

125. Allah, her kimi doğruya erdirmek isterse, onun göğsünü İslâm'a açar. Kimi de saptırmak isterse, onun da göğsünü göğesini çıkıyormuşçasına daraltır, sıkır.(31) Allah, inanmayanlara azap (ve sıkıntıyı) işte böyle verir.

31. Ayette, inanmayanların yaşadıkları psikolojik hâl sebebi ile yüreklerinde meydana gelen sıkıntı ve daralma, atmosferde yükselen kişinin yaşayacağı fiziki sıkıntıya benzetilmiştir. Artık ilmen biliniyor ki, atmosferin üst tabakalarına çıkıldığı oranda basınç düşer ve nefes almak gittikçe zorlaşır. Böyle bir tabiat kanununun henüz bilinmediği bir dönemde Kur'an'ın bu yönde bir işaretle bulunması, onun Allah kelamı olduğunun göstergelerinden biridir.

Ayet

Allah her kimi doğruya erdirmek isterse onun göğsünü İslâm'a açar. Kimi de saptırmak isterse, onun da göğsünü göğesini çıkıyormuşçasına daraltır, sıkır. Allah inanmayanlara azap (ve sıkıntıyı) işte böyle verir. (125)

Tefsir

Bir önceki âyette bildirildiğine göre müşrikler, Allah'ın elçilerine verilenlerin benzerleri kendilerine de verilmedikçe asla inanmayacaklarını ilân etmişler, güya zâhirî bazı sebeplere dayanarak kendilerini de peygamberliğe lâyük görmüşlerdi. Bu âyet gösteriyor ki, Allah'ın evrende mutlak geçerli olan küllî kanunları insanların inanç ve amel hayatında da geçerlidir ve bütün zâhirî sebeplerin ötesinde asıl ve gerçek sebeptir. O, küllî kanunları uyarınca, birinin hidayete ulaşmasını dilerse onun gönlünü İslâm'a açar, onu sevdirebilir ve kabul ettirir; eğer birinin haktan uzak kalmasını istiyorsa onun da kalbine hakkı benimseyip sevmesini engelleyici bir darlık ve sıkıntı verir. Âyette ikinci konumdaki kimselerin yaşadığı psikolojik durumun göğsü doğru yükselenlerin hissettiği fizyolojik sıkıntıya benzetilmesi ilgi çekicidir. Zira bilindiği gibi, yükseğe çıkıldıkça hava basıncı düşer ve irtifain artması oranında nefes almak da güçleşir. Böyle bir tabiat kanununun henüz bilinmediği bir dönemde Kur'an'ın bu kanunu açıkça ifade etmesi onun kesin bir mûcizesidir. Bunun kadar önemli olan diğer bir husus da menfi duyguların etkisinde kalan insanların yaşadığı psikolojik sıkıntılarının ve açmazlarının bu âyette mükemmel bir şekilde teşhis ve veciz bir benzetmeyle tasvir edilmiş olmasıdır. Buna göre kötü niyet, kıskançlık, inatçılık, gurur ve kibir, zevk ve menfaat tutkusu gibi psikolojik âmillerin etkisine kapılan kâfirler akıllarını duygularına kurban ederler; bu tutumda ısrar ettikçe, tıpkı yükseldikçe nefes alma güçlüğü çekenler gibi, Müslümanlık ve müslümanlar karşısında giderek artan bir sıkıntı ve huzursuzluk hissederler; hak ve hidayet üzerine rahat ve sağlıklı düşünme imkânından gittikçe uzaklaşırlar; İslâm'ın anlatılması canlarını sıkar, inat ve inkârlarını arttırır, haksız davranışlara sevkeder; böylece ebedî hayat ve kurtuluş demek olan hidayete ulaşma imkânını da giderek kaybederler. Bütün bunlar, Allah'ın küllî kanunlarının zorunlu bir sonucu olarak, olumsuz duygu ve tutkularının, kötü niyetlerinin esiri olanlar için kaçınılmaz bir durumdur.

İMAN BİLGİ İLİŞKİSİ

SAYFA 27

وَمِنَ النَّاسِ وَالذَّوَابِّ وَالْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ

(28)

“... Allah'a karşı ancak; kulları içinden âlim olanlar derin saygı duyarlar. Şüphesiz Allah mutlak güç sahibidir, çok bağışlayandır.” FATİR 35/28

28. İnsanlardan, (yeryüzünde) hareket eden (diğer) canlılardan ve hayvanlardan yine böyle çeşitli renklerde olanlar vardır. Allah'a karşı ancak; kulları içinden âlim olanlar derin saygı duyarlar. Şüphesiz Allah mutlak güç sahibidir, çok bağışlayandır.

Ayet

Görmüyor musun ki Allah gökten su indirdi. Biz onunla türlü türlü ürünler çıkardık. Dağlardan da beyaz, kırmızı (birbirinden farklı) çeşitli renklerde yollar (katmanlar) var, simsiyah taşlar da var. İnsanlardan, (yeryüzünde) hareket eden (diğer) canlılardan ve hayvanlardan yine böyle çeşitli renklerde olanlar vardır. Allah'a karşı ancak; kulları içinden âlim olanlar derin saygı duyarlar. Şüphesiz Allah mutlak güç sahibidir, çok bağışlayandır. (27-28)

Tefsir

Dikkatlerimizi bir yandan tabiatın ihtişamına diğer yandan da bu muhteşem görünümü meydana getiren

farklılıkların tek kaynaktan neşet ettiğine ve bunu sağlayan yüce kudrete çeken bu âyetlerde renk ve tür faktörüne ağırlık verildiği görülmektedir. 27. âyetin (dağlar hakkındaki) “farklı renklerde” şeklinde çevrilen kısmıyla her bir rengin farklı tonlarına işaret edildiği ve siyahın en koyu tonunu belirtmek üzere “simsiyah” anlamına gelen nitelemenin cümlelerin sonuna bırakıldığı da düşünülebilir (Râzî, XXVI, 21). Çıplak gözle gözlemleyebildiğimiz âlemde ilk bakışta farklılıkları ayırt etme hususunda renklerin etkisi son derece açık olduğundan bu özellik ön plana çıkarılmıştır. Fakat bunlar üzerinde inceleme yapmaya ve düşünmeye başlayanlar hemen görecektir ki, bu türleri ayırt ettiren yegâne ayıraç renkler değildir. İnsanlar, dağlar, bitkiler, hayvanlar renk renk olduğu gibi daha pek çok özellik ve yetenek farklarıyla da birbirlerinden ayırt edilirler. İster ilk nazarda göze çarpan ister daha dikkatli bir incelemeyle tesbit edilen bu farklılıkların hepsi son tahlilde biçimseldir; özü itibarıyla bunların tamamı tek bir şeye işaret etmektedir ki o da böylesine bir âhenk içerisinde bu çeşitliliği sağlayan irade ve güçtür. Bunu anlamamızı kolaylaştırmak üzere türlü renk taşıyan bitkisel ürünlerin varlığını bir kaynağa yani suya borçlu bulunduğu, onu da indirenin yüce Allah olduğu belirtilmiştir. 28. âyette haşyet kökünden gelen ve “büyüklüğü karşısında heyecan duyarlar” diye çevirdiğimiz kelime burada, “büyüklük karşısında duyulan heyecan ve korku, zarar görmekten değil, hakkını verememekten kaynaklanan endişe” mânasına gelmektedir. Muhataplarını doğadaki muhteşem görünümlerden hareketle akıllara durgunluk verecek incelikleri keşfetmeye yönlendiren Kur’an’ın, bu bağlamda bilmenin değerine vurgu yapması oldukça ilginçtir. Fakat burada kullanılan ve “bilenler” şeklinde çevrilen ulemâ kelimesinin kök anlamları arasında, bir şeyi derinlemesine tanıyıp mahiyetini idrak etme, bir konuda kesin bilgiye ulaşma, bir işin hakikatine nüfuz etme mânalarının bulunduğu göz önüne alınırsa, kendilerine gönderme yapılan ve Allah’a saygı duyma hususunda ön plana çıkarılan kişilerin, meslek olarak bilimsel faaliyet icra edenler veya birtakım bilgileri öğrenip belleklerine yerleştirmiş olanlar değil, zihni çabalarını Allah’ın evrendeki kudret delillerinden sonuçlar çıkarabilme düzeyine yükseltebilmiş kişiler olduğu anlaşılır. Zaten sahâbe ve tâbiîn büyüklerinin birçoğundan yapılan rivayetlerde ne kadar bilgili olurlarsa olsunlar Allah’a saygı yolunda mesafe alamamış kimselerin âlim olarak nitelenemeyecekleri belirtilmiştir (meselâ bk. Zemahşerî, III, 274; Şevkânî, IV, 398). Gerek insanı ve toplumları gerekse evrendeki diğer varlıkları inceleyen değişik bilim dallarına mensup bilim adamlarından pek çoğunun – başlangıçta ateist veya Allah inancı konusunda mütereddit olsalar bile– bu araştırmalar sonucunda kâinattaki şaşmaz dengeyi, akılları zorlayan ince hesapları ve hayranlık uyandıran âhengi müşahede ederek ya doğrudan ilâhî kudret ve azamete atıf yapan veya bu güç karşısındaki aczin itirafı anlamına gelen ifadeler kullanmaları, bu âyetlerde ilme yapılan göndermenin anlaşılmasını daha kolaylaştırmaktadır. Yine, sosyal çevrenin etkisiyle dine karşı kayıtsız kalmış ve metafizik konularıyla ilgilenme fırsatı bulamamış birçok insanın az önce sözü edilen araştırmaların sonuçlarını izleyince düşünce dünyalarında önemli değişikliklerin hatta sarsılmaların meydana gelmesi, varlıklar âlemindeki bu düzenin bir tesadüfün eseri olamayacağı üzerinde düşünmeye başlamaları, bu sayede kendilerini sorgulama ve hayatı anlamlandırma çabası içine girmeleri de, Kur’an’a gönül vermiş kişilere önemli bir görevi yani ilim yolunda öncülük etmenin de Müslümanlığın gereklerinden olduğunu hatırlatmış olmaktadır. Râzî’nin açıklaması esas alınarak, 28. âyette geçen ve “hayvanlar” anlamına gelen devvâb ve en’âm kelimelerinden birincisine meâlde “binek hayvanları” ikincisine “eti yenen hayvanlar” mânası verilmiştir (bk. XXVI, 21).

SAYFA 28

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ (19)

“Bil ki Allah’tan başka hiçbir ilâh yoktur...” MUHAMMED 47/19

19. Bil ki Allah’tan başka hiçbir ilâh yoktur. Hem kendinin, hem de inanmış erkek ve kadınların günahlarının bağışlanmasını dile! Allah, gezip dolaştığınız yeri de, içinde kalacağınız yeri de bilir.

Ayet

Bil ki Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. Hem kendinin, hem de inanmış erkek ve kadınların günahlarının bağışlanmasını dile! Allah gezip dolaştığınız yeri de, içinde kalacağınız yeri de bilir. (19)

Tefsir

Hz. Peygamber’in şahsında insanlara dinin özü olan tevhid kelimesi bir daha hatırlatılmakta ve herkes, kıyamet gelip çatmadan günahlardan tövbe etmeye, Allah’tan af dilemeye davet edilmektedir. Bunu da geciktirmeden yapmak gerekir; çünkü biraz sonra ne yapacağını ve nerede olacağını hiçbir kimse bilemez. Peygamberler mâsumdurlar; ümmetlerine örnek olacakları için Allah onları günah işlemekten korumuştur, hatalarını da zamanında tashih ederek kalıcı olmasını engellemiştir. İslâm inancının önemli bir ilkesi olan ismet (peygamberlerin mâsumluğu), Hz. Peygamber’in günah işlediğini kabul etmemizi engellemektedir. Bu sebeple âyette geçen “Günahının... bağışlanmasını dile!” cümlesini bu inanç esası çerçevesinde anlamlandırmak gerekmektedir. Yapılan yorumlar şöyledir: 1. Sözün muhatabı Hz. Peygamber olmakla beraber asıl hedef ümmettir. 2. Hz. Peygamber tevazu gereği kendi hata ve günahından bahseder ve devamlı Allah’tan af diler olduğu için bu güzel davranışa uygun bir ifade kullanılmıştır. 3. Hz. Peygamber için günah olan veya onun günah saydığı şey, sıradan insanlar için tabii ve mubah olan davranışlardır. Nitekim kendisi şöyle buyurmuştur: “Kalbimin perdelendiği oluyor ve ben günde yüz defa Allah’tan af ve mağfiret diliyorum” (Müslim, “Zikr”, 41). Burada “perdelenme” diye çevirdiğimiz kelime, “Allah’ı anma ve hatırdan tutma konusundaki kesiklik” olarak açıklanmıştır. Yani Hz. Peygamber her an Allah şuurunda yaşamaktadır, bu şuurda anlık kesintileri günah sayıp onlara da tövbe etmektedir. 4. Tabâtabâi Mîzân isimli tefsirinde (XVIII, 258, 274) farklı bir yorum yapmış, burada geçen “zenb” kelimesinin günah değil, suç mânâsında olduğunu, Mekke müşrikleri nezdinde Hz. Peygamber ve müminler suçlu ve ölüme mahkûm olduklarından bu durumun ortadan kalkması ve onlara karşı kesin bir zafer için rabbine dua etmesi istendiğini ileri sürmüştür, bu sûreden sonra gelecek olan Fetih sûresinin başında açıklanan “fetihle zenbin ortadan kaldırılması” arasındaki sebep-sonuç ilişkisini de delil olarak kullanmıştır. Hz. Peygamber’den, bütün müminler için Allah’tan af dilemesinin istenmesi, onun şefaati yetkisinin bir delili olarak da değerlendirilmiştir. 20-21. Müminler cihadın şeref ve ecrine nâil olmak, düşmanları yenerek müminlerin güvenlik içinde hayatlarını sürdürmelerini sağlamak, müslüman olmayanlara da din hürriyeti getirmek için içtenlikle savaşa izin verilmesini, hatta cihadın farz kılınmasını isterler. Münafıklar da bu isteğe katılmış gibi görünürler. Ancak cihadı farz kılan âyetler gelince münafıkların gerçek yüzleri ortaya çıkar, korkularından bayılmışçasına bakışları donuklaşır. Ama korkunun ecele faydası yoktur, korktuklarının başlarına gelmesi mukadderdir. Bazı tefsirciler 20. âyetin sonu ile 21. âyetin başını birbirine bağlamış ve oluşan cümleye şu mânâyı vermişlerdir: “Onlara yaraşan itaattir, makbul sözdür.” Münafıklar görünüşte itaat etmekte ve yadırganmayacak, şüphe çekmeyecek sözler söylemektedirler. İş uygulamaya gelince göründükleri gibi olsalar, söylediklerini yapsalar şüphesiz bu onlar için hayırlı olacaktır.

İMAN AMEL İLŞKİSİ

SAYFA 28

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ

NAHL 16/106

106. Kalbi imanla dolu olduğu hâlde zorlanan kimse hariç, inandıktan sonra Allah'ı inkâr eden ve böylece göğsünü küfre açanlara Allah'tan gazap iner ve onlar için büyük bir azap vardır.

Ayet

Kalbi imanla dolu olduğu halde zorlanan kimse hariç, inandıktan sonra Allah'ı inkâr eden ve böylece göğsünü küfre açanlara Allah'tan gazap iner ve onlar için büyük bir azap vardır. (106)

Tefsir

Mümin ve müslüman olduktan sonra inancından dönen, dinden çıkan insana mürted denir. Bu şekilde "kalbini inkâra açarak" yani kendi özgür iradesini kullanarak dinini terk edip dinsizliğe sapan veya başka bir dini benimseyen kimse Allah'ın gazabına uğrayacak ve çok büyük bir azapla cezalandırılacaktır (irtidad ve mürted hakkında bilgi için bk. Bakara 2/217; Mâide 5/54). İman, esas itibarıyla gönülden bir benimseme ve onaylama olduğu gibi, inkâr da aynı şekilde Allah'ın varlığını, birliğini ve müslüman sayılmanın asgari şartları olan diğer iman esaslarını kısmen veya tamamen, bilerek ve isteyerek reddetmedir. Buna göre böyle bir isteği ve niyeti olmadığı, âyetteki ifadesiyle "kalbi imanla dolu olduğu halde" ağır baskı altında kalan (mükreh) bir mümin, bu baskı (ikrah) yüzünden görünüşte inancının aksine beyanda veya davranışta bulunursa âyete göre bundan dolayı mümin olmaktan çıkmaz. Karşılaşılan baskı veya sıkıntıya "zaruret", böyle bir durumda inancının aksini ifade etmeye veya yapmaya "ruhsat", baskıya rağmen inandığı gibi konuşmaya veya davranmaya da "azîmet" denir. Genel bir kurala göre "Zaruretlere memnu olan şeyleri mubah kılar" (Mecelle, md. 21).

SAYFA 28

قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ
وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (14)

HUCURAT 49/14

14. Bedevîler "İman ettik" dediler. De ki: "İman etmediniz. (Öyle ise, "iman ettik" demeyin.) "Fakat boyun eğdik" deyin.(2) Henüz iman kalplerinize girmedi. Eğer Allah'a ve Peygamberine itaat ederseniz, yaptıklarınızdan hiçbir şeyi eksiltmez. Allah, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir."

2. Bu cümle, "Fakat İslâm'a girdik, deyin" şeklinde de tercüme edilebilir.

Ayet

Bedevîler "İman ettik" dediler. De ki: "İman etmediniz. (Öyle ise, "iman ettik" demeyin.) "Fakat boyun eğdik" deyin. Henüz iman kalplerinize girmedi. Eğer Allah'a ve Peygamberine itaat ederseniz, yaptıklarınızdan hiçbir şeyi eksiltmez. Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir." İman edenler ancak, Allah'a ve Peygamberine inanan, sonra şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenlerdir. İşte onlar doğru kimselerin ta kendileridir. (Ey Muhammed!) De ki: "Siz Allah'a dininizi mi öğretiyorsunuz? Oysa Allah, göklerdeki ve yerdeki her şeyi bilir. Allah, her şeyi hakkıyla bilendir."

Müslüman olmalarını bir lütufta bulunmuş gibi sana hatırlatıyorlar. De ki: "Müslüman olmanızı bir lütuf gibi bana hatırlatıp durmayın. Tam tersine eğer doğru kimselerseniz sizi imana erdirmesinden dolayı Allah size lütufta bulunmuş oluyor." Şüphesiz Allah, göklerin ve yerin gaybını bilir. Allah yaptıklarınızı hakkıyla görendir. (14-18)

Tefsir

Yerleşim bölgeleri dışında göçebe olarak yaşayan Arap kabileleri Hz. Peygamber'e geliyor, sosyal yardımlardan pay almak için kendisine boyun eğiyor, teslim oluyorlardı. Bu davranışlarını "iman etmiş olmak için" yeterli saymaları, kendilerini mümin olarak göstermeleri üzerine bu âyetler gelmiştir. Günlük dilde ve terim olarak İslâm, Hz. Muhammed'e vahiy yoluyla bildirilen dinin adıdır. Bu dine iman eden ve gereğini yerine getirmeye çalışan kimselere de müslüman denir. Ancak İslâm kelimesinin sözlük mânasında "boyun eğmek, teslim olmak" da vardır. Bedevîlerin yaptığı da İslâm'ın bu sözlük mânasını gerçekleştirmekten ibaret idi. Çünkü 15. âyeti de göz önüne aldığımızda bir kimsenin gerçekten iman etmiş olabilmesi için kendisinde şu inanç ve davranışların gerçekleşmiş olması gerekmektedir: 1. İslâm'ın taleplerini yerine getirirken bunların Allah ve resulünün emirleri olduğuna, Allah'tan geldiğine, O'nun emirlerine itaat etmenin insana, dünya ve âhiret mutluluğunu sağlayacağına kalbi ile de iman etmiş, inanmış olmak. 2. Bu inancında asla şüpheye düşmemek, akli ve duygularıyla ikna olmuş, bu inanca bağlanmış bulunmak. 3. İslâm'ı ve müslümanları korumak, dininin güçlenmesi için malını ve gerektiğinde canını vererek çalışmak, çabalamak, olanca gücünü harcamak. Bağlamdan anlaşıldığına göre "Biz de müminiz, inandık" diyen bedevîler henüz cihad ile sınanmış ve imanlarını ispat etmiş değillerdi. İmanlarının kalplerine yerleşmiş olmadığı hükmüne gelince, bunu ancak Allah bilirdi ve peygamberine böyle olduğunu bildiriyordu. Şayet Allah bildirmeseydi, peygamber dahil herkesin, "Ben müminim" deyip emirlere itaat edenleri gerçekten ve kalpten inanmış saymaları, böyle bilmeleri gerekecekti. Bedevîlerin Hz. Peygamber'e teslim olmalarına, onun yanında yer almalarına iki yönden bakılabilir: a) Müminlere düşman olmak yerine dost olup destek sağlamak; b) Ganimetten, sosyal yardımlardan yararlanmak, daha da önemlisi müslümanlar arasında yaşayarak gerçek ve kâmil mânada imana kavuşmak. Bu âyetler geldiği dönemde müslümanların bedevî desteğine ihtiyaçları kalmamıştı; hâlbuki onların hem maddî yardıma hem de hidayete, doğru ve kurtarıcı bir hayat yolunun kılavuzuna ihtiyaçları vardı. Teslim olmalarının, itaat etmelerinin karşılığını eksiksiz olarak aldılar, Hz. Peygamber ve ashâbı tarafından eğitilerek hem medenîleştiler hem de birçoğunun gönlüne iman yerleşti. Şu halde ortada sözü edilecek bir iyilik, bir lutuf varsa bu, onların teslim (İslâm) olmaları değil, bu sayede elde ettikleri idi; bundan dolayı asıl minnettar olması gerekenler kendileriydi.

SAYFA 28

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ (11)

"İman edip salih ameller işleyenlere gelince; onlara içinden ırmaklar akan cennetler vardır. İşte bu büyük başarıdır." BURÛC 85/11

11. İman edip salih ameller işleyenlere gelince; onlara içinden ırmaklar akan cennetler vardır. İşte bu büyük başarıdır.

Ayet

İman edip salih ameller işleyenlere gelince; onlara içinden ırmaklar akan, cennetler vardır. İşte bu büyük başarıdır. Şüphesiz, Rabbinin yakalaması çok çetindir. (11-12)

Tefsir

Çeşitli işkence, zulüm ve sıkıntılara mâruz kaldıkları halde imanlarından tâviz vermeyip sorumluluklarının gereğini yerine getiren müminlere âhirette altlarından ırmaklar akan cennetler verileceği ifade edilmektedir. Bu, müminler için bir sevinç ve mutluluk vesilesidir. “Şüphesiz rabbinin yakalaması pek yamandır” ifadesi, inkârcıların mutlaka cezalandırılacağını, Allah’ın azabından kurtulmalarının mümkün olmadığını gösterir. Buna göre söz konusu işkencelere göğüs geren müminler imanlarındaki sebatın karşılığını âhirette iki şekilde alacaklardır. Biri cennet nimetleri, diğeri de ilâhî adaletin gereği olarak kendilerine kötülük eden inkârcıların cezalandırılmasıdır.

İMANIN TAKLİTTEN KURTARILARAK TAHKİKE ULAŞMASI

SAYFA 29

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ (191)

... Göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde düşünürler. “Rabbimiz! Bunu boş yere yaratmadın, seni eksikliklerden uzak tutarız. Bizi ateş azabından koru” derler. ÂL-İ İMRÂN 3/191

191. Onlar ayakta, otururken ve yanları üzerine yatarken Allah’ı anarlar. Göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde düşünürler. “Rabbimiz! Bunu boş yere yaratmadın, seni eksikliklerden uzak tutarız. Bizi ateş azabından koru” derler.

Ayet

Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde selim akıl sahipleri için elbette ibretler vardır. Onlar ayakta, otururken ve yanları üzerine yatarken Allah’ı anarlar. Göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde düşünürler. "Rabbimiz! Bunu boş yere yaratmadın, seni eksikliklerden uzak tutarız. Bizi ateş azabından koru" derler. (190-191)

Tefsir

Sûrenin sona erdiğine işaret eden bu ve bundan sonraki âyetler aynı zamanda onun özeti mahiyetindedir. Kur’ân-ı Kerîm’in sûreleri ve konuları genellikle öğüt ve ibret içeren âyetlerle sona ermektedir. Görüldüğü gibi burada da göklerin ve yerin yaratılışında akıl sahipleri için ibret alınması gereken şeylerin bulunduğu vurgulanmakta ve müminlerin bu ibret alınacak olaylar karşısındaki tutumları dua üslûbuyla anlatılmaktadır. Bu durum sûrenin sona ermekte olduğuna bir işarettir. Müfessirlerin Bakara sûresinin bir devamı olarak değerlendirdikleri bu sûrede Kur’ân-ı Kerîm’in temel inanç konuları olan tevhid, nübüvvet ve âhiretin yanında ağırlıklı olarak Ehl-i kitaba yani yahudi ve hıristiyanlara yapılan çağrılar yer almıştır. Bu âyetlerde de aynı konular özet olarak ele alınmakta, Allah’ın birliği, eşsizliği, kudreti, yaratması hakkında deliller getirilmekte, böylece öldükten sonra dirilmenin mümkün olduğuna işaret edilmektedir. Sûrenin başlangıcında da böyle bir özet verilmiş, müteakip âyetlerde tartışılan ana konulara uygun ön sözler olarak Allah, vahiy ve öldükten sonra dirilmenin hak olduğuna dair deliller getirilmiştir. Burada ise aynı konulara temas veya işaret edilerek sûrenin konu ve mesaj bütünlüğü korunmuştur. Yüce Allah’ın insana lutfettiği en büyük nimetlerden biri akıldır. Ancak insanın doğru yolu bulması için akıl sahibi olması yeterli değildir. Bu sebeple peygamberler ve kitaplar gönderilmiştir. Gözün görebilmesi için güneş ışığına ihtiyacı olduğu gibi aklın gerçeği –özellikle gayb âlemini– kavrayabilmesi için de vahyin ışığına ihtiyacı vardır. Râgıb el-

İsfahânî akıl ile vahyin bu önemini şöyle ifade etmiştir: “Azîz ve celîl olan Allah’ın insanlara iki elçisi vardır; ilki bâtinî elçi olan akıl, ikincisi de zâhirî elçi olan peygamberdir. Öncelikle bâtinî elçiyi (akıl) kullanmadan zâhirî elçiden (peygamber) yararlanmak mümkün değildir; çünkü peygamberin öğretisinin sağih olduğu akılla bilinir... Akıl olmasaydı din yaşayamazdı, din olmasaydı akıl şaşkın kalırdı. Onun için Allah Teâlâ bu ikisini ‘nûr üstüne nûr’ buyurarak (Nûr 24/35) birbirine bağlamıştır” (ez-Zerîa ilâ mekârîmi’ş-şerîa, s. 207). İşte 190 ve devamındaki âyetlerde de akılla vahyin bu uyumuna işaret edilmekte; evren üzerinde sağlıklı gözlemlerde bulunan insanların evrendeki muhteşem sistemi kavrayacağı, onu yaratıp düzenleyen yüce kudreti bilip tanıyacağı, kendisini imana davet eden elçinin bu çağrısına uyarak rabbine imanını derin bir içtenlikle ikrar edeceği ve nihayet bir bakıma onunla diyalog kurarak esenlik dileklerini O’na arz edeceği bildirilmektedir. İşte 190. âyet, bu sürecin başlatılabilmesi için insan aklını göklerin, yerin ve bunlarda bulunan varlıkların yaratılışını düşünmeye ve hikmetini kavramaya çağırılmaktadır. Evrenin sistemini düşünmek, yukarıda arzedilen sonuçları yanında insanı bu hayattan sonra başka bir hayatın yani âhiret hayatının da var olabileceği fikrine de götürür. İnsana verilmiş olan aklın sağlıklı kullanılması, kendisinin bir yetki ve sorumluluğunun olması gerektiğini, bu dünyada yaptıklarının ceza veya mükâfat olarak karşılığını alabileceği bir hesap gününün bulunması lazım geldiğini düşünmeye sevkeder. Kişi böyle bir düşünce düzeyine ulaştığında sorumluluk duygusu daha da artar ve dünyada günah işlemekten sakınır; âhirette de cehennem azabından koruması için yüce Allah’a sığınır ve O’na dua etmeye yönelir. 191. âyetin son cümlesi ve onu izleyen âyetler bu durumu açıkça göstermektedir (Kur’an’da akıl, lüb, fuâd, kalb vb. kavramların anlamları ve genel olarak düşünmenin önemi hakkında bk. A’râf 7/179). Allah’ın birliğini, yüceliğini ve sonsuz kudretini kabul ettirmek için insanı gökler ve yer hakkında düşünmeye sevkeden bu âyetler, Allah’ın kitabında yazılı olan delillerini okuyup düşündükten sonra onu bir de bu uçsuz bucaksız kâinat kitabını okuyup tefekkür etmeye çağırılmaktadır. Bakara sûresinin 164. âyetinde Kur’an’ın tevhid ilkesini kanıtlamak üzere daha kapsamlı olarak sekiz ayrı kozmolojik delil sıralanmıştı. Burada Bakara sûresinde getirilmiş bulunan kozmik delillerin en önemlileri sayılan, varlığın zaman ve mekân boyutları üzerinde Allah’ın kudretini göstermek üzere göklerin ve yerin yaratılışıyla gece ve gündüzün farklı oluşu özet olarak zikredilmiştir. Şüphesiz ki tabiatın kendisi, incelenip ibret almaya değer ilâhî bir mûcizedir. Hayalimizle dahi kuşatamayacağımız kadar uçsuz bucaksız genişliğe sahip olan, her birinin kendine has özellikleri bulunan ve birbirine çarpmadan uzay boşluğunda hareket eden gök cisimlerinde elbette akıselim sahipleri için alınacak ibretler vardır. Bu cisimlerin yaratılışı, uzay boşluğundaki hareketlerini sağlayan sistemi, gece ile gündüzün değişmesi, özellikle canlıların ve bitkilerin faydaları üzerine düşünen bir akıl, mutlaka bunları yaratan sonsuz bir gücün varlığını kabul eder, bu muazzam sistemin boşuna yaratılmadığını anlar, işte o zaman bu güç karşısında aczini anlar, hayranlık ve kulluk duygusuyla eğilir; gönlünü o yüce kudrete arz ederek niyazda bulunur. 191. âyette belirtildiği üzere göklerin ve yerin yaratıcısı ve sahibi olan yüce Allah’ı ayakta, oturarak, yatarak, kısaca bütün hallerinde derin bir saygıyla anar; böyle bir gücün emirlerine ve yasaklarına karşı geldiği takdirde O’nun vereceği cezaya çarpılmaktan korkar ve bu cezadan koruması için Allah’ın merhametine sığınır.

KUR'AN'DAN MESAJLAR İsrâ Suresi 36. Ayet ve Mülk Suresi 23. Ayet(3.KONU)

9.1.3. İsrâ suresi 36. ayet ile Mülk suresi 23. ayetlerinde verilen mesajları değerlendirir

SAYFA 30 VE 15

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا (36)

“Hakkında kesin bilgi sahibi olmadığın şeyin peşine düşme. Çünkü kulak, göz ve kalp bunların hepsi ondan sorumludur.”İSRÂ 17/36 (MÜKERRER)

36. Hakkında kesin bilgi sahibi olmadığın şeyin peşine düşme. Çünkü kulak, göz ve kalp, bunların hepsi ondan sorumludur.

Ayet

Hakkında kesin bilgi sahibi olmadığın şeyin peşine düşme. Çünkü kulak, göz ve kalp, bunların hepsi ondan sorumludur (36)

Tefsir

On birinci ödev kişinin bilmediği bir şeyin peşine düşmemesi, bilgisiz hüküm vermemesidir. Âyette insanın bilmediği bir konuda söz söylemesi, hüküm vermesi, bilgisizce davranması, bilmediği tanımadığı kişiler hakkında ileri-geri konuşması, daha özel olarak yalancı şahitlik yapması, iftira atması, kısaca bilgi sahibi olmadan tahmine göre herhangi biri için maddî veya mânevî zarara yol açacak şekilde konuşması ve hareket etmesi yasaklanmaktadır. İnsan ya duyduğu ya gördüğü ile veya akıl ve vicdanıyla hareket eder; yani bilgilerimiz ya habere ya gözleme ya da akla dayanır. Âyette bu bilgi kaynaklarının doğru kullanılması gerektiği, bunlardan sorumlu olduğu ifade edilmektedir. Kuşkusuz bu yasak, insan ilişkileriyle ilgili olup bilimsel ve fikrî konularda kurallara uygun olarak tahminler yürütmek, görüş belirtip ictheadlarda bulunmak meşrû, hatta gereklidir. Nitekim Hz. Peygamber, Kitap ve Sünnet'te delil bulunmaması halinde şahsî görüş (re'y) istikametinde uygulamalarda bulunmayı tasvip etmiştir (Şevkânî, III, 257). İslâm hukukunda kıyasın delil sayılamayacağını kabul edenlerin dayanaklarından biri de bu âyettir. Çünkü âyet uygulamada kesin bilgiyi emretmektedir; oysa kıyas zanna dayanır. Ancak bu görüş azınlıkta kalmıştır.

SAYFA 15-30

إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى
الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمْ الْهُدَى (23)

NECM 53/23 MÜKERRER

23. Onlar ancak sizin ve atalarınızın (ilâh edindiğiniz şeylere) taktığınız isimlerdir. Allah, onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Onlar (putperestler) yalnız zanna ve nefislerin arzusuna tâbi oluyorlar. Andolsun ki, kendilerine, Rableri katından yol gösterici gelmiştir.

Ayet

Lât ve Uzza'ya ve diğer üçüncüsü Menat'a ne dersiniz? Erkek size de, dişi O'na mı? Öyle ise bu çok insafsızca bir paylaştırmadır. Onlar ancak sizin ve atalarınızın (ilah edindiğiniz şeylere) taktığınız isimlerdir.

Allah, onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Onlar (putperestler) yalnız zanna ve nefislerin arzusuna tâbi oluyorlar. Andolsun ki, kendilerine, Rableri katından yol gösterici gelmiştir. Yoksa insan (kayıtsız şartsız), her temenni ettiği şeye sahip mi olacaktır? Oysa, Ahiret de dünya da Allah'ındır. Göklerde nice melekler vardır ki onların şefaathleri; ancak Allah'ın izniyle, dilediği ve hoşnut olduğu kimselere yarar sağlar. Şüphesiz ahirete iman etmeyenler, meleklerle dışı isimleri veriyorlar. Hâlbuki onların bu hususta hiçbir bilgileri yoktur. Onlar sadece zanna uyuyorlar. Şüphesiz zan, hakikat namına hiçbir şey ifade etmez. Öyle ise bizim zikrimizden (Kur'an'dan) yüz çeviren ve dünya hayatından başka bir şey istemeyen kimselerden yüz çevir. İşte onların ilimden ulaşabildikleri nokta! Şüphesiz senin Rabbin, yolundan sapanı daha iyi bilir. O, hidayete ereni de daha iyi bilir. (19-30)

Tefsir

Hız. Muhammed'in getirdiği bilgilerin, buyruk ve uyarıların kaynağı ve bunların kendisine nasıl bildirildiği konusunda edebî ve çarpıcı bir üslûpla verilen bilginin hemen ardından Kureyş putperestlerine hitap edilerek bir de tanrılık yakıştırdıkları ve ululadıkları putların ne kadar hakir, zelil, âciz oldukları üzerinde düşünmeleri istenmektedir. 19-20. âyetlerde put isimlerinin zikredilmesi Kureyş örneğini öne çıkarmakla beraber, müteakip âyetlerde yer alan delillendirme tarzından burada, insanlık tarihi boyunca görüle gelen, biçimleri farklı olsa da, tevhid inancını zedelemesi ve insanı yaratılmışlara, alelâde varlıklara kul etmesi açısından özde bu tip davranış biçimiyle örtüşen bütün itikadî sapkınlıkların mahkûm edilmesinin hedeflendiği anlaşılmaktadır. Özetle, bu âyetlerde Allah'a şirk koşma mahiyeti taşıyan inanç ve davranışların sağlam bir bilgi kaynağına dayanmadığı üzerinde durulmaktadır. Açıkta ki, Allah'ın varlığını ve kudretini evrende kolayca gözlemleyebilen insanın, bunun ötesinde, Allah'ın sıfatları ve rubûbiyyetini nasıl ortaya koyduğu hususunda bir iddiada bulunabilmesi ancak O'nunla doğrudan temas kurabilmesine veya O'nun tarafından yetkilendirilmiş bir elçiden bilgi almasına bağlıdır. Müşrikler ise putların kendilerini Allah'a yaklaştıracığını umduklarını söylüyor, böylece Allah ile doğrudan temas kuramadıklarını itiraf etmiş oluyorlar, bununla birlikte inançlarının ve davranışlarının Allah'tan bilgi getiren bir elçinin bildirdiklerine dayandığını da ileri sürmüyorlardı; hatta Kur'an'da yüzlerine vurularak belirtildiği üzere, kendilerine bir peygamber ve doğru yolu gösterecek bir ilâhî kitap gelmesini de temenni ediyorlardı. Böyle bir durumda geriye sadece söylenenlerin ve yapılanların aklî muhâkemeye vurulması kalmaktadır ki, âyetlerde bu açıdan da onların ne kadar yaya kaldıkları, kolayca sonuca ulaşmalarını sağlayacak sade bir mantık örgüsü içinde ortaya konmaktadır: Onlar melekleri Allah'ın çocukları sayarken, üstelik O'na ortak koştukları düzmece tanrılara isim koyarken bilgi kaynakları nedir? Bu hususta hiçbir sağlam kaynağa dayanmadıkları ve kendilerini kişisel arzulara, yani zihni işletmek yerine kör taklitle davranmanın verdiği rehavete bırakıverdikleri açıktır. Onlar Allah'a çocuk izâfe etmeye kalkışırken de erkek çocukları kendilerine, akıllarınca küçümseyip horladıkları kadın cinsini ise Allah'a ayırmanın ne kadar saçma ve çelişkili olduğunu dahi fark etmiyorlar! (Arapların kadın cinsini hor görme telakkisi hakkında bk. Nahl 16/58-59; Zuhruf 43/17-19). 19-20. âyetlerde anılan Lât, Uzzâ ve Menât Kureyşliler'in en fazla önem verdikleri putların isimleridir. Araplar melekleri Allah'ın kızları saydıklarından onları sembolize eden putlara da kadın isimleri verirler ve kendileri için Allah katında şefaathçi olacaklarına inanarak onlara taparlardı. Burada zikredilen putların Kâbe'nin içinde bulunduğunu söyleyenler bulunmakla beraber, tarih kaynaklarındaki bilgiler bunların başka yerlerde ve ayrı tapınaklarda bulunan putlar olduğunu göstermektedir. Bunlardan başka çeşitli kabilelerin kendilerine mahsus, kapıcıları ve bakıcıları bulunan tapınakları da vardı (bilgi için bk. Mustafa Çağrı, "Arap", DİA, III, 316-321). Bu âyetler açıklanırken tefsirlerde garânîk diye meşhur olmuş bir olaydan söz edilir. Garânîk sözlükte "beyaz su kuşu, kuğu, turna; beyaz tenli genç ve güzel kız" anlamlarına gelen gurnûk (gırnîk) kelimesinin çoğuludur. Kureyş kabilesi mensupları putlarının Allah'ın kızları olduğuna inanır ve Kâbe'yi tavaf ederken, "Lât, Uzzâ ve bir diğeri, üçüncüsü olan Menât hürmetine!

Çünkü bu üçü ulu kuğulardır ve şüphesiz şefaathleri umulan varlıklardır” diyerek onları yüksekte uçan kuşlara –veya diğer bir anlayışa göre (melekleri Allah’ın kızları olarak gördükleri için) genç ve güzel kızlara– benzetirlerdi. Bazı ilk dönem İslâm tarihi kaynaklarında yer alan bir rivayete göre bir gün Hz. Peygamber Kâbe’nin civarında Kureyşliler’le birlikte otururken Necm sûresini okumaya başlamış, 19-20. âyetlere gelince şeytan 20. âyetin devamı gibi, “İşte onlar ulu kuğulardır (garânîk); şüphesiz şefaathleri umulmaktadır” anlamına gelen bir metni Resûlullah’a okutmuş; bu durumdan memnun olan Kureyşliler de sûrenin sonunda onunla birlikte secdeye kapanmışlardı. Zira onlara göre Resûlullah bu sözü söyleyerek onların putlarının Allah katında şefaathçi olacaklarını kabul etmiş, dolayısıyla kendi putperestlik dinlerine onay vermiş oluyordu. Bu rivayet, İslâmî literatürde geniş incelemelere konu olduğu gibi, özellikle Hz. Peygamber hakkında kitap yazan birçok şarkiyatçı tarafından, Kur’ân-ı Kerîm’i tenkit etmek için bir malzeme olarak kullanılmıştır. Ancak bu konuda yapılan bilimsel incelemeler bu rivayetin sağlam olmadığını, bazı sahih hadis kaynaklarında Necm sûresinin nüzûlünün ardından müşriklerin secde ettiklerinin belirtilmesinin ise başka sebeplerle izah edilebileceğini ortaya koymuştur (Buhârî, “Tefsîr”, 53/4). Nitekim birçok ünlü şarkiyatçı da bu hikâyenin tarihî bir değer taşımadığını ve asılsız olduğunu kabul etmiştir. İslâm inançları açısından bakıldığında da bu rivayetin içeriğini Hz. Muhammed’in peygamberliği süresince izlediği genel tebliğ çizgisi, tevhid konusundaki tavizsiz titizliği ve duyarlılığı, ayrıca vahyi alıp tebliğ etmedeki korunmuşluğu ilkesiyle bağdaştırmak mümkün değildir. Öte yandan aşağıda açıklanacak olan 26-28. âyetler de böyle bir ihtimali ortadan kaldırmakta, putlar bir yana, Allah izin verip razı olmadıkça meleklerin bile şefaathlerinin faydası olmayacağını bildirmektedir (bilgi için bk. İsmail Cerrahoğlu, “Garânîk”, DİA, XIII, 361-365; ayrıca bk. Hac 22/52). 23 ve 28. âyetlerde, Allah’a ortak koşanların sağlam bir bilgiye değil zanna dayandıkları belirtilmekte; ayrıca 23. âyette onların, bilgi kaynağı açısından içine düştükleri zaafı arttıran bir duruma, dinî meselelerde bile kişisel arzularına uyduklarına, dolayısıyla sübjektif âmillerle hareket ettiklerine değinilmekte ve bu tutumları eleştirilmektedir. Kur’an’da zan kelimesi bazan olumlu bir içerikte kullanılmakla birlikte bu ve benzeri yerlerde, “insanların, başta iman meseleleri olmak üzere hayatî önemi olan konularda sağlıklı bilgi edinme yöntemlerine başvurmaksızın kendi tahmin ve kuruntularına göre hareket etmeleri” anlamına gelmektedir. Bu mâna ile bağlantılı olarak 24. âyette de insanın temenni ettiği, kendi kafasında kurduğu her şeyin gerçekleşmesinin mümkün olmadığı, “Şu varlıklar bana şefaathçi olur” diyerek putlardan veya daha başka sıradan varlıklardan ebedî kurtuluşu için şefaath ve yardım beklemesinin, kendini bu tür boş inançlara kaptırmasının saçmalığı ve realiteye uymayan kuruntuların kişiyi hayal kırıklığına ve hüsrana uğratacağı hatırlatılmaktadır. Ardından gerek âhiretin gerekse dünyanın Allah’ın iradesine bağlı olduğuna, şefaath konusunun da bu iradeden bağımsız düşünülmemeyeceğine dikkat çekilmektedir. Taberî, 24. âyette geçen “insan” kelimesiyle Hz. Muhammed’in kastedildiği, bu ve müteakip âyette, ona verilen yüce mertebenin kendi arzu ve temennisine dayalı olmayıp Allah’ın lutfu olduğuna işaret edildiği yorumunu yapmıştır (XXVII, 62). Ancak İbn Atıyye’ye göre ifade bunu kapsayacak bir genellik taşısa da âyetlerden böyle bir anlam çıkarmayı gerektiren bir sebep yoktur (V, 202; şefaath hakkında bilgi için bk. Bakara 2/48, 255).

SAYFA 30

بَلْ أَدَارِكْ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْهَا بَلْ هُمْ مِنْهَا عَمُونَ (66)

NEML 27/66

66. Ahiret (gününün gerçekleşeceği) hakkında bilgi (peygamberler aracılığı ile) onlara peş peşe gelmiştir. Fakat onlar bu konuda şüphe içindedirler. Daha doğrusu onlar ahiret (gerçeğini görmek)ten yana kördürler.

Ayet

De ki: "Göktekiler ve yerdekiler gaybı bilemezler, ancak Allah bilir. Onlar öldükten sonra ne zaman diriltileceklerinin de farkında değildirler." Ahiret (gününün gerçekleşeceği) hakkında bilgi (peygamberler aracılığı ile) onlara peşpeşe gelmiştir. Fakat onlar bu konuda şüphe içindedirler. Daha doğrusu onlar ahiretten yana kördürler. (65-66)

Tefsir

Rivayete göre putperestler, Resûlullah'ın peygamberliğini reddetmek için ona kıyametin ne zaman kopacağına dair bir soru yöneltmişler; bunun üzerine inen âyette kıyametin gayb olaylarından olduğu, Allah'tan başka kimsenin onu bilemeyeceği açıklanmıştır (İbn Âşûr, XX, 19; gayb hakkında bilgi için bk. Bakara 2/3). Âhiret hayatı insanın bu dünyada algılayabileceği alanın ötesinde yer alan bir gerçek olduğu için insanlar onu bilemez ve tam olarak tasavvur edemezler. Ancak 66. âyette putperest Araplar'ın bu bilgisizliği, kuşkuculuğa, hatta inkâra kadar götürdükleri bildirilmektedir. Ama onlar, âhirette gerçekle karşı karşıya geldiklerinde bilgileri tamamlanacaktır. Bu sebeple Kur'an, ölümden sonraki hayat hakkında bilgi verirken genellikle temsilî bir üslûp kullanmaktadır. "Onlar âhiretten yana kördürler" cümlesi, inkârcıların, âhiret hayatının ilâhî ilimdeki yaratma planının mantikî bir sonucu olduğu gerçeğini idrakten âciz olduklarını ifade eder. Hakkıyla düşünselere insandaki sorumluluk ve adalet duygusu ve düşüncesinin ancak mutlak adaletin tecelli edeceği bir âhiret hesabı ve mahkemesiyle anlam kazanacağını, yerine oturacağını anlardı. Müfessirler "Hayır, onların âhiret hakkındaki bilgileri yetersiz kalmıştır" meâlindeki cümlede geçen ve "yetersiz kalmıştır" anlamına gelen "iddâreke" fiilinin farklı kıraatine göre cümleye şöyle de mâna vermişlerdir: "Hayır, onların âhiret hayatı hakkında bilgileri yoktur" (Şevkânî, IV, 170; İbn Âşûr, XX, 22). 27 / NEML SÛRESİ · 67 – 82 hakikat üzeresin. 80. Bil ki sen ölümlere işittiremezsin, arkalarını dönüp giderlerken sağırlara da çağırışı duyuramazsın. 81. Sen körleri yanlış yoldan doğruya yönlendiremezsin. Sen (çağırını) ancak âyetlerimize inanıp teslim olanlara duyurabilirsin. 82. Söylenen (kıyamet) başlarına geldiği zaman, onlara yerden bir yaratık çıkarırız da insanların âyetlerimize kesin bir şekilde iman etmedikleri konusunda onlarla konuşur.

SAYFA 30

إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوَى وَالرَّكْبُ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ لَا خْتَلَفْتُمْ فِي الْمِيعَادِ وَلَكِنْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَن بَيِّنَةٍ وَيَحْيَا مَنْ حَيَّ عَن بَيِّنَةٍ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ

(42)

ENFÂL 8/42

42. Hani siz vadinin (Medine'ye) yakın tarafında; onlar uzak tarafında, kervansa sizin aşağıңызdaydı. (Onlar sayıca sizden öylesine fazla idi ki), şâyet buluşmak üzere sözleşmiş olsaydınız (durumu fark edince) sözleşmenizde ayrılığa düşeriniz (savaşa yanaşmazdınız). Fakat Allah, olacak bir işi (mü'minlerin zaferini) gerçekleştirmek için böyle yaptı ki, ölen açık bir delille ölsün, yaşayan da açık bir delille yaşasın.

Şüphesiz Allah, elbette hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir.

Ayet

Hani siz vadinin (Medine'ye) yakın tarafında; onlar uzak tarafında, kervansa sizin aşagınızdaydı. (Onlar sayıca sizden öylesine fazla idi ki), şâyet buluşmak üzere sözleşmiş olsaydınız (durumu fark edince) sözleşmenizde ayrılığa düşerdiniz (Savaşa yanaşmazdınız). Fakat Allah, olacak bir işi (mü'minlerin zaferini) gerçekleştirmek için böyle yaptı ki, ölen açık bir delille ölsün, yaşayan da açık bir delille yaşasın. Şüphesiz Allah, elbette hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir. (42)

Tefsir

Ebû Süfyân, müslümanların kervanı vurmak üzere yola çıktıklarını haber alınca Bedir'den geçerek Mekte'ye ulaşan yolu terketmiş, râkımı daha düşük olan sahil yoluna kaymıştı. Müslümanların mevzilendikleri yer iki cihetten sakıncalı idi: a) Deniz tarafında korumalarıyla birlikte düşman kervanı, karşı tarafta ise Ebû Cehil kumandasındaki düşman askerleri vardı; buna göre İslâm askerleri iki düşman gücü arasında kalmış oluyorlardı. b) Mekkeliler'in daha önce gelerek mevzilendikleri, Medine'ye daha uzak bulunan yer hareket için daha uygun, kumsuz ve sağlam zeminli bir mekân olduğu halde, müslümanların mecburen mevzilendikleri yer kumlu idi, hareket kabiliyetini zorlaştırıyordu. Allah Teâlâ'nın bu savaşta müslümanlara olağan üstü yardımları cümlesinden olarak kumu pekiştiren, ihtiyaç duyulan suyu çoğaltan yağmur yağdı; bu yağmur karşı tarafın mevzilendiği mekânda çamur yaptığı için onların hareketleri zorlaştı. Bir diğer ilâhî lutuf olarak düşmanlar, müslümanları araya aldıklarının farkında olamadılar ve bir kısaç hareketine teşebbüs edemediler. Mevzilere geliş zamanı ve yerleşmeleri konusunda önceden yapılabilecek hesaplar tutmamış, olanlar düşünülebileceklerden daha hayırlı olarak tecelli etmişti; çünkü Allah, müslümanların bu savaşta galip gelmesini murat ediyordu, O'nun istediği olacaktı. Bunlara kendi aralarında veya karşı taraf ile müzakere yoluyla karar vermeye kalkışsalar elbette her kafadan bir ses çıkacak ve belki de karar, müslüman tarafın zafer şansı bakımından isabetli olmayacaktı. Bu savaşta Allah'ın yardımı ve desteği çok açıktı, bu açıklık kimin doğru yolda olduğuna, Allah'ın rızâsına uygun davrandığına, kimin de yanlış yolda, Allah'ın rızâsına karşı yürüdüğüne güçlü bir delil teşkil ediyordu. Bunca açık delili gördükten sonra hâlâ gafletten uyanmayan, yanlış yoldan dönmeyen kimseler için mazeret kalmamıştı; hak yolda savaşan ve ölen bunu biliyordu, bâtil bir dava uğruna savaşan ve ölen de bunu biliyordu, bilmeleri gerekiyordu ve Allah yaptıklarını bunun için yapmıştı.

SAYFA 30

قُلْ فَأْتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ (49) فَإِنْ لَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ اتَّبَعَ هَوَاهُ بَغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (50)

KASAS 28/49-50

49. De ki: “Eğer doğru söyleyenler iseniz, Allah katından, doğruya bu ikisinden (Tevrat ve Kur'an'dan) daha çok ulaştıran bir kitap getirin de, ben ona uyayım.”

50. Eğer (bu konuda) sana cevap veremezlerse, bil ki onlar sadece kendi nefislerinin arzularına uymaktadırlar. Kim, Allah'tan bir yol gösterme olmaksızın kendi nefsinin arzusuna uyandan daha sapıktır. Şüphesiz Allah, zalimler toplumunu doğruya iletmez.

Ayet

De ki: "Eğer doğru söyleyenler iseniz, Allah katından, doğruya bu ikisinden (Tevrat ve Kur'an'dan) daha çok ulaştıran bir kitap getirin de, ben ona uyayım." Eğer (bu konuda) sana cevap veremezlerse bil ki onlar sadece kendi nefislerinin arzularına uymaktadırlar. Kim, Allah'tan bir yol gösterme olmaksızın kendi nefsinin arzusuna uyandan daha sapıktır. Şüphesiz Allah zalimler toplumunu doğruya iletmez. Andolsun, düşünüp öğüt alsınlar diye o sözü (Kur'an âyetlerini) onlara peşpeşe ulaştırdık. (49-51)

Tefsir

Allah katından inmiş, muhtevalarında beşeriyetin ihtiyaçlarını karşılayacak din, ahlâk, hukuk ve diğer alanlarla ilgili kurallar taşıyan Tevrat'ı ve Kur'an'ı sihir sayan müşriklere meydan okunmakta, iddialarında doğru iseler insanlara hidayet yolunu bu iki kitaptan daha iyi gösteren, ilâhî kaynaklı başka bir kitap getirmeleri istenmektedir; hatta bunu yapabilirlerse Resûlullah'ın da o kitaba uymaya hazır olduğu ifade edilmektedir. Ardından da müşriklerin Kur'an'ın meydan okumalarına cevap veremeyeceği belirtilmekte, Allah'ın hidayeti olmadan kişilerin sırf kendi arzularına göre davranmaları, sapkınlığın en koyusu olarak gösterilmektedir. "Söz" (vahiy) diye çevirdiğimiz 51. âyetteki kavî kelimesi Kur'an'ı veya peygamberlerle ilgili haberleri ifade etmektedir. "Sözü birbiri ardınca ulaştırmak"tan maksat ya birbirini takip eden peygamberler ve onlarla ilgili haberlerin veya yirmi üç yılda gelen Kur'an âyetlerinin ulaştırılmasıdır (Râzî, XXIV, 262; ayrıca krş. Tekvîr 81/19; **Târik 86/13**). Âyet "Sözü birbiri ardınca açıkladık", "Sözü tamamladık" şeklinde de yorumlanmıştır (bk. Şevkânî, IV, 172). Yüce Allah insanların çıkmaz yollardan kurtulup doğru yolu bulmaları ve onu ruhlarına sindirebilmeleri için Kur'an'ı peyderpey indirmiştir (krş. **Furkan 25/32**).

SAYFA 31

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ (23)

"De ki: O, sizi yaratan ve size kulaklar, gözler ve kalpler verendir. Ne kadar da az şükrediyorsunuz!"

MÜLK 67/23

23. De ki: "O, sizi yaratan ve size kulaklar, gözler ve kalpler verendir. Ne kadar da az şükrediyorsunuz!"

Ayet

De ki: "O, sizi yaratan ve size kulaklar, gözler ve kalpler verendir. Ne kadar da az şükrediyorsunuz!" De ki: "O, Sizi yeryüzünde yaratıp çoğaltandır. Ancak onun huzurunda toplanacaksınız." (23-24)

Tefsir

Doğduğunda hiçbir bilgiye sahip olmayan insana bilgi vasıtalarından kulaklar, gözler ve kalpler (akıllar) verildiğinin hatırlatılması, insanın en değerli ve ayırıcı niteliğinin gözlem ve düşünme kapasitesi olduğuna ve bu nimetleri verene şükretmek gerektiğine işaret eder. Bu nimetler aynı zamanda Allah'ın eşsiz sanatını ve sonsuz kudretini göstermesi bakımından da önemlidir. Muhatabın sağduyusuna hitap edilerek onun yanlış inanç ve tutumlardan kurtulması, Allah'ın varlığına ve birliğine iman etmesi istenmektedir. Allah Teâlâ'nın sonsuz kudretini gösteren delillerden biri de insanoğlunun yeryüzünde yaratılması, türetilmesi ve çoğaltılmasıdır. Onları bu şekilde türetilip yeryüzüne yayma gücüne sahip olan Allah, öldükten sonra diriltirek huzurunda toplamaya da kadirdir. Nitekim 24. âyetin son cümlesinde, "Sadece O'nun huzurunda gelip toplanacaksınız" ifadesiyle buna işaret edilmiştir (bu âyetlerin tefsiri için ayrıca bk. Nahl 16/78; Mü'minûn 23/78-79).

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَّا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَّا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَّا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْعَافِلُونَ (179)

A'RÂF 7/179

179. Andolsun biz, cinler ve insanlardan, kalpleri olup da bunlarla anlamayan, gözleri olup da bunlarla görmeyen, kulakları olup da bunlarla işitmeyen birçoklarını cehennem için var ettik. İşte bunlar hayvanlar gibi, hatta daha da aşağıdadırlar. İşte bunlar gafillerin ta kendileridir.(31)

31.Âyette sözü edilen kimseler, kendilerine verilen bu yetenekleri kötü kullandıkları için, cehennemlik olmuşlardır. Allah, bunların böyle davranacaklarını ezelde bildiği için, onları “cehennemlikler” olarak belirlemiştir

Ayet

Andolsun biz, cinler ve insanlardan, kalpleri olup da bunlarla anlamayan, gözleri olup da bunlarla görmeyen, kulakları olup da bunlarla işitmeyen birçoklarını cehennem için var ettik. İşte bunlar hayvanlar gibi, hatta daha da aşağıdadırlar. İşte bunlar gafillerin ta kendileridir. (179)

Tefsir

Eski Arapça'da kalb kelimesi genellikle “insanın kavrama, bilme ve algılama, sağlıklı hüküm verme yeteneği”, kısaca “akıl” anlamına gelir (Râgıb el-İsfahânî, ez-Zerîa ilâ mekârimi'ş-şerîa, s. 176). Birçok âyette olduğu gibi (meselâ bk. Âl-i İmrân 3/151; Enfâl 8/12; Hac 22/46; Zümer 39/45; Nâziât 79/8) konumuz olan âyette de kelime bu anlamda kullanılmıştır. Buradaki kalb, göz ve kulak kelimeleri, aslında duyma (his), algılama, düşünme, kavrama, bilme gibi insanı bilgiye, tefekküre ve imana götüren temel insanî yetenekleri ifade etmektedir. Nitekim “kavrama” kelimesiyle çevirdiğimiz fıkıh da sıradan bir bilmeden ziyade “bir şeyin mahiyetini temelden ve doğru olarak anlayıp kavramak” demektir. Kur'ân-ı Kerîm'de insanın akıl sahibi, düşünen ve bilen bir varlık olmasına büyük önem verilmiş, her vesile ile insanın bu yönü harekete geçirilmeye, yararlı ve verimli kılınmaya çalışılmıştır. Kur'an'da akıl kelimesi isim olarak geçmemekle beraber –hepsi de “akletme, aklını kullanma, düşünüp taşınma” anlamında olmak üzere– çeşitli fiil kalıplarıyla kırk dokuz âyette bu kavram tekrar edilmiştir. Yüzlerce âyette geçen kalb (çoğulu kulûb) kelimesiyle birlikte fuâd (çoğulu ef'ide), lüb (çoğulu elbâb), basîret (çoğulu basâir) kelimeleri de düşünme ve bilme melekelerini ifade eder. Ayrıca nazar, re'y, tedebbür, tefekkür, i'tibar, zikir ve tezekkür masdarından fiillerle yine insanın zihnî melekelerini doğru ve verimli bir şekilde kullanmasının gerekliliği sık sık vurgulanmış; bu âyetlerde daha çok insanın derunî, vicdanî âlemine ve gönül dünyasına hitap edilerek insanoğlu, en basitinden en kompleksine, en somutundan en soyutuna kadar kendisini kuşatan bütün varlıklar üzerinde; kezâ insanlığın var oluşundan akibetinin ne olacağına varıncaya kadar olmuş ve olacak şeyler üzerinde düşünüp taşınmaya ve bunlardan dersler çıkarmaya çağırılmıştır. Fakat –konumuz olan âyet-i kerîmede de belirtildiği gibi– Allah insanlara gerçekleri, iyilik ve güzellikleri görme, işitme, anlayıp kavrama yeteneklerini vermiş olmasına rağmen öyleleri vardır ki onlar bu yeteneklerini yaratılış amacına uygun bir şekilde ve doğru olarak kullanmazlar; bu sebeple de cehenneme atılmaları sonucunu doğuracak olan yanlış inançlara sapar, kötü işler yaparlar. Âyet birinci derecede Hz. Peygamber'in ilk muhatapları olan müşrikleri tehdit etmekle birlikte evrensel anlam ve uyarılar da içermektedir. Allah Teâlâ akıllı, dolayısıyla yükümlü yaratıklar olup gözle görülmedikleri için “cin” adı

verilen (En'âm 6/100) bazı varlıklarla birlikte insanların –bir kısmını cennet için yarattığı gibi– bir kısmını da cehennem için yarattığını ifade buyurduktan sonra bunun sebebi olarak, onların yükümlülük ve sorumluluğa temel teşkil eden akıl ve diğer bilgi yeteneklerini doğru ve yerinde kullanmamalarını göstermektedir. Tek tek olayların fizikî ve görünür taraflarını aşarak bütünündeki hikmetleri yakalamak, böylece varlığın ve hayatın fizik ötesindeki tümel anlamını, hikmetini ve değerini kavramak; bu sayede kalbimizi küfürden, nifaktan, bâtil inanç ve hurafelerden arındırarak doğru bir imana ulaşmak; Câhiliye döneminde olduğu gibi günümüzde de sıkça görülen her türlü fâni ve sıradan varlıklara kul olma seviyesizliğinden kendimizi koruyup yalnız Allah'a kul olma ve yalnız O'nun yardımına güvenme onurunu kazanmak (Fâtiha 1/5); kalbimizi ve zihnimizi Hakk'ın rızasına aykırı, insanın ruhunu kirletici duygu ve düşüncelerden temizlemek; insanın hayatını lekeleyen, Allah ve insanlar katında itibarını düşüren her türlü kötü ve çirkin işlerden uzak durmak; evrenin düzeni ve işleyişi gibi insanlar arası ilişkilerin de Allah'ın yasaları uyarınca gerçekleştiğini anlayarak toplumsal, millî ve milletlerarası ilişkilerde başarının, bu yasalara uygun şekilde hazırlıklı ve birikimli olmaya bağlı bulunduğunu anlamak; varlık ve olayların anlamlarını ve hikmetlerini kavrayarak buradan din ve dünya hayatımız için hayırlı sonuçlar elde etmek; kalbimizi güzel duygu ve düşüncelerle, hayatımızı iyi ve yararlı davranışlarla donatmak; bütün bunlar, Allah'ın bizi biyolojik bakımdan büyük ölçüde müşterek olduğumuz öteki canlılardan onun sayesinde ayır ve seçkin kıldığı aklımızı ve diğer bilgi araçlarımızı doğru kullanmamıza bağlıdır. Bu sebeptir ki, âyette söz konusu yeteneklerini doğru kullanmayanlar hayvan sürülerine benzetilmiş, hatta onlardan daha şaşkın, daha akılsız oldukları bildirilmiştir. Zira hayvanların da duyu araçları olmakla birlikte duyu verilerini kullanarak bunlardan bilgi üretme, hükümler çıkarma, bilinenlerden yola çıkarak bilinmeyenlere ulaşma gibi akli ve zihinsel faaliyetler gösterme ve sonuçta zihnini doğru bilgi ve inançlarla ve hayatını güzel davranışlarla süsleme imkânları bulunmamaktadır. Böyle bir imkâna sahip olarak yaratıldıkları halde, bu imkânı doğru ve yerinde kullanmayan insanlar âyette hayvanlardan daha akılsız olarak nitelenmiştir. Eğer insanın dinî hayatını ve değerler dünyasını ilgilendiren görüş, düşünce ve inancı, ahlâkı, tutum ve davranışları hayvanlarla ortak yanını oluşturan aşağı duyu ve tutkularının tesiriyle yön değiştirmeye başlamışsa artık bu insan aklının kontrolünden çıkmış, güdülerinin hâkimiyetine girmiştir; böyle bir insan artık fiilen diğer canlılardan daha aşağı bir duruma düşmüş, gerçek mutluluk ve kurtuluş sebeplerinden uzaklaşarak gaflet ve dalâlete sapmış demektir. Kur'ân-ı Kerîm'in çeşitli vesilelerle bize bildirdiğine göre yüce Allah, böyle bir durumdan korunmaları için insanlara inanç ve amel dünyasını belirlemek üzere başlıca iki imkân vermiştir: Akıl ve vahiy. Râgıb el-İsfahânî'nin (ö. 502/1108) şu ifadeleri bu konudaki İslâmî yaklaşımın bir özeti sayılabilir: "Aziz ve celîl olan Allah'ın kullarına gönderdiği iki elçisi vardır. Biri içimizdeki elçidir ki bu akıldır, diğeri de dışımızdaki elçi yani peygamberdir. Hiç kimse, içindeki elçiden yararlanma işini öne almadıkça dışındaki elçiden yararlanamaz. Şu halde akıl, peygamberin öğretisinin doğruluğunu öğretir... Sonuç olarak akıl yönetici, din yol göstericidir. Akıl olmazsa din varlığını koruyamaz, din olmayınca da akıl yolunu şaşırır. Yüce Allah'ın buyurduğu gibi (Nûr24/35) ikisinin birleşmesi ışık üstüne ışıktır" (ez-Zerîa ilâ mekârimi'sşerîa, s. 207). Böylece insanı hayvandan ayıran en büyük özellik akıl olduğu için âyetin metninde insanı hayvanlarla karşılaştıran ifadede geçen "edal" (daha şaşkın) kelimesini "daha akılsız" diye çevirmek de mümkündür.

SAYFA 31

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَبُونَ (26)

"İnkâr edenler dediler ki: "Bu Kur'an'ı dinlemeyin. Baskın çıkmak için o okunurken yaygara koparın."

FUSSİLET 41/26

26. İnkâr edenler dediler ki: “Bu Kur’an’ı dinlemeyin. Baskın çıkmak için o okunurken yaygara koparın.”

Ayet

İnkâr edenler dediler ki: "Bu Kur'an'ı dinlemeyin. Baskın çıkmak için o okunurken yaygara koparın." (26)

Tefsir

Hz. Peygamber, âyetler kendisine geldikçe bunları çoğunlukla Kâbe çevresinde yüksek sesle insanlara okur, inanan ve inanmayan herkes onu dinlerdi (İbn Atiyye, V, 13). Râzî'nin de belirttiği gibi (XXVII, 119-120) Araplar, Kur'an'ın mânâsının ve sözlerinin mükemmel olduğunu biliyorlardı; onu işiten herkes, lafızlarının güzelliğini fark ediyor, anlamlarını kavriyor; benzersizlik, doğruluk ve tutarlılığına aklıyla hükmediyorlardı. Bu yüzden toplumsal konumlarını kaybedeceklerinden korkan Mekke'nin ileri gelenleri, nüfuzları altındaki insanların âyetleri dinlemelerini önlemek için tedbirler düşündüler. Sonuçta adamlarından, Hz. Peygamber âyetleri okurken yüksek sesle şiirler okuyarak, ıslık çalıp el çırparak, anlamlı anlamsız sözler söyleyerek gürültü çıkarmalarını, yaygara koparmalarını ve böylece Resûlullah'ın sesini bastırarak okuduğu âyetlerin anlaşılmasını önlemelerini istemişlerdir.

SAYFA 32

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ (20) وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ (21) إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصَّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ (22)

“Ey iman edenler! Allah’a ve Resulüne itaat edin ve (Kur’an’ı) dinlediğiniz hâlde ondan yüz çevirmeyin. İşitmedikleri halde, ‘işittik’ diyenler gibi de olmayın. Şüphesiz, yeryüzünde yürüyen canlıların Allah katında en kötüsü, akıllarını kullanmayan (gerçeği görmeyen) sağırlar ve dilsizlerdir.” ENFÂL 9/20-22

20. Ey iman edenler! Allah’a ve Resûlüne itaat edin ve (Kur’an’ı) dinlediğiniz hâlde ondan yüz çevirmeyin.

21. (Kur’an’ı) işitmedikleri hâlde, “işittik” diyenler gibi de olmayın. (6)

22. Şüphesiz, yeryüzünde yürüyen canlıların Allah katında en kötüsü, akıllarını kullanmayan (gerçeği görmeyen) sağırlar, dilsizlerdir.

6. Hz. Peygamber inen Kur’an ayetlerini okur, insanlara tebliğ eder, onun Allah kelamı olduğuna inanmalarını ve talimatına uymalarını isterdi. Müşrikler de Kur’an’ı dinler, “dinledik, (ama hepsi o kadar)” derler, iman etmezlerdi. Onların bu tutumuna atıf yapılarak, inanıp kalbe sindirerek gereğini yapmadıkça Kur’an’ı sadece kulakla dinlemenin “dinleme” sayılmayacağını vurguluyor. Bu gerçek müminlere hatırlatılarak, dinleyip okudukları Kur’an’ın ve Hz. Peygamber’in talimatını hayata yansıtılmaları halinde bir bakıma müşriklerin konumuna düşmüş olacakları hatırlatılıyor.

Ayet

Ey iman edenler! Allah'a ve Resûlüne itaat edin ve (Kur'an'ı) dinlediğiniz halde ondan yüz çevirmeyin. İşitmedikleri halde, "işittik" diyenler gibi de olmayın. Şüphesiz, yeryüzünde yürüyen canlıların Allah katında en kötüsü, akıllarını kullanmayan (gerçeği görmeyen) sağırlar, dilsizlerdir. Allah onlarda bir hayır (hakka yönelik) olduğunu bilseydi, elbette onlara işittirirdi. Onlara işittirseydi dahi mutlaka yine yüz çevirerek

dönüp giderlerdi. (20-23)

Tefsir

Bedir Savaşı Allah ve resulüne itaat etmenin hayırlı sonuçlarını göstermişti. Bu vesile ile müminlere itaatın önemi hatırlatılmakta, bilindiği ve duyulduğu halde ilâhî emirlere uyulmamanın tehlikeli âkibetine dikkat çekilmektedir. İnsan dışında, yeryüzünde hareket eden, dolaşan canlıların en aşağı derecede olanları sağır, dilsiz ve akılsız olanlardır. Gözlerinin gördüğü, kulaklarının işittiği gerçekler üzerinde akıl yormayan, yeterince düşünüp doğru kararlar ve davranışlar için bunlardan yararlanmayan kimselerin, özellikle müşrikler ile münafıkların durumu sağır, dilsiz ve akılsız olan hayvanların durumuna benzetilmiştir. Çünkü duyu organları ve akli olmayanlarla bunlara sahip buldukları halde amaca uygun bir şekilde kullanmayanlar arasında, elde edilen sonuç bakımından fark yoktur. Kulların karar ve fiilleri iki irade ve gücün birleşmesi sonucu vücuda gelmektedir: Biri Allah'ın mutlak, ezeli, ebedî iradesi ve gücü, diğeri ise O'nun, kullara bahşettiği, onları imtihana tâbi tutmak üzere diledikleri gibi kullanmalarına izin verdiği beşerî irade ve güç. Kul, kullanımı kendisine bırakılmış bulunan iradesiyle mümkün olan şıklardan birini tercih edince Allah da onu tercih (murat) etmekte; yaratıcı gücüyle, kulun gücünün etkisine imkân vermekte, fiilin meydana gelmesini sağlamaktadır. Allah zaman ve mekân sınırlamasına bağlı olmaksızın her şeyi bildiğine göre, zaman ve mekân bağlı kulların bir gün gelip belli bir kararı alacaklarını ve kararlarını fiile çevireceklerini de bilmektedir. Ancak Allah'ın ezelde bilmesi, kullara mahsus zaman, mekân, bilgi ve irade sınırları içinde karar almalarını ve yapıp etmelerini belirlememekte, onları belli bir karara ve fiile mecbur kılmamaktadır. 23. âyeti bu iman ve vahiy bilgisi çerçevesinde yorumlamak gerekirse şu sonuca ulaşılabilir: Müşrikler, münafıklar ve diğer inkârcılar, kendi serbest iradeleriyle Allah'a ve resulüne muhalefet yolunu seçmişler, peygamberlerin Allah'tan alıp tebliğ ettikleri gerçeklere kulak vermemişler, bunları duydukları halde hiç duymamış gibi davranmışlardır. Allah da imtihan kuralının bir gereği olarak onları zorlamamış, neyi yapmak istiyorlarsa ona imkân ve izin vermiştir. "Onlarda bir hayır görseydi elbette kendilerine işittirirdi..." yani onlar iyi ve doğru olanı benimsemek ve yapmak isteselerdi elbette Allah bunu dileyecek, buna izin verecek, engellemeyecek ve üstelik bundan hoşnut da olacaktı. Fakat onlar şirki, inkârı ve zulmü tercih ettiler; Allah, iradelerine müdahale etmeden doğru ve iyi olanı işittirdiği halde böyle bir yolu seçtiler, peygambere karşı çıktılar, kendi bildiklerini okudular.

SAYFA 32

وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا (72) وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخْرُجُوا عَلَيْهَا
صُمًّا وَعُمْيَانًا (73)

"Onlar yalan yere şahadet etmezler; faydasız bir şeye rastladıkları zaman yüz çevirip vakarla geçerler. Onlar, kendilerine Rablerinin ayetleri hatırlatıldığı zaman, onlara kör ve sağır kesilmezler." FURKÂN 25/72-73

72. Onlar, yalana şahitlik etmeyen, faydasız boş bir şeyle karşılaştıkları zaman, vakar ve hoşgörü ile geçip gidenlerdir. **73.** Onlar, kendilerine Rablerinin âyetleri hatırlatıldığı zaman, (gerçeği görme ve işitme konusunda) onlara karşı kör ve sağır kesilmezler.

Ayet

Onlar, yalana şahitlik etmeyen, faydasız boş bir şeyle karşılaştıkları zaman, vakar ve hoşgörü ile geçip

gidenlerdir. (72)

Tefsir

“Asılsız şeylere şahitlik etmezler” ifadesi, çoğunlukla “yalancı şahitlik yapmazlar” şeklinde açıklanmıştır. Yalancı şahitlik, İslâm’ın büyük günahlardan biri saydığı ve kesinlikle yasakladığı fenalıklardan biridir. Nitekim Hz. Peygamber yanındakilere, “Büyük günahların da en büyüğü olan günahların ne olduğunu size söyleyeyim mi?” diye sormuş; “Buyurun yâ Resûlellah” demeleri üzerine bunları, “Allah’a ortak koşmak, ana babaya âsi olmak ve yalancı şahitlik yapmak” şeklinde sıralamış; özellikle sonuncusunu birkaç defa tekrar ederek bu hususta yanındakileri uyarmıştır (Buhârî, “Şehâdât”, 10; Müslim, “Îmân”, 143). Âyetin bu kısmı, “O iyi kullar, asılsız şeylerin konuşulduğu bir yerde, yalancıların ve günahkârların meclislerinde durmazlar, bu tür kötülüklerin, tertiplerin içinde yer almazlar” şeklinde de açıklanmıştır (Zemahşerî, III, 105; İbn Kesîr, VI, 140). Esasen bu yorum yalancı şahitliği de içermektedir; ayrıca âyetin devamı da bu yorumu destekler mahiyettedir. Bu sebeple meâlinde ilgili cümleyi, “Asılsız şeylere şahitlik etmezler” şeklinde çevirmeyi uygun bulduk.

Ayet

Onlar, kendilerine Rabblerinin âyetleri hatırlatıldığı zaman, onlara kör ve sağır kesilmezler. (73)

Tefsir

Zemahşerî bu âyeti açıklarken, Allah’ın âyetleri okunduğu sırada insanların iki türlü tavır sergilediklerini belirtir: Bir grup vardır ki bunlar, Allah’ın âyetleri kendilerine okunduğunda, hatırlatıldığında canla başla ona yönelirler; kulaklarını, gözlerini ve gönüllerini o âyetlere açarlar; bir kesim daha vardır ki, onlar da okunanı ve okuyanı dinliyor gibi görünseler de dinlemekten uzaktırlar (III, 105). Kur’an, insanların din ve dünya hayatları, bireysel ve toplumsal davranışları için bir hidayet rehberidir; insanın inanç, duygu, düşünce ve eylem dünyasını doğru, erdemli ve insanca bir yapıya kavuşturmasını sağlayan, ruhunu ve hayatını aydınlatan, zenginleştiren ilkeler, değerler sistemidir. Bu da öncelikle Kur’an’dan yararlanma niyetine, azim ve iradesine, bu husustaki içtenliğe; ikinci olarak da onun doğru okunması, doğru anlaşılması için zorunlu olan bilgi donanımına, kültürel birikime sahip olmayı gerektirir. Bunlardan ilki Kur’an’dan yararlanmanın ahlâkî şartı, ikincisi de zihnî şartıdır. Bu şartlardan ikisini de taşımayanların Kur’an’ı okuyup dinlemeleri âyette körlerin ve sağırın durumuna benzetilmiştir.

SAYFA 32

لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إَصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ (286)

BAKARA2/286

286. Allah, bir kimseyi ancak gücünün yettiği şeyle yükümlü kılar. Onun kazandığı iyilik kendi yararına, kötülük de kendi zararındır. (Şöyle diyerek dua ediniz): “Ey Rabbimiz! Unutur, ya da yanılırsak bizi sorumlu tutma! Ey Rabbimiz! Bize, bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme. Ey Rabbimiz! Bize gücümüzün yetmediği şeyleri yükleme! Bizi affet, bizi bağışla, bize acı! Sen bizim Mevlâmızsın. Kâfirler

topluluğuna karşı bize yardım et.”

Ayet

Peygamber, Rabbinden kendisine indirilene iman etti, mü'minler de (iman ettiler). Her biri; Allah'a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman ettiler ve şöyle dediler: "Onun peygamberlerinden hiçbirini (diğerinden) ayırt etmeyiz." Şöyle de dediler: "İşittik ve itaat ettik. Ey Rabbimiz! Senden bağışlama dileriz. Sonunda dönüş yalnız sanadır." Allah bir kimseyi ancak gücünün yettiği şeyle yükümlü kılar. Onun kazandığı iyilik kendi yararına, kötülük de kendi zararınadır. (Şöyle diyerek dua ediniz): "Ey Rabbimiz! Unutur, ya da yanılırsak bizi sorumlu tutma! Ey Rabbimiz! Bize, bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme. Ey Rabbimiz! Bize gücümüzün yetmediği şeyle yüklemeyin! Bizi affet, bizi bağışla, bize acı! Sen bizim Mevlâmızsın. Kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et." (285-286)

Tefsir

Sûrenin başında Allah'ın iyi kullarının gayb âlemine, doğru yolu göstermek üzere gönderilmiş Kur'an'a ve ondan önce gelen kitaplara iman ettikleri, namazı kılıp zekâtı verdikleri, Allah'ın verdiklerinden O'nun rızâsı için harcamalar yaptıkları, bu iman ve güzel ameller sayesinde Allah rızâsına uygun bir hayat sürüp iki cihan saadetine nâil oldukları zikredilmişti. Arkadan tafsilâta geçilmiş, daha önce gelen kitaplar, peygamberler, ümmetler, Allah'ın onlara bahşettiği çeşitli nimetler, nankörlükler, isyanlar anlatılmış, bunlardan ibret alınarak İslâm'ın getirdiği hidayetten sapılmaması pekiştirilerek istenmişti. Bu sûre, hicretin ilk yıllarında geldiğinde muhatapları büyük ölçüde Allah'ın rızâsına uygun bir hayat yaşıyorlardı. O'nun rızâsı için her şeylerini geride bırakarak Medine'ye hicret etmiş muhacirlerle onlara her şeyleriyle kucak açmış ensar vardı. Allah Teâlâ sûrenin sonunu getirirken bu kullarına bir mükâfat olmak üzere onlar hakkındaki hükmünü, onların kendi nezdindeki yer ve değerlerini bildirmek istemiş, böylece ilk müslümanların yolunu izleyecek olanlara da bir dinî hayat dersi, kul ile rabbi arasındaki ilişkiyi kurmanın yolu hakkında bir anahtar vermiştir: Resul ve çevresindeki müminlerin imanlarının ve itaatlerinin Allah tarafından tasdik edilmesi eşsiz bir iltifat, emsalsiz bir saadet vesilesidir. Bu tasdiki takip eden niyaz tâlimi ise kulluk yolundaki iniş çıkışları göstermekte, iyi niyetli kulların istemeden meydana gelen kusurlarını yüce mevlânın bağışlayacağına işaret etmekte, Hz. Peygamber'in ümmetine gelen en son ve kâmil dinin başta gelen özelliklerinden biri olan "kolaylık" temel kuralını dile getirmekte; esasen kulluğun güç olmadığını, çünkü Allah'ın kullarına güçlerini aşan yükümlülükler buyurmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Sûrenin başıyla sonu âdetâ bir levhanın iki parçası gibi birbirini tamamlamaktadır. Nitekim ümmetin geleneğinde de hem özellikle okunarak hem de levhalaştırılıp itina ile duvarlara asılarak bu özellik hayata geçirilmiştir (peygamberler arasında ayırım yapılmamasının anlamı hakkında bk. Bakara 2/136). Allah'ın, kullarını güçlerini aşan fiillerle ve davranışlarla yükümlü kılmayacağını ifade eden bu âyet, İslâm düşüncesinde ortaya çıkmış bulunan önemli bir tartışmanın çözümüne ışık tutmaktadır. "Allah'ın kullarına, güçlerini aşan bir görevi yüklemesi (teklîf-i mâlâ yutâk) câiz midir?" sorusu etrafında gelişen bu tartışmada, Allah'ın kudret ve iradesini sınırlar korkusuyla "câizdir" diyenlere karşı, O'nun hikmetine, adaletine, imtihan iradesine, dinî, ahlâkî, hukukî değerlerin, mükâfat ve cezaların mâkul bir temele oturması gereğine ağrılık verenlerin savunduğu "Câiz değildir, hakîm olan Allah böyle bir yükümlülük getirmez" diyenleri bu âyet teyit etmektedir. İnsanların kader ve fiillerinde kendi rollerinin de bulunduğunu ifade eden "Lehinde olanı da kendi kazandığıdır, aleyhinde olanı da kendi kazandığıdır" cümlesi, "kaza, kader, irade, kudret, kesb" konularında asırlar boyu süren ve mezheplerin (ekol) oluşmasına temel teşkil eden bir tartışmaya açıklık getirmektedir. "İnsanların ortaya koydukları fiillerde ve davranışlarda kendilerine mahsus irade ve kudretleri yoktur" diyen Cebriyye ekolü; "Bu fiiller ve davranışlar, bağımsız olarak insanın irade ve kudretinin eseridir, fiilini yoktan var eden (icâd) kuldur" diyen Mu'tezile mezhebi; "Kulun fiili meydana

gelirken Allah'ın irade ve kudreti yanında—etkisi bulunmaksızın— kulunki de vardır” diyen İmam Eş'arî, bütün bu ekollerin karşısında yer alan Mâtürîdî mezhebi, diğer deliller yanında bu âyetten ışık ve güç almaktadır. Bu son mezhebe göre Allah Teâlâ kullarına irade ve kudret (güç) vermiştir. Bu irade ve kudret yaratılmıştır, hem hayır hem de şer için işler ve bu mânada “küllî” niteliklidir. Küllî irade ve kudretin, hayır ve şerden birine sarfedilmesi ise cüz'î niteliklidir; yani cüz'î kudret, cüz'î iradedir. Buna kesinleşmiş ve fiile yönelmiş azim (azmi musammem) ve “kesb” de denir. Kesb fiilin aslını (yok iken var olmasını, yaratılmasını) değil, vasfını (hayır veya şer olmasını) etkiler. İşte beşerî sorumluluk da bu kesbe dayanır (geniş bilgi için bk. Kemâleddin el-Beyâzî, İşârâtü'l-merâm, s. 54 vd. 248-263). Açıkladığımız âyette kulun fiiline etkisini açıkça ifade eden kelime, Türkçesi “elde etmek, kazanmak, hak etmek” demek olan “kesb”dir. Eskiden sıkça tekrarlanan “Kul kâsibdir, Allah da hâlıktır” veya “Kul kesbeder, Allah da halkeder” cümlesi bu gerçeğin vecizeleşmiş şeklidir (ayrıca bk. Bakara 2/7). Yukarıda meâli zikredilen bir hadis, Muhammed ümmetinin unutmama ve yanılma sebebiyle meydana gelen kusurlarının Allah tarafından bağışlandığı müjdesini veriyor ve burada geçen duanın kabul edildiğini belgeliyor. Hıristiyanlık için de amelî geçerliliği bulunan Eski Ahid'de yeme, içme, temizlenme gibi konularda oldukça zor dinî kurallar, yasaklama ve sınırlamalar vardır. Kur'ân-ı Kerîm'de bu âyetten başka yerlerde de aynı tarihî gerçek dile getirilmiştir (A'râf 7/157). İslâm'ın ümmete getirdiği yükümlülükler ise fitrata uygundur, insanların zorlanmadan hatta kolayca yapabilecekleri ödevlerdir. Şahsî ve özel durumlar sebebiyle zorluk baş gösterdiği takdirde de ruhsatlar vardır. Aslında temel nitelikleri sıralanmış bulunan bu dine bütün insanlığın akın akın girmesi gerekirdi. Mümin akı böyle düşünür, mümin gönlü böyle ister ve beklerdi. Fakat Allah'ın imtihan için kullarına verdiği akıl, irade, nefis, yine bu maksatla insanlara musallat olan şeytan milyarlarca insan için doğru yolun ve hak dinin engelleri olmuş, müminin beklentisinin aksine insanların hakkıyla şükredenleri, küfür ve nankörlük içinde olanlardan az bulunmuştur. Bu çokluk karşısında müminler, kendi güç ve gayretleri yanında ve ondan daha çok yüce Allah'ın yardımına sığınmak durumundadırlar: “Sen bizim mevlâmızsın, inkârcılara karşı bize yardım et!” Sûrenin bu son iki âyetinin fazileti hakkında birçok sahih hadis rivayet edilmiştir. “Bakara sûresinin sonunda iki âyet vardır ki bir gecede okuyana onlar yeter” meâlindeki hadis bunlardandır (Buhârî, “Fezâilü'l-Kur'ân”, 10, 27, 34; diğer bazı örnekler için bk. Şevkânî, I, 342 vd.)

SAYFA 32

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصْحَبُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ

(6)

HUCURAT 49/6

6. Ey iman edenler! Size bir fasık bir haber getirirse, bilmeyerek bir topluluğa zarar verip yaptığınıza pişman olmamak için o haberin doğruluğunu araştırın.

Ayet

Ey iman edenler! Size bir fasık bir haber getirirse, bilmeyerek bir topluluğa zarar verip yaptığınıza pişman olmamak için o haberin doğruluğunu araştırın. (6)

Tefsir

Âyetin, güvenilmez kimselerin getirdikleri haberleri, doğruluğunu araştırmadan kabul etmenin uygun olmadığı yönündeki mânası ve hükmü geneldir, her zaman ve mekânda geçerlidir. Sosyal ve hukukî hayatın

düzenli yürümesi, haksızlık ve huzursuzlukların önüne geçilmesi bakımından çok önemli olan bu tâlimatın vahyedilmesi ibretli bir olay üzerine olmuştur. Hadis kaynaklarının teyidi bulunmamakla beraber nüzûl sebeplerini anlatan kitaplarla tefsirlerde olay şöyle nakledilmektedir: Velîd b. Ukbe, Benî Mustalik kabilesinin zekât vergisini toplamak üzere gönderilir. Velîd yolda iken birisi, bu kabileden silâhlı bir grubun yola çıktığı haberini getirir. Velîd, onların savaşmak için çıktıklarını düşünerek geri dönüp Peygamberimize durumu anlatır. O da haberin doğru olup olmadığını araştırmak ve gereğini yapmak üzere Hâlid b. Velîd'i gönderir. Hâlid kabileye yakın bir yerde konaklayarak durumu araştırır; söz konusu grubun ezan okuyup namaz kıldıklarını, İslâm'a bağlılıklarının devam ettiğini tesbit eder ve Medine'ye döner. Sonunda onların, zekât tahsildarı geciktiği için durumu öğrenmek veya zekâtı kendi elleriyle Hz. Peygamber'e teslim etmek üzere yola çıktıkları anlaşılır (Müsned, IV, 279; Kurtubî, XVI, 296 vd.). "Yoldan çıkmış" diye çevirdiğimiz fâsık, "dinin emirlerine uymayan" demektir; yalan haber taşıyan kimse de bu kavrama dahildir. Hz. Peygamber'in ashabı genel olarak doğru, dürüst, takvâ sahibi insanlar olarak kabul edilmişlerdir. Buna göre âyette geçen fâsık kelimesi, Velîd'in değil, ona yalan haberi taşıyan meçhul kişinin niteliğidir. Âyetten çıkan genel hüküm, durumu bilinmeyen veya yalancı, gûnahtan çekinmez olarak tanınan kimselerin verdikleri haberlere ve bilgilere güvenilmemesi, bunlara göre hüküm verilmemesi, harekete geçilmemesidir.